

Les dones afganes són apedregades pels talibans si cometten adulteri, porten una «burka» que les cobreix totalment i que quasi no les deixa respirar, els tallen els dits si es pinten les ungles, estan totalment excloses de la vida social i no tenen cap dret sobre els fills, no poden parlar amb ningú ni tan sols veure la TV ni la ràdio, tenen fins i tot prohibit de fer soroll. Fora el règim dels talibans!!

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

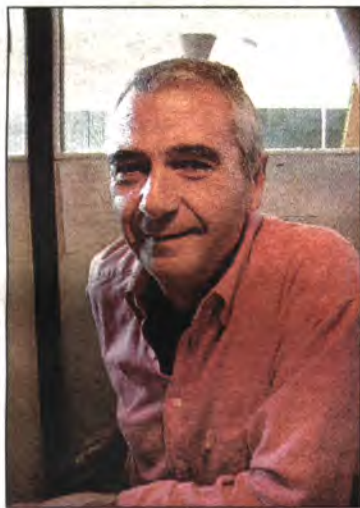
A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XX. NÚMERO 469

15 D'OCTUBRE DEL 2001

PREU: 300 Pts - 1,80 euros

POLÍGON SON NOGUERA

Fa 2 anys que en Horst Ten Hoever d'Alemanya va obrir el negoci SOL PRO-TEC d'ombrel·les i envelats al Polígon de son Noguera de Lluçmajor. Tel. 971 661 966

Fa mig any que en Manuel Rios de Sevilla amb molts d'any de viure per Alemanya ha obert el Taller Portes i Fines-tres Colònia al Polígon de son Noguera. Tel. 971 800 51. Te sucursal a la barriada de ca n'Escandell d'Eivissa. Te. 637 800 652

Fa 18 anys que en Jaume Nadal i na Mode Jiménez regenten el Bar París a la Plaça de Bunyola. Tel. 971 615 014

Fa 12 anys que en Miquel Morro de can Mas, cofundador del Teatre de Bunyola, fa post impressionisme al seu estudi del camí de Caubet de Bunyola. Per les festes de sant Mateu va exposar al saló parroquial. Tel. 971 613 411

LLUCMAJOR

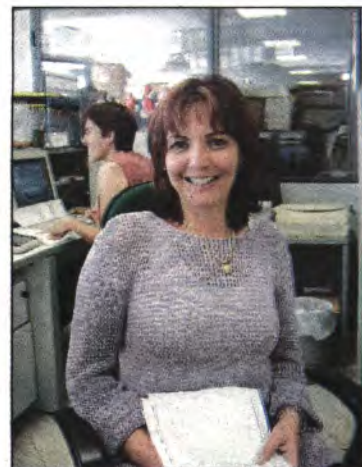
Fa 2 anys que na Carme Pintenyo de Montuiri i na Maria Nicolau de Lluçmajor són les cuineres del Restaurant Bierzo a Tope al Polígon de son Noguera. És l'únic restaurant del lloc. El menú val mil pessetes.

Fa 3 anys que en Joan Bermúdez va obrir el Taller J.B. Autos al carrer de sant Llorenç de Lluçmajor. Tel. 971 121 154

Fa 6 anys que n'Aina Calafat va obrir la botiga de Cent "De Tot i Molt" a la plaça de Lluçmajor amb sucursal al carrer del Bisbe Taixaquet. A la foto amb la seva nora Victòria. Tel. 636 945302

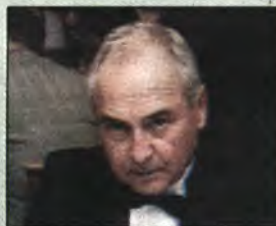
Fa 2 anys que na Margarida Gual va obrir el Magatzem Ses Forques a Lluçmajor. Ven material de construcció. Tel. 971 662 114

Especial dedicat a
FIRES DE LLUCMAJOR
Si vos ha agradat, telefonau al
971 26 50 05
i el vos enviarem cada
quinze dies.

Brutal agressió del president del Club de Futbol Santa Ponça a un conegut ciutadà de Calvià

Felipe Domínguez,
l'agressor

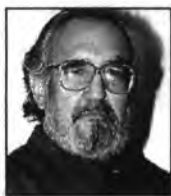

Joan Lluís
Gamundí, l'agredit

En Gamundí repel·leix l'agressió davant els tribunals.

Reportatge a la plana 16-17

Foc i Fum

Per Mateu Marió de Sant Joan

* Ara que el Dimoni ha deixat d'enviar-nos E-Mails dient-nos lo molt que els agradava l'Estel i animant-nos a seguir en aquesta línia, hem sabut que a Sant Joan, que és el meu poble, un dimoni i un guàrdia civil se barallaren durant les festes patronals que se fan cada any a finals del mes d'agost per Sant Joan Degollat. Llegim al diari de Balears: Una brega amb un dimoni i un guàrdia civil. Succeïa en una de les quatre sortides de dimonis programades, ha encès la polèmica veïnal i fins i tot no se descarten mobilitzacions —contra la Guàrdia Civil, no conta els Dimonis de l'Infern—. Un suposada topada del dimoni negre amb una nina, filla de l'agent de l'esmentat cos de seguretat, acabà amb empentes i una forta discussió. Segons el dimoni, en cap moment vaig ferir ningú, record que el pare d'aquesta nina me va sempenjar i em digué: "No me toques que soy guàrdia civil". Més tard la regidora de cultura de l'Ajuntament—Maria Eugènia Díaz— me digué: "Mañana no salís", en referència a mi i al segon dimoni que sortí aquest dia. Nosaltres ens sentiren destituïts. Per la seva banda, na Díaz subratllà: "jo no vaig destituir ningú. A Sant Joan no tenim dimonis fitxos i al dia següent estava previst en sortirien d'altres. En tot cas entec que els dimonis no actuaren malament. Ens queixam del pare de la nina que se situà al lloc inadequat, davant dels xeremiers, on el dimoni encalça la gent—i acorralà i pegà a un dels dimonis que són amics nostres. Si el dimoni topà amb la nina, feu sense voler, i cada dimoni cobra 3000 ptes per actuació. En una paraula, aquest incident ha fet parlar molt a Sant Joan, tant entre els dirigents polítics com pel veïnat. I és que en els pobles del Pla de Mallorca, la gent estima i aprecia molt al dimoni, cosa que no saben els guàrdies civils, la majoria forasters.

* Ha estat gros això de GES-CARTERA, aquesta agència de valors que prometia interessos

dels 30%, que ara ha quebrat i ha deixat sense interessos ni mota a molta de gent, sobretot de la l'Espanya castellana. El més escandalós, però és la quantitat de bisbats, abadies, convents coandaments de la Guàrdia Civil que s'han estret els dits en aquest negoci. I, és que aquesta gent de l'Església Catòlica és riquíssima, i quan els sobren els diners els inverteixen per tenir-ne més. A més, com que no creuen en l'altre món, procuren estar el més be possible en aquest sense pensar que quan morin no se'n podran dur res. Així parlava en Climent Garau i Salvà, el nostre glosador que te vuitanta vuit anys i te moltes propietats: - Quina llàstima Mateu, ara que tenim tant, que no ens ho poguem dur a l'altre món... Jo el me vaig mirar sense saber que dir... i ell va continuar... potser és millor així, que si ens ho poguessin endur, aquí no quedaria res...

* L Razon, el diari més espanyolista i anticatalà de l'estat espanyol (en Vidal Quadres és un dels seus articulistes estelars), fundat per l'inclit Luís Maria Anzon, aquell que va posar una querella contra en Pep Palou per un article publicat a l'ESTEL de Mallorca demanant-li 30 milions de pessetes i que ara regala parxesis i altres coses, subvencionat per Telefónica al preu de cent pessetones si li compren un diari, també fou subvencionat per l'editor Manuel Lara, hereu del Grup Planeta, qui ara està fent gestions per tal de traspasar el paquet accionarial de control que manté al diari madrileny. En Lara fa fer aquesta inversió en vigílies de l'adjudicació per part del govern central de les llicències de televisió digital terrestre, pensant que el PP li recompensaria el gest. El cert és que en Lara es quedà amb un pam de nas i havent de suportar les pesades pèrdues que genera La Razon de les que ara s'ha cansat Ja veurem si algú li compra aquestes accions, si haurà de continuar acumulant pèrdues o si el diari tancarà. Ω

Un mal fitxatge al Parlament de les Illes Balears

Cronologia dels fet (i declaracions públiques efectuades)

- 1.1 Primer dia (i primeres declaracions públiques)
- 1.2 Primera setmana de reaccions a l'opinió pública
- 1.3 Primeres contradiccions surten a rotlle
- 1.4 Fitxes confidencials davant la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia
- 1.5 Descoberta de l'autor de les fitxes
- 1.6 Retorn del President del Parlament
- 1.7 Relació entre fitxes confidencials i organigrama del Parlament
- 1.8 President del Parlament i presidenta d'Unió Mallorquina
- 1.9 Fitxes confidencials davant dels Jutjats
- 1.10 Sobreseïment provisional de les actuacions judicials
- 1.11 Petició d'obertura d'expedient disciplinari a l'autor de les fitxes
- 1.12 Expedients disciplinaris a funcionaris públics

El passat mes de juny s'encetava una polèmica pública, arran de la publicació que s'havia fet a la premsa local sobre unes «fitxes» de caràcter confidencial que esquitxaven i deixaven ben malparada la figura de funcionaris i funcionaris que treballen al Parlament de les Illes Balears.

Com a diputat i antic treballador a la Cambra parlamentària, em va semblar el fet més greu que s'havia comès contra el personal que treballa al Parlament, des de la seva constitució l'any 1983.

He cregut oportú recopilar en un sol document, força extens, el resum de tot quant s'ha anat publicant a aquest respecte. D'aquesta manera, i a través de l'ESTEL, quedarà constància de fets, notícies i declaracions públiques que s'han efectuat durant aquests darrers mesos entorn d'un fet que ha creat tanta polèmica.

Cal tenir-ho ben clar. Si, per si mateix, ja és molt greu que es facin públiques dades de caràcter confidencial sobre qualsevol persona que treballa a qualsevol empresa, molt més greu s'ha de considerar aquest fet quan es tracta precisament d'una institució pública com el Parlament, on el respecte a la dignitat de les persones ha d'assolir el nivell màxim d'eficàcia i pràctica diària.

De bon principi i des de totes les instàncies, s'ha reclamat el total aclariment públic dels fets. Qui més qui manco és de l'opinió que, en defensa dels valors suprems de la convivència democràtica, s'ha d'arribar a saber amb tota claredat i transparència quin és el vertader origen i motiu de la publicació d'aquestes fitxes amb dades confidencials. No basta quedar-se en l'aclariment de qui n'és l'autor.

A través d'una sèrie de capítols, les persones que tinguin l'oportunitat de llegir l'ESTEL podran assabentar-se d'allò que s'ha dit i fet i escrit, tant a través dels mitjans de comunicació com en altres instàncies més properes a l'àmbit parlamentari més directament afectat.

Esper que, d'aquesta manera, es podrà ajudar i contribuir a una difusió de la més que necessària informació, que afavoreixi una opinió pública més fonamentada en criteris objectius.

Capítol I.- Primer Dia (i primeres declaracions públiques)

Tot començà un dissabte del mes de juny de 2001. Dia 9, per més senyes.

A la crònica política sobre la cambra legislativa, que sortia publicada a tres columnes a la pàgina 9 del DIARIO DE MALLORCA, i que anava signada per la reconeguda professional del periodisme Marisa Goñi, es feia públic als mateixos titulars que «El Parlament 'fitxa' els seus empleats. La condició de malalt de sida o de testimoni de Jehovà es recull en un informe intern».

I se n'hi anaven succeint més detalls, emmarcant una fotografia central de la Sala de les Cariàtides del Parlament de les Illes Balears.

Es tractava, segons aquella crònica política periodística, de l'existència d'unes fitxes internes escrites a mà i en català que recollien algunes de les condicions d'empleats i empleades del Parla-

ment. Ningú no les havia vistes mai, es deia; però l'esmentat diari retreia que la Cambra hi manejava **informació privada i íntima**, i que hi qualificava la **competència professional** i la **fiabilitat del personal** que treballava a cadascun dels departaments.

El mateix dia, el President del Parlament, **Maximilià Morales**, feia unes declaracions que eren reproduïdes l'endemà mateix en aquell periòdic local, segons les quals «ordenarà una immediata investigació al Parlament per les fitxes íntimes a empleats», afirmant-hi que «s'arribarà al final» en aquest cas, i que «si qualcú ha fet alguna cosa semblant, serà expedientat immediatament».

El President **Morales** garantia personalment que ni ell ni ningú de la Mesa actual no havia donat cap instrucció perquè es fés cap informe d'aquell estil; i estava convençut que, si existien aquelles fitxes, la seva realització no havia estat ordenada en aquesta legislatura. Deia el President que «s'arribarà fins al final en aquest assumpte, ja que, si ha ocorregut, és extremadament greu».

Representants de tots els grups parlamentaris s'hi pronunciaren tot d'una i coincidiren a qualificar-lo d'una gravetat extrema:

El representant del Grup Popu-

lar - **José Maria González** - demanava que «s'investigàs a fons i es depurassin les responsabilitats». Remarcava que «s'ha de saber qui l'ordenà, amb quins motius i amb quins objectius».

La representant del Grup Socialista - **Francina Armengol** - manifestava que «no es tracta només d'un fet reprobable, sinó delictiu, propi d'altres temps i que atempta directament contra la intimitat de les persones».

El representant del Grup PSM-Entesa Nacionalista - **Antoni Alorda** - expressava que «s'han de depurar responsabilitats en aquest assumpte, esbrinar qui va fer l'informe, amb quina finalitat i quan». Definia el document com a «propi d'una policia secreta, que atempta contra els drets de les persones».

El portaveu del Grup Esquerra Unida i Ecologista - **Miquel Ramon** - deia que «si ha estat fet per algun comandament, és gravíssim i s'hauran d'assumir responsabilitats en forma de dimissió si es tracta d'un càrrec, o les que corresponguin si es tracta d'un funcionari».

Fins aquí, les primeres i més immediates declaracions públiques, davant d'aquell anunci sorprenent que havia aparegut a la premsa local. Ω

Cecili Buele

Eines per a la construcció • Estanteries industrials

C/. Antoni Torrandell, 94 - Tel. 971 50 00 44 - Fax 971 88 03 11
07300 INCA (Mallorca)

HI HA GENT
A QUI LI
MOLESTA QUE
ES PARLE,
ES PENSE I
S'ESCRIGA
EN CATALÀ

ÉS LA MATEIXA
GENT A QUI LI
MOLESTA
QUE ES
PARLE ES
PENSE I
S'ESCRIGA

L'herència franquista segueix imposant els seus privilegis

Pere Felip i Buades

Cal cercar l'origen dels forats i de les actuals crisis financeres en la política monetarista, de lluita contra la inflació iniciada en les primeries dels vuitanta (a l'estat espanyol pel "socialista" Boyer): els tipus d'interès pujaren fins el 15 i el 20% anual com un doble efecte: per una part, moltes petites i mitjanes empreses al no poder suportar aquests costos financers, i per altra part, el capital d'aquesta manera alliberat trobava acomodament fàcil i elevades rendibilitats en la economia especulativa. Les barreres a la circulació de capitals queien una rera l'altre, les normes de control i regulació dels

mercats financers es relaxaven i desapareixien, els fons de pensions i les inversions en Borsa creixien a l'escalf de les privatitzacions, les reconversions i les fusions. Recordem al també socialista Carlos Solchaga bravejant de que Espanya era el país on se podia guanyar més diners amb menys esforç.

Mentre se destrueixen les bases de la economia productiva per inflar el globus de la especulació tot va be. Però quan aquesta política perd força per que asfixia la economia real, llastrada pels salaris baixos, l'atur i la precarietat, i els treballadors se resisteixen a sacrificar els seus sistemes de seguretat social,

els serveis públics, els seus salaris i els seus convenis per a seguir alimentant el casino de la especulació, llavors apareixen els problemes financers, els forats comptables i les Gescarteres. Llavors, els defensors de la desregulació, de la flexibilitat i de la globalització, amb rosstre humà o sense, s'indignen, exigeixen el càstig dels responsables (individuals, es clar) del bunyol i de l'escàndol, cerquen errors en la actuació de la CNMV, assagen la reforma de mecanismes de supervisió i de control i tracten de recuperar la confiança en el bon funcionament dels mercats financers.

Les famílies franquistes, l'Església

, la banca, les institucions de l'estat, apareixen imbricades de manera estreta en cada qüestió econòmica o política en la que s'investigui un poc. A vint-i-cinc anys de la mort del dictador, l'herència franquista segueix imposant els seus privilegis, enriquint-se i fent-se bona a costa dels treballadors i els pobles d'Espanya.

La crisi financera, política i institucional augmenta, la recessió econòmica és un fet i totes s'alimenten mútuament sense que al món polític oficial ningú sàpiga com aturar-les.

No jugaré a endevinaire, però és segur que tractaran de fer pagar la crisi als treballadors retallant encara més els salaris i les conquestes socials i augmentant els atacs a les llibertats democràtiques i a la independència de les organitzacions. Cada cop és més evident la necessitat d'acabar amb el conglomerat antidemocràtic en el que s'assenta l'Estat Monàrquic. Ω

La Llei catalana d'Universitats

El govern dels espanyols pretén dictar una nova Llei d'Universitats amb caràcter estatal, tot modificant l'actual Llei de Reforma Universitària.

Com va ressaltar el professor Joan Tugores, rector de la Universitat de Barcelona, aquesta és una competència dels parlaments autònoms que no s'ha desenvolupat fins al moment.

El govern de l'estat espanyol pretén dictar una nova Llei d'Universitats per tractar "d'harmonitzar" dins una mateixa patró la diversitat de tipologies i formacions universitàries d'arreu dels territoris autònoms de la seva jurisdicció.

Una nova Llei d'Universitats, sigui catalana sigui espanyola, sols interessa si és per arreglar, però en cap cas per empitjorar. De la lectura de l'esborrany presentat sembla que seria per empitjorar. No distingeix entre els diferents models escolars, per el territoris autònoms amb competències d'Ensenyament, ni les formes que es puguin adoptar per accedir a la Universitat. Tampoc aporta noves idees sobre els sistemes d'accés a la docència i la seva promoció professional. Tampoc res convincent sobre recerca. Tot el contrari manté les rigideses actuals (tribunals que no respecten les llengües nacionals dels territoris autònoms, endogàmia del sistema de selecció de catedràtics i titulars,...). Tampoc respecta els acords inter-universitaris, no contempla els seus mecanismes de col·laboració, com en el cas de la xarxa d'universitats dels Països Catalans, sigui amb barreres administratives o per la imposició del districte únic o obert de nivell espanyol en lloc del propi dels Països Catalans (fins la Catalunya del Nord).

Les universitats siguin cata-

lanes o no han demostrat, malgrat molts inconvenients enutjosos (dificultats en la defensa del model públic, la massificació de les aules, la manca de mitjans materials, la pèrdua de prestigi social,...), una independència de moviments molt alta. Han sabut diversificar-se, i especialitzar-se, per a la fi, presentar-se davant la societat com un model, que cerca l'excel·lència acadèmica i la prosperitat general, per la via de la expedició de merescuts títols però també en els programes de transferència de tecnologia o d'intercanvi entre universitat i empresa. L'aparició de les universitats privades ha aportat a l'escenari de l'ensenyament superior noves fites de competència. Però, en tots els casos, hi ha una forta voluntat de permanència, cap universitat ha desaparegut, més aviat n'han aparegut de noves. De fet, això, ha estat així, gràcies a una ben mantinguda autonomia "real" per poder dirigir els seus propis àmbits de treball. Intentar diluir aquests àmbits d'autonomia "real" semblen la pretensió de la nova Llei espanyola d'Universitats. Endarrera queden aquells dies en que hi va haver màniga ample, en la mal anomenada transició.

En aquest sentit, la major part d'organitzacions estudiantils (AEP, FNEC, BEI-CEPPCC, Assamblearis de la UAB,...) i agrupacions de professors s'han desmarcat de l'esborrany en curs, amb la pretensió de fortes mobilitzacions en el cas de que prosperi.

Afortunadament, en aquest cas, l'agenda político-electoral juga a favor de les Universitats. Tot i que la majoria absoluta del PP ho permetria, la propera presidència de torn de la Unió Europea, obligarà a l'executiu de l'estat espanyol, ha postergar possi-

bles iniciatives amb forta contestació social. Lluny d'un semestre calent (de gener a juny de 2002), interessa calma social, i encara més estudiantil. Aquest retràs que també serà d'aplicació a d'altres iniciatives amb forta contestació ciutadana (Trasvasament de l'Ebre-PHN, renovació del Tribunal Constitucional,...) permetrà tenir l'ocasió d'incloure aquells elements que facin possible desdibuixar la pretensió inicial. Com sempre es diu, mai no hi ha oposició en va. Tot el contrari, cap bona oposició coneix el fracàs.

CiU tot i haver gaudit de llargs períodes de majoria absoluta al Parlament del Principat no ha sabut tirar endavant una Llei catalana d'Universitats com la que

reclama el rector de la Universitat de Barcelona Joan Tugores.

Ara que està en minoria, aprofitant-ho, uns altres, els del PP, la volen fer, però des del centralisme.

Davant d'aquesta realitat que s'ha vingut repetint contínuament en els darrers 20 anys, no sols ha migrat la iniciativa política sinó també la gosadia per colapsar el Tribunal Constitucional d'una vegada per totes. Al cap i a la fi, no cal oblidar-ho, la majoria de competències que l'estat espanyol va cedir a les autonomies dels Països Catalans, són una forma de "treballar per ells" sense tenir-ne de fet totes "les de les llei", sigui per l'amenaça de deixar congelada la disposició autònoma amb la interposició d'un

recurs al Tribunal Constitucional, sigui per consistir en una atribució mancada de l'acompanyament suficient de polítiques econòmiques i pressupostàries per fer-la convenientment efectiva.

El debat en els Claustres universitaris està pràcticament conclús. La nova Llei espanyola d'Universitat no interessa. Com tampoc interessin les facilitats que està donant CiU per a que el PP la faci prosperar. En tot cas, si prospera, ja hi haurà temps per recordar-ho. Ω

Llorenç Prats-Segarra
(campusjove@correu.vilaweb.com)

Coordinador de "Catalunya Campus"

La justícia a Catalunya:

Volem votar plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua

Volem votar plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears,
és oficial a Mallorca. Els teus fills tenen el dret i
el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes
al teu poble o barriada

La gran mentida del Mil·lenni:

Cristòfor Colom, Cristobal Colon o Christopher Columbus? (i III)

"No hi ha terceres vies en la Història dels pobles, o els pobles són sobirans, o són dependents, i només els pobles sobirans poden assumir els reptes del futur"

COM ÉS QUE ES GUARDA A L'ARXIU DE LA CORONA D'ARAGO DE BARCELONA EL CONTRACTE D'UNA EXPEDICIÓ EXCLUSIVAMENT CASTELLANA ?

L'historiografia tradicional espanyola ens diu que el 17 d'Abril de 1492, se signaren a la vila de Santa Fe, entre Cristòfor Colom i els Reis Catòlics, les "Capitulacions" per anar a descobrir el Nou Món. Es tracta d'un contracte formal entre dues parts, pel qual en Colom sol·licita uns càrrecs de govern i uns avantatges de caràcter econòmic a canvi de trobar unes terres noves i desconegudes de tothom i posar-les sota l'empara de la Corona.

Com que ja sabem com actuen els censors i sabent que l'original de les capitulacions ha desaparegut (estrany oi ?) analitzem pas a pas el que ens diu la història espanyola.

Primer, els documents diuen que es va signar a la vila de Santa Fe. Doncs bé, en aquella època la Santa Fe Granadina era tan sols un campament de tendes i no pas una vila.

Segon, els Reis Catòlics no van signar dites capitulacions, sinó que en absència seva signà en Joan Coloma (secretari reial de la Corona d'Aragó). Això referma encara més el fet de que en Colom saltés de Catalunya tal i com ho hem demostrat en capítols anteriors, i seria estrany pensar que el senyor Joan Coloma, natural de Catalunya, i el senyor Cristòfor Colom, es desplaressin fins a Andalusia per signar ells mateixos els documents, per després tornar novament cap a casa.

Això no és tot, ja que si les Capitulacions fossin uns documents cent per cent castellans, aleshores haurien sigut preparades, subscrites, segellades i registrades per funcionaris adscrits a la Cancelleria de Castella i la matriu del document s'hauria d'haver conservat -com els restants diplomes colombins- en els arxius castellans. Doncs bé, res d'això no s'esdevingué en realitat, com ho demostra el fet que dit contracte signat per un català es conserva a l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Tota vegada que l'original -com la resta de documentació colomina- ha desaparegut, la còpia més antiga es conserva al llibre 3569 de la secció "Diversorum signuilli secreti". Còpies posteriors es poden trobar als arxius de Simancas.

Un altre fet que demostra la participació de la Cancelleria Catalana en un document admès tradicionalment com a exclusivament castellà és que tot i la unió de les dues corones hispàniques, per la Concòrdia de 1475, Castella en cap cas no autoritzava el consort reial a valer-se de funcionaris de la Corona Catalano-Aragonesa, perquè violava les normes establertes de dret públic. Per tant si el dret públic Castellà prohibia als funcionaris catalano-aragonesos de signar documents d'alta transcendència en la política castellana, i aquí no només ho fan sinó que el document es guarda en un arxiu fora de Castella, és que el document de què parlem afectava essencialment la Corona d'Aragó.

CASTELLA: PARADÍS DE LES HORTES

Vistes així les coses, i entesos els retocs dels censors com un intent d'excloure Catalunya i Aragó de l'acte de la descoberta d'Amèrica i de tota relació posterior, ja no ens serà tan abstrús comprendre que la quasi totalitat de referències que féu en Casaus d'aquesta confederació a la seva "Història General de les Índies", foren suplantades pels mots «Castella» o «Espanya», segons convingués.

Costaria de veure-ho si els retocs perpetrats pels censors no haguessin sigut tan xocants i tan allunyats de la realitat.

En el llibre manipulats d'en Casaus, i trobem coses com : «L'Almirall va veure allà tantes i tan belles arbedes verdes, que deia que eren hortes, amb molta aigua, més gracioses i formoses que les de Castella»

«...hi ha unes hortes, les més famoses del món, i quasi semblants a les de Castella»

«...és tota poblada i llaurada i era tan verda com si fos a Castella, pel maig o pel juny...»

«...els aires saborosos i dolços al llarg de tota la nit; cap fred ni calor, com a Castella pel Maig...»

En totes aquestes descripcions sembla que Castella, més que un país interior i de clima continental, en sigui un altre totalment mediterrani. Les referències a les hortes ens menen de dret a València i a Barcelona, perquè aquí les hortes guanyen un renom sense parió.

Per acabar de demostrar-ho, i atenent-nos a les descripcions de Barcelona i València de 1494 fetes per l'escriptor alemany Münzer veurem que per força el llibre d'en Casaus ha estat manipulat.

En Münzer, de Barcelona, ens diu : «Des del portal de Sant Antoni fins al mar, vers occident, és plena d'hortes, de camps i de bellíssimes i amenes plantacions de magraners, llimoners, nesprers, palmeres, carxofes, pins, vinyes, albercoquers i d'altres arbres. La terra és abundant i fèrtil...». I de València : «Ens van dur a veure l'horta de la ciutat, que està excel·lentment plantada de llimoners, tarongers, etc...».

D'exemples d'aquest tipus en podríem esgrimir un munt més, cosa que ens demostra, un cop més, l'intent per part dels censors de desvincular Catalunya de la descoberta d'Amèrica.

EL GRAN IMPERI MEDITERRANI CASTELLÀ

La poca traça dels censors a l'hora de manipular els llibres relacionats amb la Descoberta, un cop més, torna a ser evident en el llibre d'en Casaus : «De la formosor de les terres que veieren, referiren que excedien a totes les illes de Castella en fertilitat, formosor i bondat». Quines són totes aquestes illes de Castella ? És obvia la suplantació de Castella per Catalunya, ja que a les illes que es refereix el text no són altres que Mallorca, Menorca, Eivissa, Sardenya, Sicília... Formentera i Cabrera!. Tot i així encara hi ha més d'un deshistoriador espanyol que assevera que a les illes que es refereix en Casaus són les Canàries sense adonar-se que l'any en què en Colom fa la descripció que recull en Casaus, Castella encara guerrejava pel domini de l'Arxipèlag. Pretendre una Castella imperial, amb dominis arreu del món, senyora de les mars, és, al segle XV, una pretensió trista i ridícula.

CASTELLA, EL PAÍS DELS PEIXOS

El paroxisme de la mentida, arribarà amb totes les expressions que parlen de Castella com un país mariner, pescaire i ric en peixos.

Les proves del canvi de noms les tenim en la denominació espanyola d'uns quants noms de peixos que trobem en les narracions d'en Casaus.

El primer, la «pijota». «pijota» en espanyol té una significació ben diversa: «cria de la merluza», «pescadilla». Doncs bé la pescadilla espanyola, per la seva forma, no té res a veure amb el peix allargassat i prim, a què fa referència en Colom, car el nom italià que li dona el seu fill Ferran Colom, a la seva "Història de l'Almirall", no és cap altre sinó «lachie». És a dir «llaços» o «cintes». I aquestes si que, talment com les pixotes catalanes, tenen un cos llarg i comprimit. La «pixota» és el nom popular català de diferents peixos de formes allargades i comprimides, semblants a les serps, com són la pixota blanca, la pixota vermella i la pixota de llanguet o de carall de jan. El segon peix és l'anomenat «pámpano» per en Casaus i «pampani» per en Ferran Colom a la versió italiana. Com a nom de peix és totalment inexistent en espanyol, atès que és la burda traducció del «pámpol» català, que, segons la família, s'hauria d'haver transcrit «romero», «cher-na», o «piloto». Sembla evident, doncs, que el traductor confongué el «pámpano» amb la fulla del cep.

Hi ha un munt més d'exemples, i no solament de peixos. Els noms dels ocells també han estat traduïts del català al castellà sense solta ni volta. Car el famós «rabo de junco», nom d'ocell inexistent en castellà, que en Casaus i en Ferran Colom esmenten fins a la sacietat, no és altra cosa que el conegut «cua de jonc», ocell molt comú a l'albufera de València. Basant-nos en les descripcions de dit ocell, fetes tant per

en Casaus com per en Colom, ens adonarem que el nom de l'ocell castellà equivalent i que no els hi va venir al cap en el seu moment als censors, no és altre que el «pato rabudo».

D'altra banda, encara avui en dia hi ha a l'illa antillana de Montserrat un ocell, de tons grocs i negres anomenat «oriol» per la gent autòctona. Aquest nom li va posar el Descobridor perquè, segons diuen els habitants de l'illa, s'assemblava força a un ocell de la seva terra. O sigui, no pas cap altre que «l'oriol català».

HISTÒRIA CASTELLANA ?

Si Castella pretenia quedar-se per a ella sola les noves terres d'Amèrica -baldament només fos una possessió literària-, calia que aquest desig s'acoblés perfectament amb la realitat. Però com que la realitat no només el desdeia, sinó que s'hi oposava frontalment, els censors decidiren canviar la realitat. Així, retocar el "Diari de Bord" d'en Colom, per tant com narrava fil per randa, rumb a rumb, vent a vent, dia i nit, els fets que s'esdevingueren en el primer viatge de la Descoberta, es convertí en l'objectiu central de la maquinaria censora. Per aquesta raó no es conserva avui dia cap dels escrits originals de l'Almirall que fan referència als seus viatges a Amèrica, ni tant sols les còpies primigènies que es feren en aquell moment. De tota manera, si hem conservat una crònica prou exhaustiva del primer viatge, ha sigut mercès a la diligència del Pare Casaus, que inclogué les anotacions d'en Colom, si bé ja mutilades i, en alguns paràgrafs confusionàries, dins la seva "Història General de les Índies".

Que hi ha hagut manipulació i tergiversació censora ho corroboren molts estudiosos del tema, i com que d'exemples n'hi ha un munt, el que ve a continuació és un breu resum d'un estudi comparatiu dels textos de la "Historia General de les Índies" d'en Casaus (del manuscrit conservat a la Biblioteca Nacional de Madrid) amb la "Història de l'Almirall" d'en Ferran Colom, i amb una còpia resumida del "Diari de Bord" (també a la Biblioteca Nacional de Madrid). Aquests tres llibres van ser confeccionats seguint un mateix original d'en Colom, avui perdut. El propòsit és fer veure com els censors ara esborren una referència a Catalunya, ara l'atribueixen, indistintament i insidiosament, a Castella, Andalusia o Espanya; i com el gran nombre de contradiccions és clau per entendre els retocs.

ÉS CATALÀ QUI VIU I TREBALLA A CATALUNYA... I LI DEIXEN SER-HO !

I si s'havien d'esborrar els noms dels catalans de les cròniques, crear i escampar la idea que no havien intervingut en la descoberta, evangelització i poblament d'Amèrica, amb molta més raó s'havia de canviar el nom i la naturalesa del Descobridor. Calia tallar de soca-rel qualsevol lligam del Descobridor amb Catalunya. Per la qual cosa se l'italianitzà. Li canviaren el cognom de «Colom» per «Colombo» i li cercaren un origen consemblant: genovès. Això, vingué sobretot afavorit pel fet de trobar uns Colombo a Itàlia i per l'ús corrent, entre els castellans de l'època, d'anomenar «genovès» a qualsevol estranger.

De totes maneres, els orígens del Descobridor han anat canviant segons les modes de cada època: hi ha un manuscrit al Museu Britànic de Londres i un altre a la Biblioteca Nacional de Madrid que hi consta com a natural de Milà, i en canvi a la Biblioteca de la Real Academia de la Historia i a la Biblioteca Nacional d'Espanya i és com a natural de Gènova. De totes maneres, en Manuel Gómez Moreno i en Juan Carriazo han pogut demostrar que el Manuscrit de la Biblioteca Nacional de Madrid, datat el 1594, és, misteriosament, de lletra de finals del segle XVII. Els nostres "col·legues", els censors, van tornar a fer-ne de les seves.

I es que són tantes les proves que desglossaré a continuació que demostren la catalanitat d'en Colom, que fan que sigui, tot plegat, difícil de creure. I és que ultra l'evidència que delata el seu propi cognom a la quasi totalitat de les edicions europees de la "Lletra" en què anunciava la Descob-

Epistola Christofori Col

Com: cui etas nra multu debet: de Insula India supra Sangem
super inuentio. Ad quas perquirere octauo antea mente au
spicia et cre multissimi fernandi Hispaniarum Regis milia
fuerat: ad magnificu dñs Raphaelem Sancto: eius de serenissi
mi Regis L'aurariu milia: qua nobilis ac itatus vir Aliaer
de Cosco ab Hispano ideomate in latinu conuertit: tercio kls
Maij. M. cccc. xxiij. Pontificatus Alexadri. vi. Anno primo:

Lletra d'en Cristòfor Colom, en la seva edició romana del 1494, on es
llegeix nítidament que el seu nom a Itàlia, no era «Colombo» sinó «Colom».

berta, on hi és escrit quasi sempre «Colom»,
àdhuc a les edicions italianes; ultra els cata-
lanismes exasperants de tots els seus escrits;
ultra la multitud de topònims amb que bate-
jarà les noves terres d'Amèrica; ultra els lli-
gams genealògics amb la família dels Colom-
Bertran; i ultra les afirmacions d'en Ferrer de
Blanes en que és palesa que tant ell com l'Al-
mirall tenien uns mateixos senyors.

Així, en el "Memorial" que en Colom va
donar a n' Antoni Torres per tal que aquest el
donés als reis, el 30 de Gener de 1494, dema-
nava que se l'encomanés a Ses Alteses «...com
a Rei i Reina, els meus senyors naturals, al
servei dels quals jo desitjo finir els meus dies».
Aquesta expressió de «senyors naturals» és
capital per treure el desllorigador de la seva
catalanitat. Aquesta expressió té un sentit i
un abast evident, que hom no pot defugir amb
subterfugis, car implica, en qui la profereix,
que és sotmès per obra d'un fet natural d'a-
quell o aquells a qui s'adreça. És a dir, que
en Colom es considerava súbdit dels Reis
Catòlics per naturalesa, o el que és el mateix,
per efecte de ser nadiu d'un dels seus reg-
nes, i no pas com a conseqüència d'un acte
de naturalització o de submissió contractual.
Ara bé, com que en Colom no era súbdit de
la Corona de Castella, on indiscutiblement
era estranger, tal com consta en molts docu-
ments que s'hi refereixen, però en canvi, tenia
per senyors naturals i per això n'era súbdit,
aquells mateixos reis que, si bé eren reis de
Castella, també n'eren d'altres regnes, això
vol dir que era natural d'aquests altres reg-
nes.

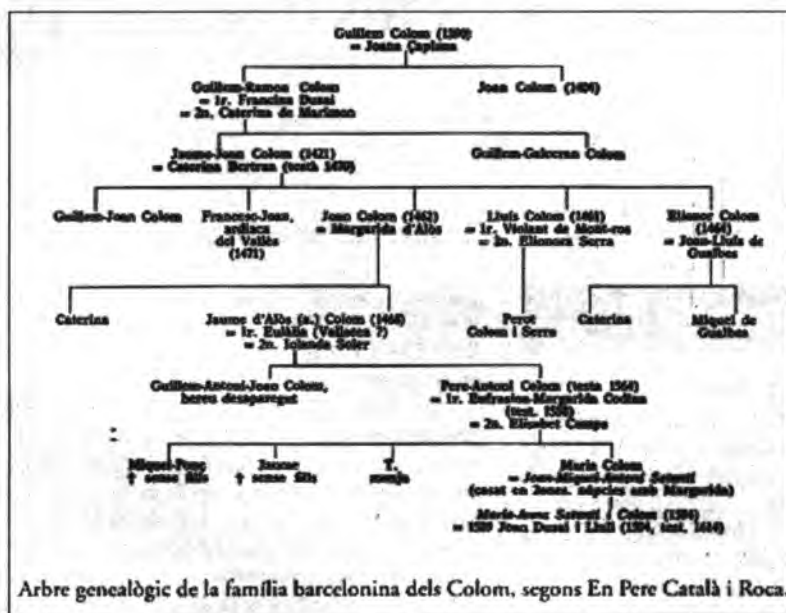
Per tant, si en Colom era natural de les
Espanyes - com ho testifica en Ferrer de Bla-
nes; si l'edició alemanya de la "Lletra" l'a-
nomena «Cristoforus Colom von Hispania»;
si tenia els Reis Catòlics com a senyors natu-
rals, però ell era estranger a Castella, vol dir
només, i únicament, que era natural de qual-
sevol terra de la confederació Catalano-ara-
gonesa. I és per aquesta mateixa raó que no
hi ha ni un sol escrit de l'Almirall en italià,
ni tant sols quan escrivia -si verament ho féu-
als seus presumptes amics italians.

Són un munt les proves que demostren
els lligams d'en Colom amb la nostra terra:
La neta del Descobridor es casa amb el Duc
de Sanç de Cardona. Alexandre Coscó fou
el traductor al llatí de la "Lletra" d'en Colom.
Bernat Coscó és un dels beneficiats del tes-
tament del canonge Francesc Colom. Diver-
ses vegades Colom esmenta «Sió» al "Lli-
bre de les profecies" com si és tractés d'una
cosa pròpia. Casaus diu a la "Història Gene-
ral de les Índies" que els pares de l'Almirall
«...foren persones notables, en un temps
riques, que s'empobriren per les guerres i par-
cialitats que sempre hi hagué i mai no falten
a la Llombardia». Fou en Henry Harrisse qui
denuncià la manca absoluta de versemblança
entre tals afirmacions i la realitat que visqué
la família genovesa dels Colombo: que mai
no fou notable, mai no s'empobrí, ni mai no
va participar en cap guerra. Nogensmenys,
com que en Colom no fou considerat mai
llombard per cap cronista, ni hi ha cap
constància documental que així mateix ho
asseverar, si traiem del text el mot «Llom-
bardia» i el substituïm pel de «Catalunya»,

la frase d'en Casaus guan-
yaria nítidament el sentit
històric que abans no tenia,
per això com havia estat
enfosquida pel censor i
per això, com els Colom
barcelonins sí que foren
una família notable, sí que

participaren en la guerra de la Generalitat con-
tra en Joan II i sí que, en acabat, hagueren
d'exiliar-se. El 28 de Maig de 1493, els reis
lliuraren a en Colom, i a Barcelona, la Cèdu-
la per la qual l'autoritzaven a proveir els ofi-
cis de governació de les terres de les Índies.
En funció de les facultats atorgades pels monar-
ques, en Colom nomenà personalment, sense
intercessió reial, en Pere Margarit com a cap
de la força militar que s'enviava al Nou Món
a la segona expedició. Aquest nomenament,
només pot tenir una explicació: que entre en
Margarit i en Colom hi hagués una coneix-
ença anterior o bé una comunitat de pàtria.
Diversos historiadors han demostrat que el
nom complet d'en Pere Margarit, era Pere
Bertran Margarit, el qual era cosí dels Ber-
tran de Gelida, els quals eren cosins dels
Colom-Bertran de Barcelona. La vinculació
del Descobridor amb la família dels Colom
de Barcelona es fa més evident que mai. Increí-
ble però cert. El cercle de relacions catala-
nes d'en Colom s'eixampla encara més amb
la prova següent. Per tots són conegudes les
relacions entre en Lluís Santàngel i el Des-
cobridor i la participació cabdal d'aquest pri-
mer en la subvenció de l'empresa del primer
viatge. Doncs bé, resulta que en Lluís Santàngel,
fill de canviador valencià, i molt ben rela-
cionat, vers el 1466, amb la banca de Bar-
celona, València i Saragossa, vingué el 1472
a la capital del principat i s'establí en una
casa d'en Guillem-Joan Colom, al carrer de
Sant Domènec del Call. La vinculació d'en
Cristòfor Colom a la família barcelonina dels
Colom-Bertran queda evidenciada, més enllà
dels lligams genealògics, per l'heràldica.
Sabem que en Colom acostumava a dur amb
ell les seves armes pròpies i personals, obtin-
gudes per dret de família, i que aquestes armes
li foren ampliades pels Reis a Barcelona mit-
jançant la Reial Cèdula del 24 de maig de
1493. A sobre l'escut resultant s'hi observa
clarament un elm que du per timbre o cime-
ra un món rodó amb una creu damunt, que
curiosament concorda amb les armes de la
família catalana dels Mont-ros. Doncs bé, si
examinem l'arbre genealògic dels Colom
barcelonins hom hi pot veure ben clar l'en-
troncament dels Mont-ros: En Lluís Colom
i Bertran es casà en primeres núpcies, a mit-
jan segle XV, amb Violant de Mont-ros.

Pel que fa, al cognom del Descobridor,
sabem pel seu fill Ferran i pel pare Casaus,
que quan l'Almirall signava en llatí, abans
de la descoberta d'Amèrica, ho feia amb la
forma «Columbus de Terra-rubea» (o com
consta en d'altres versions, «Columbus de
Terra-rubra»), que no és altra cosa que l'e-
quivalència llatina dels cognoms catalans
«Colom i Mont-ros». Sense deixar l'escut d'ar-
mes d'en Cristòfor Colom, em cal dir enca-
ra que, al segon quarter hi ha un lleó ram-
pant que, per la inèrcia historiogràfica s'ha
vingut identificant amb el lleó de Castella.

Arbre genealògic de la família barcelonina dels Colom, segons En Pere Català i Roca.

Doncs bé, buscant buscant, s'ha trobat que la
família dels Marimón de Barcelona tenien
com a signe heràldic aquest mateix lleó ram-
pant, i això no voldria dir res, sinó fos per-
què també estaven emparentats amb els
Colom: en Guillem Ramon Colom, avi del
predit Lluís Colom, es casà, en segones nú-
pcies, amb Catarina de Marimón. Masses
casualitats oi? L'últim detall de les armes del
Descobridor a tenir en consideració és la banda
d'atzur (color blau celeste) que hi ha al cin-
què camper de l'escut. Un cop més aquesta
banda ens porta cap al cognom Bertran, que
juntament amb els So, són les úniques famí-
lies catalanes que es caracteritzen per dur també
una banda.

En resum, la relació entre els llinatges bar-
celonins Colom-Bertran i en Cristòfor Colom
ve a ajustar-se amb la màxima precisió.

LA LLEI DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

Un altre fet sorprenent és el de la caste-
llanització de la toponímia. Així, els noms
de l'illa «Ferrandina» i de la «Illa Bella» que
consten a la "Lletra" d'en Colom seran can-
viats als textos d'en Casaus per «Fernandina»
i «Isabela». I això és una minúcia. Hi ha
exemples molt més bèsties: Cotlliure per
«Coluña», La punta del Galiot per «La Punta
de la Galera», Fortalesa de la Nativitat per
«Fortaleza de la Navidad», etc ... no conti-
nuo per no empenyar-me.

AMB L'EURO NO HI HAURIA HAGUT PROBLEMA

No deixa tampoc de ser interessantíssim
tot el que afecta l'aspecte numismàtic. I és
que si hi hagués hagut l'euro els censors ho
haurien tingut més fàcil! Segons l'historio-
grafia colombina espanyola, l'empresa de la
Descoberta va ser patrocinada exclusivament
per Castella. Doncs bé, com s'entén doncs
que en Casaus fa servir, per descriure les mone-
des dels personatges de qui parla, ducats,
excel·lents, florins, rals, marcs d'or, talment
com si es moguéssin en l'àmbit econòmic de la
Corona d'Aragó?

Per exemple, quan el Duc de Medinaceli
proveeix en Colom amb el que aquest li requere-
ria per armar l'expedició de la descoberta, li
atorga «...fins a 3000 o 4000 ducats». Com
que els ducats no s'introduiran a Castella fins
l'any 1497, per la Pragmàtica de Medina del
Campo, de data 13 de Juny, resulta evident
que l'operació econòmica ha de tenir lloc forço-
sament a qualsevol indret dels regnes de la
Corona d'Aragó, on aquesta moneda era
vigent des de l'època de Joan II. Un altre exem-
ple, i aquest cop d'en Ferran Colom a la seva
"Història de l'Almirall", pel qual «...l'Almi-
rall només demanava dos mil cinc-cents
escuts per preparar l'armada». Però com que
l'escut no fou introduït a la península fins al
1535, es fa palès que la substitució d'algu-

na moneda» pels «escuts» fou
perpetrada pels censors després
d'aquesta data, amb la intenció
de fer desaparèixer l'esmentada
moneda. No sé perquè, però m'hi
jugaria un ducat que la moneda
substituïda era catalana.

Per cloure aquest apartat, hi
ha encara una darrera adultera-
ció en els noms de les monedes.
En aquest cas no tenen res a veure
amb el pagament de l'armada,
sinó amb el preu que el Descob-
ridor tassa alguns intercanvis de
productes americans fets per
mariners de la seva tripulació.
Així, tenim que, mentre la ver-
sió alemanya de la "Lletra" d'en
Colom, editada a Estrasburg el
1497, parla de «ducats d'or»,
evidenciant la seva exclusiva

naturalesa catalana, totes les edicions llatines
editades a Castella, però, esmentaran «sous
d'or», moneda de naturalesa castellana.

LES CATALANADES DE L'ALMIRALL

El "Diari de Bord" d'en Cristòfor Colom
és ple de catalanismes i catalanades. És incon-
cebible que un italià pogués escriure amb un
estil tan català sense no haver estat mai a Cata-
lunya. Veiem ne alguns exemples: «Tornóse
a saltar el goveralle [=governalle] y adobá-
ronlo ...» (7 Agost) «Vieron un ave que se
llama rabiforcado que hace gumitar a los alca-
traces ...» (29 set) «Vinieron al navío más de
quarenta pardales juntos ...» (4 Oct) «Rema-
van con una pala de fornero ...» (13 Oct) «Y
todos fugeron como gallinas ...» (15 Oct) «Fasta
que aclaresca ...» (17 Oct) «Porque soy bien
cierto ...» (21 Oct) «Todas las sierras llenas
de pinos y por todo aquello diversísimas y
hermosísimas florestas de arboles...»

A més a més del fet que al "Diari de Bord"
no es donen italianismes sintàctics, ni que no
s'ha trobat cap text original escrit per ell en
italià, es pot intuir que el "Diari de Bord" que
avui tenim no és sinó la traducció d'un origi-
nal català perdut. Com perduda ha restat la
nostra història a mans de Castella durant aquests
cinc segles de matrimoni d'inconveniència.

BREU CONCLUSIÓ

La manipulació de la història ha estat con-
stant, ha estat i és l'arma que té el vencedor
per acabar de rematar al vençut; i es que un
país sense història és història. Castella abans,
i Espanya més recentment, ho han intentat
diverses vegades. Sortosament han fracas-
sat.

Crec doncs, que tenim prou motius per
començar a dubtar de la Història que ens han
ensenyat els nostres amics els espanyols; i
concretament en el tema del descobriment
d'Amèrica, ja és hora que comencem a enten-
dre que aquella gesta nàutica no podia ser,
mai dels mais, duta a terme per un grapat de
galifardeus, que ni sabien on anaven, ni amb
qui anaven, ni qui els guiava. Nosaltres, els
catalans, hem descobert Amèrica. I la resta,
ha sigut una gran mentida al servei d'Espan-
ya que ara ja no ens ha de preocupar ni espan-
tar, ni tan sols el fet que estigui tan ampla-
ment estesa i hagi estat tan llargament sos-
tinguda.

Que cal fer ara? doncs una mica de publi-
citat senyors. Que ho sàpiga tothom ...

(Nota: les autoritats sanitàries no reco-
manen intentar argumentar a cap espanyol
la falsificació de la descoberta d'Amèrica sense
abans tenir ben apreses les idees principals
d'aquest document; i es que és possible que
us tractin d'imbècil ignorant). Ω

Jordi Puigneró i Ferrer
Sant Cugat del Vallès, Novembre de 1999

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

El ple Renaixement europeu (1491-1520): anys 1516-1517

PER RICARD COLOM -

Colomtaube@hotmail.com

De com els espanyols reescriuen la Història.

A les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat «catalanote» i «viejo catalán» per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*).

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

CRISTÒFOR COLOM.

CRISTÒFOR COLOM.

Durant els Austries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis (més de 100 milions

de morts en dos segles). D'això en digueren la "*leyenda negra inventada por los luteranos*".

"*Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios*", però en realitat "*pícaros, soplones, inquisidores y caciques*". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin.

Pujada a la Creu (1515-1516), del pintor flamenc Jeroen Anthoniszoon van Aken (Jeroni Bosch). Allò més interessant

d'aquesta pintura del Bosco tal vegada sia el punt de vista triat, molt pròxim als personatges que apareixen vists de plànol mitjà i no com a figures completes enmig d'un paisatge. A q u e s t a grandària fa que les figures

tinguin una mida molt pròxima a la natural, i així, l'espectador pot fàcilment introduir-se dins l'escena, que estava pensada per a provocar la meditació del fidel. El format de figura mitja és d'arrel italiana i neix en el cinquecento, encara que òbviament el Bosco va poder aprendre-la a través de models transmesos als Països Baixos i a Alemanya per pintors que havien viatjat més enllà dels Alps. Un altre punt veritablement fascinant és el tapís de rostres i expressions que el pintor hi ha realitzat. No hi ha espai lliure sinó un continu de mirades, ganyotes, somriures, tot centrats al voltant del rostre mansoi del Crist, que la Verònica acaba d'imprimir en el drap. Els rostres són grotescs en la seva majoria, deformes, amb grans nassos, arrugues, colors estranyes que van des del gris al verdenc, mellats, amb tot tipus de barrets i adorns. La caricatura i el lletgisme són molt típics de la pintura flamenca, però no hem d'oblidar la influència en aquests mateixos anys de Leonardo i Dürer, amb els seus treballs sobre la caricatura i els rostres grotescs.

23-1-1516: Mort de Fernando II el Catòlic, a Seblí o a Madrigalejo (Extremadura). L'etapa del Catòlic sense Isabel (1504-1516), en què el rei Ferran deixa de ser rei de Castella per esdevenir-ne governador i administrador, i torna a exercir nominalment com a rei d'Aragó, es caracteritzà per un govern més benigne per a la Confederació, amb un manifest millorament, que coincideix també amb un afebliment del poder de la Inquisició (entre l'extermini dels judaïtzants i la no aparició encara del "nou enemic", el protestantisme): "els darrers anys de Ferran el

Catòlic, s'observa un manifest millorament en molts aspectes de la vida catalana. Estols catalans tornen a solcar les mars i a menar les lluites a Itàlia, noms il·lustres catalans tornen a aparèixer-hi en els càrrecs més elevats" (Ferran Soldevila).

Diu Trueta: "El dia de la seva mort, el rei Ferran va declarar per escrit que havia ofès Déu en moltes ocasions *"així en el regim, senyoriu i govern dels Regnes i Senyorijs que ens han encomanat, no fent ni administrant la justícia amb aquella diligència i rectitud que devíem i ens era obligada, nomenant, ordenant i tolerant oficials i ministres no com al servei de Nostre Senyor Deu i al bé del súbdits convenia..."*. El testament de Fernando ha perpetuat el seu penediment tardà pels sofriments que va imposar al poble català. Es probable que els catalans l'hagin perdonat; però es evident que no l'han oblidat".

En el testament, nomena regent de la Confederació son fill bord, Alonso d'Aragó, -"casualment" arquebisbe de Saragossa, i com a regent de Castella el Cardenal Cisneros, fins a la majoria d'edat de son nét Carles d'Habsburg. Adrià d'Utrecht, preceptor del príncep Karl, s'oposa a l'integrista Cisneros.

Carles d'Habsburg hereta de son avi matern la Confederació amb Sicília, Sardenya i Nàpols, Orà, mèl·lia i Trípoli. I, indirectament, Amèrica, Castella amb Nafarroa sud i Canàries.

La vídua del Catòlic, na Germana de Foix, hereta una bona pensió i se'n va a viure a Castella, on olora el poder. Al testament, el Catòlic fa constar que sa vídua hereta "la parte a Nós perteneciente a las Indias", el qual detall demostra que, **per aquesta època, almenys nominalment, els catalanoaragonesos encara tenen drets legals, si més no teòrics, sobre les terres descobertes** (si bé evidentment la correlació de forces els deu ser molt desfavorable). Pels seus incalculables llitrocinis i saqueigs, la Providència condemnarà Castella i tots els seus Estats derivats criolls a la pobresa. Germana hereta, per decisió de Karl/Carlos I, jurisdicció sobre Arévalo, Madrigal i Olmedo.

Carles I rei de la Corona Catalano-Aragonesa.

2.1516: El nou virrei portuguès Lope Soares de Albergaria envia, des de Malaka, en Pires a la costa xinesa, però no l'ateny.

1516: Mor a València Bernat Fenollar, autor (amb Joan Moreno) de "Lo procés de les olives".

Bertomeu Casaus (dit Bartolomé de las Casas pels encaregats reials de reescriure la història) s'entrevista a Madrid amb el Cardenal Cisneros i amb Adrià d'Utrecht (futur Papa), i li encarreguen un projecte a tomb del govern del indígenes en llibertat, que elaborà amb Montesinos i Palacios des del pressupòsit que els espanyols poden treballar ells mateixos llurs terres "y no fuese toda su vida, como lo había sido, estar holgazanes". De fet, aquesta suprema malfeineria que els duu a esclavitzar indefensos indis neofòtics, l'heretaran totes les repúbliques bananeres castellanofones, governades per dèspotes criolls.

A la Hispaniola el genocidi castellà ja és un fet: Del milió cent-mil indis que comptaren els primers espanyols en arribar-hi sols en queden 10.000.

Comença l'arribada massiva de frares missioners a l'Amèrica (franciscans, dominics, agustins i mercedaris, aquest darrers fundats per un català segles arrere).

A la mort de Joan Albret I de Nafarroa, son pare, Alà d'Albret, és tutor de son nét Enric II, rei de la baixa Navarra no ocupada per Fernando el Catòlic, i ara sota domini castellà.

Edició llatina del Nou Testament d'Erasme, qui a través d'una detallada exègesi fonamentada en el text grec, defensa l'esperit evangèlic primitiu (que tanmateix considera compatible amb l'estil de l'antiguitat clàssica).

DESIDERIUS ERASME DE ROTTERDAM.

"*Utopia*", d'en Thomas More, és publicada en llatí. Els llibres en llatí poden ser llegits per totes les èlites cultes d'Europa Occidental i central.

"*Pastor Aeternus*": Lleó X atribueix poder al Papat per damunt els Concilis, o sia, enfortiment d'un poder piramidal totalment antibíblic i antievangèlic.

Concordat de Bolonya: Lleó X reconeix l'Església Gal·licana (cesàrea), amb cessió de poders a París.

Zwingli, amb fama de predicador i reconegut erudit en llengües bíbliques, és nomenat rector d'Einsiedeln, un indret de peregrinatge.

Primera base portuguesa a Xina (Canton). Primeres visites portugueses al Riu canton (sud de la Xina).

Ieronymus Bosch pinta els seus darrers quadros. Mort del Bosc Els turcs ocupen Síria.

1516-1517: Aixecaments, fàcilment dominats, a Castella i Andalusia.

lusia.

Regència de Cisneros, finalment acceptada pel príncep Karl/Carlos.

1516-1519: Encara que governa l'arquebisbe de Saragossa, formalment no hi ha rei. Proliferació impune de bandositats nobiliàries a la Corona catalanoaragonesa, inquieta per l'entrada dins el conjunt imperial.

d. 1516: Zwingli, amb fama de predicador i reconegut erudit en llengües bíbliques, és nomenat rector d'Einsiedeln. Hi comença a desmuntar els ritualismes tradicionalistes.

Rio de Plata és més conegut arran l'expedició de Juan Díaz de Solís cercant un pas a Àsia. Solís arriba al Perú, es fa amb un gran tresor i és mort pels indis al Chaco, quan ja se'n tornava.

30-9-1516: Derrota hispànica a Alger.

10-1516: Pesta a Wittemberg, però Luter hi resta.

11-11-1516: B. Casaus/Las Casas salpa vers les Índies, amb el títol de "procurador o protector universal de todos los indios de las Indias".

Primers 2-1517: Primera expedició organitzada vers Mèxic, encapçalada per Francisco Hernández de Còrdova i Anton de Alaminos. Surt de Jaruco.

28-5-1517: Fra Pedro de Còrdova escriu a Carles d'Habsburg i li recomana B. Casaus per saber què s'està esdevenint realment a Amèrica.

6-1517: Nova temptativa portuguesa per arribar a la cort xinesa.

1517: Part Forana ha augmentat de població: 11740 "focs" (uns 6880 el 1444). Ciutat ha minvat: 2684 "focs" (3157 el 1466). Plugues i riuada a València.

Els senyors de moros atenyen del rei la repetició de seguretats que els moriscs no seran pas foragitats com els jueus.

Fi del Vè Concili Laterà.

L'Imperi Mameluc, des d'Egipte a Síria, cau en mans turques: Selim pren El Caire. Xipre esdevé tributària dels otomans.

Hernández de Còrdova arriba al Iucatà maia (Carib).

22-7-1517: Resposta "comprensiva" de Cisneros als intrigants escrits dels jerònims d'Amèrica, els quals es conxorxen per desprestigar Casaus/Las Casas.

15-8-1517: L'enviat portuguès Pires arriba a canton.

9-1517: Carles d'Habsburg arriba a Astúries des de Flandes.

31-10-1517: És una diada festiva i Wittemberg és ple de gent. Martí Luter fixa al tauler d'anuncis de la Universitat, que eren les portes de la catedral, una crida al debat contra les indulgències de Tetzel, l'emissari papal de l'arquebisbe de Magúncia: són les famoses "**95 tesis**".

8-11-1517: El cardenal Cisneros mor en camí per trobar-se amb Carles d'Habsburg.

18-11-1517: Carles d'Habsburg arriba a Valladolid, on s'han d'aplegar Corts.

Darrerries-1517: Comencen a ser estampades per tercers les "95 Tesis" d'en Luter, a causa de la gran impopularitat dels recaptadors papals. Després van essent també traduïdes i circulen per tot.

ca. 1517-1518: Un alt membre del Consell reial castellà té la barra d'afirmar "que los indios eran incapaces de la fe", aquesta frase és un autèntic retrat del xovinisme etnocentrista i la manca de caritat cristiana envers les característiques d'altres nacions, tret tan típic de la nació castellana/espanyola. Tanmateix, nombrosos teòlegs rebutgen aquesta afirmació.

1517-1520: Incansables gestions de B. Casaus/de las Casas davant el "nou rei" en favor dels indis, en concret per dur a terme un experiment missioner pacífic a Veneçuela.

1517-1917: Palestina queda sota ocupació turca.

Disputa del Doctor Martí Luter a tomb del poder i eficàcia de les indulgències.

MARTÍ LUTER.

Per amor a la veritat i en l'afany de treure-la a llum, es discutiran a Wittemberg les següents proposicions sota la presidència del R. P. Martín Luter, Mestre en Arts i en Sagrada Escriptura i Professor Ordinari d'aquesta última disciplina en aquesta localitat. Per tal raó, prega que els qui no puguin ésser-hi presents i debatre oralment amb nosaltres, ho facin per escrit. En el nom del nostre Senyor Jesucrist. Amén.

- 1.- Quan el nostre Senyor i Mestre Jesucrist va dir: «Feu penitència...», ha volgut que tota la vida dels creients fos penitència.
- 2.- Aquest terme no pot entendre's en el sentit de la penitència sacramental (és a dir, d'aquella relacionada amb la confessió i satisfacció) que se celebra pel ministeri dels sacerdots.
- 3.- No obstant això, el mot no apunta solament a una penitència interior; sinó que, una penitència interna és nul·la si no obra exteriorment diverses mortificacions de la carn.
- 4.- En conseqüència, subsisteix la pena mentre perdura l'odi al propi jo (és a dir, la veritable penitència interior), el que significa que ella continua fins l'entrada en el regne dels cels.
- 5.- El Papa no vol ni pot remetre cap culpa, excepte aquella que ell ha imposat, sigui pel seu arbitri, sigui per conformitat als canons.
- 6.- El Papa no pot remetre cap culpa, sinó declarant i testimoniant que ha estat remesa per Déu, o remetent-la amb certesa en els casos que s'ha reservat. Si aquests fossin menyspreats, la culpa subsistirà íntegrament.
- 7.- De cap manera Déu no remet la culpa a ningú, sense que alhora l'humiliï i el sotmeti en totes les coses al sacerdot, el seu vicari.
- 8.- Els canons penitencials han estat imposats únicament als vivents i res no deu ser imposat als moribunds tot basant-se en els canons.
- 9.- Per això, l'Esperit Sant ens beneficia en la persona del Papa, qui en els seus decrets sempre fa una excepció en cas de mort i de necessitat.
- 10.- Malament i grollerament procedeixen els sacerdots que reserven als moribunds penes canòniques en el purgatori.
- 11.- Aquesta zitzània, com la de transformar la pena canònica en pena per al purgatori, sembla per cert haver estat sembrada mentre els bisbes dormien.
- 12.- Antigament les penes canòniques no s'imposaven després sinó abans de l'absolució, com prova de la veritable contricció.
- 13.- Els moribunds són absolts de totes les seves culpes a causa de la mort i ja són morts per a les lleis canòniques, i en queden de dret exempts.
- 14.- Una puresa o caritat imperfectes porten amb si per al moribund, necessàriament, gran por; el qual és tant major quant menor siguin aquelles.
- 15.- Aquesta temor i paor són suficients per si mateixes (per no parlar d'altres coses) per a constituir la pena del purgatori, ja que estan molt prop de l'horror de la desesperació.
- 16.- Pel que sembla, l'infern, el purgatori i el cel difereixen entre si com la desesperació, la quasi desesperació i al seguretat de la salvació.
- 17.- Sembla necessari per a les ànimes del purgatori que, a mesura que disminueix l'horror, augmenti la caritat.
- 18.- I no sembla provat, sigui per la raó o per les Escriptures, que aquestes ànimes estiguin excloses de l'estat de mèrit o del creixement en la caritat.
- 19.- Itampoc sembla provat que les ànimes en el purgatori, almenys en llur totalitat, tinguin plena certesa de llur benaurança ni encara en el cas que nosaltres en puguem estar completament segurs.
- 20.- Per tant, quan el Papa parla de remissió plenària de totes les penes, no significa pas el perdó de totes, sinó sols el d'aquelles que ell mateix va imposar.
- 21.- En conseqüència, l'erren aquells predicadors d'indulgències que afirmen que l'home és absolut i que queda net de tota pena a través de les indulgències del Papa.
- 22.- De manera que el Papa no remet cap pena a les ànimes del purgatori que, segons els canons, elles devien haver pagat en aquesta vida.
- 23.- Si a algú se li pot concedir en tot sentit una remissió de totes les penes, és segur que això sols pot atorgar-se als més perfectes, és a dir, molt pocs.
- 24.- Per aquesta raó, la major part de la gent és necessàriament enganyada per aquesta indiscriminada i jactanciosa promesa de l'alliberament de les penes.
- 25.- El poder que el Papa té universalment sobre el purgatori, qualsevol bisbe o capellà el posseeix en particular sobre la seva diòcesi o parròquia.
- 26.- Molt bé procedeix el Papa en donar la remissió a les ànimes del purgatori, no en virtut del poder de les claus (que no posseeix), sinó per via de la intercessió.
- 27.- Mera doctrina humana prediquen aquells que afirmen que tan aviat com resona la moneda dins la caixa, l'ànima surt volant (del purgatori).
- 28.- Cert és que, quan resona la moneda dins la caixa, el lucre i l'avarícia poden anar en augment, però la intercessió de l'Església depèn només de la voluntat de Déu.
- 29.- ¿Qui sap, per ventura, si totes les ànimes del purgatori desitgen ser remudes? Cal recordar el que, segons la llegenda, va esdevenir amb Sant Severi i Sant Pasqual.
- 30.- Ningú no està segur de la sinceritat de la seva pròpia contricció, ni molt menys que hagi obtingut la remissió plenària.
- 31.- Què n'és de rar l'home veritablement penitent, tan rar com què de debò adquireix indulgències; és a dir, que és raríssim.
- 32.- Seran eternament condemnats juntament amb els seus mestres, aquells que creuen estar segurs de la seva salvació mitjançant una carta d'indulgències.
- 33.- Hem de cuidar-nos molt d'aquells que afirmen que les indulgències del Papa són l'inestimable do diví pel qual l'home és reconciliat amb Dios.
- 34.- Perquè aquelles gràcies de perdó només es refereixen a les penes de la satisfacció sacramental, les quals han estat establertes pels homes.
- 35.- Prediquen una doctrina anticristiana aquells que ensenyen que no cal la contricció per als qui rescaten ànimes o confessionalia.
- 36.- Qualsevol cristià veritablement penedit té dret a la remissió plenària de pena i culpa, àdhuc sense carta d'indulgències.
- 37.- Qualsevol cristià veritable, sigui que estigui viu o mort, té participació en tots els béns del Crist i de l'Església; aquesta participació li ha estat concedida per Déu, àdhuc sense cartes d'indulgències.
- 38.- Tanmateix, la remissió i la participació atorgades pel papa no han de ser menyspreades de cap manera, perquè, com adés he dit, constitueixen un anunci de la remissió divina.
- 39.- És difícilíssim fins i tot per als teòlegs més brillants, d'enaltir alhora, davant el poble, la prodigalitat de les indulgències i la veritat de la contricció.
- 40.- La veritable contricció cerca i estima les penes, però la profusió de les indulgències relaxa i fa que les penes siguin odiades; o, si més no, hi dóna ocasió.
- 41.- Les indulgències apostòliques deuen ser predicades amb esme perquè el poble no cregui equivocadament que deguin ser preferides a les altres bones obres de caritat.
- 42.- Deu ser ensenyat als cristians que no és la intenció del Papa, en cap manera, que la compra d'indulgències es compari amb les obres de misericòrdia.
- 43.- Cal instruir els cristians que qui socorre el pobre o ajuda l'indigent, realitza una obra major que si compràs indulgències.
- 44.- Perquè la caritat creix per l'obra de caritat i l'home s'amillora; en canvi, no ho és per les indulgències, sinó com a molt, és alliberat de la pena.
- 45.- Deu ser ensenyat als cristians que qui veu un indigent i, sense parar-hi esment, dóna els seus diners a la compra d'indulgències, allò que obté en veritat no són les indulgències papals, sinó la indignació de Déu.
- 46.- Deu ser ensenyat als cristians que, si no són satisfets de béns superflus, estan en canvi obligats a retenir el necessari per a casa i de cap manera malbaratar-lo en indulgències.
- 47.- Deu ser ensenyat als cristians que la compra d'indulgències queda lliurada a la pròpia voluntat i no constitueix obligació.
- 48.- Deu ser ensenyat als cristians que, en atorgar indulgències, el Papa tant més necessita quant més desitja una oració fervent per sa persona, abans que diners en efectiu.
- 49.- Cal ensenyar als cristians que les indulgències papals són útils si no hi posen la seva confiança, però molt nocives si, a causa d'elles, perden el temor de Dios.
- 50.- Deu ser ensenyat als cristians que si el Papa conegués les exaccions dels predicadors d'indulgències, preferiria que la basílica de Sant Pere es reduís a cendres abans que no pas construir-la amb la pell, la carn i els ossos de les seves ovelles.
- 51.- Deu ser ensenyat als cristians que el Papa estaria disposat, com és el seu deure, a donar dels seus diners a moltíssims d'aquells als quals els pregoners d'indulgències van sostreure els diners, tot i que per a això hagués de vendre la basílica de Sant Pere, si fos menester.
- 52.- Vana és la confiança en la salvació per mitjà d'una carta d'indulgències, encara que el comissari i fins el mateix Papa posassin la seva mateixa ànima com a pinyora.
- 53.- Són enemics de Crist i del Papa els qui, per predicar indulgències, ordenen suspendre per complet la predicació de la paraula de Dios en altres esglésies.
- 54.- És ofendre la paraula de Dios, quan en un mateix sermó es dedica tant o més temps a les indulgències que a aquesta.
- 55.- Ha de ser la intenció del Papa que si les indulgències (que molt poc signifiquen) se celebren amb una campana, una processó i una cerimònia, l'evangeli (que és el més important) hagi de ser predicat amb cent campanes, cent processons i cent cerimònies.
- 56.- Els tresors de l'església, d'on el Papa distribueix les indulgències, no són ni prou esmentats ni coneguts entre el poble de Déu.
- 57.- Que en tot cas no són temporals resulta evident pel fet que molts dels pregoners no els malbaraten, sinó més aviat els atresoren.
- 58.- Tampoc no són els mèrits de Crist i dels sants, perquè aquests sempre obren, sense la intervenció del Papa, la gràcia de l'home interior i la creu, la mort i l'infern de l'home exterior.
- 59.- Sant Llorenç va dir que els tresors de l'església eren els pobres, però parlava usant el terme en el sentit de la seva època.
- 60.- No vam parlar exageradament si vam afirmar que les claus de l'església donades pel mèrit de Crist constitueixen aquest tresor.
- 61.- És clar, doncs, que, per a la remissió de les penes i dels casos reservats, hi ha prou amb la sola potestat del Papa.
- 62.- El veritable tresor de l'església és el sacrosant evangeli de la glòria i de la gràcia de Dios.
- 63.- Emperò aquest tresor és, amb raó, molt odiat, ja que fa que els primers sien darrers.
- 64.- En canvi, el tresor de les indulgències, amb raó, és summament grat, perquè fa que els darrers sien primers.
- 65.- Per això, els tresors de l'evangeli són xarxes amb les quals en altres temps es pescaven homes posseïdors de béns.
- 66.- Els tresors de les indulgències són xarxes amb les quals ara són pescades les riqueses dels homes.
- 67.- Respecte a les indulgències que els predicadors pregonen amb gràcies màximes, cal entendre que efectivament ho són quan proporcionen guanys.
- 68.- No obstant, són les gràcies més petites en comparació de la gràcia de Dios i la pietat de la creu.
- 69.- Els bisbes i capellans estan obligats a admetre amb tota reverència els comissaris de les indulgències apostòliques.
- 70.- Però tenen encara més el deure de vigilar amb tots els ulls i d'escollir amb totes llurs oïdes, perquè aquests homes no prediquin llurs propis somnis en lloc del que el Papa els ha encomanat.
- 71.- Qui parla contra la veritat de les indulgències apostòliques, sia anatema i maleït.
- 72.- Però qui es preocupa pels excessos verbals dels predicadors d'indulgències, sia beneït.
- 73.- Així com el Papa justament fulmina excomunió contra els que maquinen alguna cosa, amb qualsevol ardit de venda en perjudici de les indulgències.
- 74.- Tant més tracta de condemnar els que sota el pretext de les indulgències, intriguen en perjudici de la caritat i la veritat.
- 75.- És un disbarat pensar que les indulgències del Papa sien tan eficaces com perquè puguin absoldre, per parlar d'alguna cosa impossible, un home que hagi violat la mare de Déu.
- 76.- Diem per contra, que les indulgències papals no poden esborrar el més lleu dels pecats venials, quant a la culpa.
- 77.- Afirmer que si Sant Pere fos Papa avui, no podria concedir majors gràcies, constitueix una blasfèmia contra Sant Pere i contra el Papa.
- 78.- Sostenim, per contra, que l'actual Papa, com qualsevol altre, disposa de majors gràcies, que són: l'evangeli, les virtuts espirituals, els dons de sanitat, etc., com ve escrit a 1ª de Corintis 12.
- 79.- És blasfèmia d'afirmar que la creu, amb les armes papals cridanerament erecta, equival a la creu de Crist.
- 80.- Hauriem de retre compte els bisbes, capellans i teòlegs, en permetre que xerrades tals es proposin al poble.
- 81.- Aquesta arbitrària predicació d'indulgències fa que ni tan sols, àdhuc per a persones cultes, resulti fàcil salvar el respecte que es deu al Papa, enfront de les calúmnies o preguntes indubtablement subtils dels laics.
- 82.- Per exemple: ¿Per què el Papa no buida el purgatori a causa de la santíssima caritat i la molt urgent necessitat de les ànimes?, la qual cosa seria la més justa de totes les raons en redimir un nombre infinit d'ànimes a causa dels molt miserables diners per a la construcció de la basílica, la qual cosa és un motiu completament insignificant.
- 83.- De la mateixa manera: ¿Per què subsisteixen les misses i aniversaris pels difunts i per què el Papa no retorna o permet retirar les fundacions instituídes en benefici d'ells, donat que ja no és just d'orar pels redimits?
- 84.- De la mateixa manera: ¿Què és aquesta nova pietat de Déu i del Papa, segons la qual concedeixen a l'impíu i a l'enemic de Déu, per mitjà dels diners, redimir una ànima pia i amiga de Déu, i per què no la redimeixen més aviat, a causa de la necessitat, per gratuïta caritat cap a aquesta mateixa ànima pia i estimada?
- 85.- De la mateixa manera: ¿Per què els canons penitencials que, de fet i pel desús des de fa temps estan abrogats i morts com a tals, són satisfets no obstant fins avui per la concessió d'indulgències, com si estiguessin en plena vigència?
- 86.- De la mateixa manera: ¿Per què el Papa, la fortuna del qual és avui més abundosa que la dels més opulents rics, no construeix tan sols una basílica de Sant Pere amb els seus propis diners, en lloc de fer-ho amb els dels pobres creients.
- 87.- De la mateixa manera: ¿Què és el que remet el Papa i quina participació concedeix als que per una perfecta contricció tenen ja dret a una remissió i participació plenàries?
- 88.- De la mateixa manera: ¿Quin bé major podria fer-se a l'església si el Papa, com ho fa ara una vegada, concedís aquestes remissions i participacions cent vegades per dia a qualsevol dels creients?
- 89.- Atès que el Papa, per mitjà de les seves indulgències, cerca més la salvació de les ànimes que no pas els diners, ¿per què suspèn les cartes i indulgències ja anteriorment concedides, si són igualment eficaces?
- 90.- Reprimir aquests sagaces arguments dels laics només per la força, sense desvirtuar-los amb raons, significa exposar l'Església i el Papa a la burla dels seus enemics i contribuir a la dissort dels cristians.
- 91.- Per tant, si les indulgències fossin predicades segons l'esperit i la intenció del Papa, totes aquestes objeccions es resolrien amb facilitat o més aviat no existirien.
- 92.- Que se'n vagin, doncs tots aquells profetes que diuen al poble del Crist: «Pau, pau»; i no hi ha pau.
- 93.- Que prosperin tots aquells profetes que diuen al poble: «Creu, creu» i no hi ha creu.
- 94.- És menester exhortar als cristians que s'esforcin per seguir el Crist, llur cap, a través de penes, morts i infern.
- 95.- I a confiar que entraran al cel a través de moltes tribulacions, abans que per la il·lusòria seguretat de pau. Wittenberg, 31 d'octubre de 1517. Ω

L'antifranquisme a Mallorca. VIII LLIBRE (Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Les diades de l'OCB: Tots a la lluita per salvar la cultura catalana!

En el mes de maig del 2001 el mallorquí hem sortit al carrer a demanar un pla de xoc per a salvar la llengua catalana i alhora demanar més quotes d'autogovern per a la nostra terra

En el mes de maig del 2001 el mallorquí vam sortir al carrer a demanar un pla de xoc per a salvar la llengua catalana i alhora exigir més quotes d'autogovern per a la nostra terra. La participació fou massiva (com cada any d'ençà en fa set). En un article que vaig publicar en El Mundo-El Día de Baleares (7-V-00) convidant la gent per a la diada del 2000 en feia una mica d'història, del que havien estat les diades anteriors. L'article-manifest (una crida a la participació ciutadana en la Diada organitzada per l'OCB) en defensa de la llengua catalana i la nostra cultura deia:

"El proper 20 de maig tots hem de ser presents en el Parc de la Mar participant en la Sisena Diada per la Llengua i l'Autogovern. La situació de l'idioma es considera gravíssima; i 'a grans mals, grans remeis'. Com molt bé explica l'OCB en el seu comunicat del 22 d'abril: 'fan falta més actuacions de les nostres institucions i més compromís personal en la defensa de la llengua catalana a les Balears'. 'Junts per la llengua' serà l'eslògan d'aquesta Diada per la Llengua i l'Autogovern que se celebrarà el dissabte 20 de maig a Ses Voltes, Dalt Murada i al Parc de la Mar, de Palma, coordinada per l'OCB i que compta amb la cooperació de desenes d'entitats de la societat civil. Igualment -i amb l'objectiu d'anar demanant més quotes d'autogovern per a les Illes-,enguany la reivindicació estarà molt centrada en la defensa d'una gestió illenca per als aeroports de les Balears.

'Novament, com s'ha esdevingut d'ençà la primera diada (1995), l'OCB serà a l'avantguarda en la lluita per servir les nostres senyes d'identitat més estimades, començant per la llengua catalana, base essencial de la nostra cultura. Les manifestacions reivindicatives organitzades per l'OCB, amb suport de la majoria d'organitzacions i institucions de la societat civil de les Illes, han estat i són la prova més evident de la vitalitat d'un poble i d'una cultura. I això malgrat els símptomes de greu retrocés dels quals tots som conscients. Les coses encara serien molt pitjors sense la força

El president de les Balears, Francesc Antich (present en la Diada del 2001) es compromet públicament a bastir l'urgent "pla de xoc" per a salvaguardar la nostra llengua que demanàvem els manifestants del 2001.

en la defensa del català demostrada per les més de trenta mil persones que es mobilitzaren el 1995 (des de la Rambla fins al Consolat de Mar formant una impressionat cadena humana) per lliurar un manifest reivindicatiu al govern de les Illes. El 1996 el nombre de manifestants augmentà considerablement i es va fer, a la Plaça Major de Ciutat, un immens mosaic humà amb la frase 'Som una comunitat històrica'. La tercera diada (1997) evidencià novament la vitalitat i empena de sectors populars cada vegada més amplis que, com en el 1995 i 1996, acudiren a la crida de l'OCB. La quarta diada (1998) va ser la que va tenir caràcter més reivindicatiu, amb desplegament de pancartes a la plaça de Cort. Particularment m'impressionà (i en serví un record inesborrable) la cinquena diada (1999), on més de trenta mil ciutadans i ciutadanes passaren la torxa de la llengua, que, amb el Correllengua, havia voltat per tot Mallorca.

'Enguany (2000) la sisena Diada promet ser més reivindicativa, amb més participació popular. Segons ens han explicat els organitzadors, destaca la gran festa del club Súper 3, que es farà abans de l'acte reivindicatiu. La gran festa del popular programa de TV3 comptarà amb la presència sempre engrescadora de Tomàtic, Doraemon, Nobita, Ruïnosa, Bibiana... Els infants de totes les edats (dels quatre als cent anys!) podran entretenir-se i fruit d'unes hores de riquesbarjo creatiu en els nombrosos tallers i concursos, o simplement veient les diferents actuacions de castellers, dimonis, gegants i caparrots.

També es podrà participar en una gran ballada popular i formar part activa de les diverses mostres de cultura popular que es faran a ses Voltes, Dalt Murada, al Parc de la Mar.

'És evident que la Diada d'enguany serà la més completa de totes. Serà la Diada de tothom, perquè (com explica l'OCB): 'tothom és necessari per usar i salvar la llengua', sigui quina sigui la seva ideologia o adscripció política, la seva procedència, i fins i tot la seva llengua habitual'.

'Es tracta de fer tot el possible per salvar la nostra llengua i la nostra cultura, en greu perill a conseqüència de la manca de sensibilitat dels diferents governs conservadors quant a la preservació i defensa de totes les nostres senyes d'identitat col·lectives: la llengua en primer lloc, però també el territori (sotmès a una brutal política d'especulació). Per això, davant aquesta situació d'espoli continu, de manca de sensibilitat quant a la preservació de tot el que ens és bàsic per a la nostra supervivència com a comunitat (llengua, territori, recursos naturals...), en la Diada del proper 20 de maig es reclamarà a les institucions i a la ciutadania 'que actuïn i que s'impliquin decididament en la defensa de la llengua catalana a les Balears'. Amés a més, la Diada per la Llengua i l'Autogovern incorporarà també altres qüestions d'actualitat, com la demanda de la descentralització i el rebuig a una privatització pura i dura de la gestió aeroportuària.

'En definitiva, pensam que la Diada del 20 de maig serà una gran festa i el punt de partida de moltes més campanyes concretes que permetin donar un impuls a l'ús de la llengua, per la qual cosa es farà una

crida a la participació (com explica el comunicat de l'OCB) d'estrangers i castellanoparlants mitjançant una iniciativa pilot d'abast de totes les Illes.

'Dins aquesta línia d'integració, lluny de la xenofòbia i del racisme propugnat per l'extrema dreta (l'exclusió de qui és 'diferent', sigui per qüestions de color de pell, cognom, religió, lloc de procedència o ideologia política, és lluny del tarannà democràtic de la nostra cultura). Antoni Mir (com explicava la premsa recentment) 'continuarà demanant la presència de castellanoparlants i d'estrangers -als quals els organitzadors s'adreçaran les setmanes prèvies a la celebració de la Diada, 'poble per poble'- i, en general, tots els representants de la societat civil -econòmica, cultural- 'perquè l'idioma és patrimoni de tothom'.

'Així doncs, tots al Parc de la Mar. Participem, activament en la Sisena Diada per la Llengua i l'Autogovern. Sens dubte, amb la participació de tot el poble de les Illes aquesta Diada serà la més festiva, la més exigent amb els nostres drets i per tant, la més reivindicativa'.

El president de les Balears, Francesc Antich (present en la Diada del 2001) es compromet públicament a bastir l'urgent "pla de xoc" per a salvaguardar la nostra llengua que demanàvem els manifestants del 2001

Sortosament el president de les Balears, Francesc Antich (present en la Diada del 2001) es compromet públicament a bastir l'urgent "pla de xoc" per a salvaguardar la nostra llengua que demanàvem els manifestants del 2001. Com digué a l'endemà de la gran manifestació de l'OCB el Diari de Balears

L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA VIII LLIBRE

de M. López Crespí

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2001 fins a l'agost de l'any 2002)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

SERRALERIA METÀL·LICA

Sebastià Rotger

REIXES * PORTES
ARRAMBADORS * ETC.

Carrer del Comerç, 119 - Tel. 971 661 797 - 97620 LLUCMAJOR

Muebles

Gual

• Mobles de tots els estils • Projectes i pressuposts
• Matalassos i coixins • Vendes al comptat i a terminis

Bisbe Taltaquet, 28 - Tel. 971 660 902 LLUCMAJOR

Núria López (filla de l'escriptor de sa Pobla Miquel López Crespi) demana un Pla de Xoc per salvar la llengua catalana.

(6-V-01): "El president posà un termini de presentació -al voltant d'un mes- [per elaborar el pla de xoc] i asseverà que aquest pla implicarà 'totes les conselleries' mitjançant la comissió interdepartamental'; igualment, el seu director general de Política Lingüística, Joan Melià, anuncià a Diari de Balears l'aprovació pròxima al Consell de Govern del Consell Social de la Llengua Catalana, un òrgan consultiu en què es comptarà amb la participació de les principals institucions il·lenques i de les entitats cíviques i laboralistes que en són implicades".

Un dia abans (el 5-V-01), per ajudar novament a fer més nombrosa la participació popular en la Diada de l'OCB, qui signa aquest article havia publicat un nou manifest en defensa de la llengua catalana i de suport al pla de xoc que ha de donar total compliment a la llei de normalització lingüística i fer possible a tothom l'ús de la llengua catalana.

La crida-manifest va ser publicada en El Mundo-El Día de Bale-

ares el 5-V-01, com ja he apuntat, i deia així, sota el títol "La VII Diada per la Llengua i l'Autogovern":

"La situació objectiva del català a les Illes s'agreuja dia a dia. El problema de la supervivència de la nostra llengua comença a ser dramàtic si analitzam amb cura el resultat de les darreres enquestes. Els estudis que s'han fet recentment quan a l'estat de la llengua revelen una realitat punyent i alarmant: hi ha un 30% de la població que no sap parlar en català, un 50% el parla de forma habitual, però un 50% no el sap escriure. El català, malgrat cert augment de la seva presència ambiental en la vida pública i, més que res, després d'una relativa normalització dins de l'ensenyament, continua patint de greus problemes que, si no trobam una solució valenta, poden fer-ne perillar l'existència mateixa en el termini d'una o dues generacions. És evident que en aquests darrers anys (sobretot després de la mort del dictador i de la fi de la dictadura feixista) les entitats culturals (especialment l'OCB)

han fet molt per salvaguardar la nostra cultura. Però aquesta cultura lluita (com els països espoliats del Tercer Món) contra una festa mundialització capitalista que posa en perill el 90% de les llengües minoritàries existents. En el fons, el problema de la immigració no pot deslligar-se de la brutal consolidació del model de desenvolupament capitalista (el turisme) iniciat amb virulència a mitjans dels seixanta. La 'balearització' de l'economia (la dependència del turisme de masses), la destrucció del nostre medi ambient, l'extinció progressiva de l'agricultura de les Illes són, entre moltes d'altres causes, els autèntics culpables de l'arribada forçada de milers i milers d'immigrants de totes les contrades de l'estat i d'altres països. És ben cert que un percentatge ben alt d'aquests nousvinguts no coneix les profundes arrels d'una cultura mil·lenària (la catalana). Però el problema no és criminalitzar, com fa la "nostra" extrema dreta, aquesta immigració (força de treball, per altra banda, que és el fonament de la riquesa de les Illes). El que necessitam no són camps de concentració ni forns crematoris per als ciutadans i ciutadanes d'altres nacions de l'estat. L'esforç per preservar la cultura pròpia no és una batalla de cognoms ni de lloc de naixença. El combat s'estableix entre els partidaris del nostre anihilament com a poble i els defensors de les nostres llibertats nacionals i drets socials. És el capitalisme, el model salvatge de depredació econòmica, el que crea els problemes socials, culturals i polítics a les nacions. Mai a l'inrevés. Aquí del que es traca és d'aconseguir la inserció social i ciutadana dels nousvinguts. Com molt bé deia l'amic Joan F. López Casanovas en el parlament que va fer fa unes setmanes a Lluçmaior en la III Trobada d'Amics i Socis de l'OCB: 'Primer són els drets (cívics, socials, polítics). Abans de demanar adhesions a essencialismes que ningú no sap prou bé com definir, cal fer dels immigrants, residents, ciutadans, perquè només des de la llibertat i la plenitud i la igualtat de drets és possible construir el futur d'un país en què els seus ciutadans se sentin actors de la història i maldin per conservar un patrimoni cultural fruit de la capacitat de diàleg i d'autogovern'.

'Aquest és el repte que ens té plantejat el segle que ara comença. I per això és important la participació de tots els ciutadans i ciutadanes de les Illes en la VII Diada per la Llengua i el Ple Autogovern que convoca l'OCB i munió d'entitats culturals i cíviques de les Illes. La

Diada d'enguany serà dissabte dia cinc de maig i començarà a les 18,30 a ses Voltes (Parc de la Mar). Com cada any hi haurà ballada popular, rock, passacarrers, 'personatges de les Rondaies de Pere Pujol', tallers, tamborada... No cal dir que som nombrosos els ciutadans que fem nostres les crítiques de la Junta Directiva de l'OCB al Govern Balear quan reclama al Pacte de Progrés 'que prengui mesures de xoc en favor de la llengua, com requereix el compliment del seu propi programa quan es compromet a 'la normalització lingüística en tota la seva extensió'; quan diu que 'la llengua catalana... serà objecte d'especial protecció i normalització en tots els àmbits de la vida política, social, econòmica i cultural del país'; quan diu que 'la normalització lingüística es farà respectant els drets de tots aquells que integren la nostra societat i que tenen com a pròpies altres llengües (especialment la castellana) i es possibilitarà a totes aquestes persones el coneixement de la llengua i la cultura pròpies de les Balears per facilitar-ne la integració i la cohesió social del país'.

'Com diu molt bé l'OCB: 'Al cap de dos anys, a mitjan legislatura, hem d'exigir al Govern que faci molt més del que ha fet fins ara, perquè amb un pla de xoc i el compliment d'aquest programa no sabem si la llengua se salvarà, però sense la seva adopció segur que no ho farà de cap de les maneres'.

'Per tant, i perquè és indefugible, cal també enguany assistir de totes totes a la Diada per la Llengua i demanar al Govern Balear que actuï de forma decidida en defensa de la nostra cultura amenaçada per la mundialització. Per això: Sí, a un pla de xoc; sí, al total compliment de la Llei de Normalització; sí, a fer pinya per la llengua; sí, a fer possible a tothom l'ús de la llengua!'. Ω

Fa 16 anys que na Rosa Sampol va obrir la Perruqueria Roseta al carrer del Puig de Lluçmaior. Tel. 971 662 297

LLUCMAJOR

Fa un mes que en Miquel Cardell i na Maria Morillas han obert la Papereria Cardell al carrer Taixaquet de Lluçmaior. Tel. 971 661 176

Fa 3 anys que en Rafel Garcies és l'amo jove de la botiga Esport Espart a Lluçmaior. Tel. 971 662 409

Fa 3 mesos que na Immaculada Pérez de s'Arenal és l'encarregada de l'oficina de GESA a Lluçmaior. Tel. 971 662 621. A s'Arenal te l'empresa Electro-sud Balear d'instal·lacions Elèctriques. Tel. 971 443 301

Des de fa un any, l'apotecaria Lluïsa Frau és la titular de la Farmàcia Frau al carrer de Berlín de s'Arenal. És la primera farmàcia de la comarca, la més gran i la millor assortida. Està oberta els 365 dies de l'any des de les 9 del matí a les 9 del vespre a més d'una nit cada quinze dies. Tel. 971 260 074

EPI

PARES, EDUCAU-ME EN CATALÀ, A MALLORCA HI HA EL MEU FUTUR

OPTICA LLUCMAJOR

M.ª MAGDALENA MULET COLL
OPTIC - OPTOMETRISTA

Plaça Espanya, 24
Telèfon 971 66 17 17

07620 LLUCMAJOR
(Mallorca)

C/ Sa Rescló S/N
Tel./Fax: 971 587 436
CALA MILLOR 07560

Carta oberta a Damià Pons, Conseller d'Educació

He vist als mitjans de comunicació que el decret de mínims d'ensenyament en llengua catalana a Eivissa es compleix en més d'un noranta-nou per cent. A la meua filla, que cursa primer de batxillerat en un institut de la ciutat d'Eivissa, en començar el curs l'ha colpit la següent experiència: al seu grup no hi ha ni un sol professor -tret de la professora de Llengua Catalana- que ensenyi en català. Els professors que té, al seu grup, oscil·len entre els que, senzillament, funcionen en castellà d'una manera neutra i sense humiliar els alumnes, i els que fan pressió psicològica als catalanoparlants perquè no usin la seua llengua.

M'ha sorprès la situació, perquè em pensava que, d'acord amb la llei, al manco la meitat de les assignatures s'havien d'impartir en la nostra llengua. Fins ara, estàvem acostumats que, com a mínim, n'hi havia un parell o tres que eren en eivissenc. Però enguany no n'hi té n'hi una sola!

Què puc fer perquè es garanteixin els drets lingüístics de la meua filla? Estic convençuda que el fet de publicar aquesta carta als mitjans de comunicació ja li pot causar algun perjudici greu a la meua filla (els professors que expressen idees xenòfobes, antieivissenques, ratllant el racisme, no tendran cap problema a prendre represàlies, si els convé), i, per tant, estic preocupada. Per aquest fet, per exemple, no esment el nom de l'institut en qüestió. La inspecció educativa, tenint perfecte coneixement de com està la situació, no fa absolutament res per posar-hi remei; la direcció insular d'Educació, tampoc; i no voldria haver d'embranchar-me en un procés judicial que perjudicaria, abans que ningú, la meua filla.

Conseller Pons, la responsabilitat és seua. Ω

CATALINA MARÍ - DNI
41436466B Eivissa (Balears)

Cop d'Estat a les Gavarres

El nepotisme polític i la màfia econòmica semblen voler-se imposar al preu que sigui a la nostra geografia. El lamentable episodi de la línia d'alta tensió de les Gavarres és ja veritablement un autèntic cop d'estat contra l'estat social i democràtic de dret, és un acte de pirateria política contra tota la ciutadania que no pot fer servir els privilegis ni la prepotència.

Encara que el més lamentable de tot aquest «guirigall» és que es digui des del poder català i des del poder econòmic oligàrquic, que aquesta faraònica línia s'imposa pel «bé comú», pel moltes vegades esmentat i mastegat «interès general». Perquè, és clar. Què vol dir això de l'interès general? Què potser els ciutadans de l'interior no tenen els mateixos drets que els de la costa? Què potser la Generalitat ens vol fer combregar amb rodes de molí amb la seva injusta i estúpida política de despulgar un sant per vestir-ne un altre? Al servei de qui han d'estar

les forces d'ordre públic, de les empreses privades o de la població civil? D'altra banda, la posada en marxa d'aquesta línia, que posa en perill la salut de molts ciutadans de carn i ossos, (s'han tornat a passar pel folre el principi de prevenció), no garanteix absolutament res als hotelers de Platja d'Aro o de Sant Feliu, ja que el que realment falla són les línies de baixa tensió. Si realment es vol estalviar energia, que es comencin a fer les coses ben fetes, primerament amb una mesura molt senzilla com és la de canviar les bombetes i després que es potenciï més i millor l'energia solar.

Aquí el que hi ha hagut és la imposició salvatge d'un model econòmic i social insostenible i antidemocràtic, que beneficia EXCLUSIVAMENT a una minoria plutocràtica. Amb la qual cosa s'està hipotecant el futur de moltes generacions de catalans. Ω

Josep M. Loste i Romero

El Lobby per la independència demana explicacions al president de la Casa Catalana de Mallorca

Josep Planas i Muntanyà

President de la Casa Catalana de Palma de Mallorca

Av. Comte Sallent, núm. 1 (07012)
Tel. 971 75 13 59

Benvolgut amic,
en nom del Lobby per la independència us trametem la nostra protesta pel fet que l'entitat que representau assistís a la XI trobada de la Federación de Centros y de Casas Regionales a s'Escorxador i on el màxim representant de l'associació, Sr. Heriberto Navarro, va llegir un manifest en contra del Govern de les Illes Balears i Pitiüses per no haver subvencionat amb 500.000 pessetes a cada centre. Nosaltres consideram aquest fet molt greu per tres motius bàsics: primer, perquè suposa una descortesia brutal per part vostra i del conjunt de totes aquestes entitats cap els governants democràtics de la terra que us ha acollit; segon, perquè la Casa Catalana, de qui tots recordam el seu paper en la resistència contra el franquisme a principis dels anys setanta acollint a la seva seu les famoses «aules» i conferències sobre la cultura catalana, ara s'ha afegit a l'ofensiva lerrouxista contra la llengua i la cultura pròpia de Mallorca i que compartim amb el principat de Catalunya i el País Valencià; i tercer, ens repugna veure la Casa Catalana vora els forasters de la Casa de Andalucía, per exemple, que es distingeixen per una actitud colonialista i imperialista promovent la Feria de Abril de Son Tril·lo o la profanació de festes mallorquines com la romeria de Sant Bernat, la festa de Sant Sebastià o de la Mare de Déu de la Salut, patrona de Palma. Amic Planas i Muntanyà, ens agradaria que ens

responguessiu aquesta pregunta: us imagineu la Casa de Mallorca a Barcelona signant un manifest de protesta contra el Govern de la Generalitat presidit per l'Honorable Jordi Pujol i exigint una subvenció de 500.000 pessetes? Que faci aquest paperet mesquí i miserable la Casa de Andalucía o la Casa de Extremadura no ens ve de nou perquè són de sobres coneguda la seva actitud arrogant i prepotent típica dels conquistadors que no se saben comportar a casa externa, ara bé, dit això, us hem de manifestar la nostra més profunda decepció de veure la prestigiosa entitat que vós presidiu fent el joc al partit d'obediència madrilenya, el PP, que espolia fiscalment aquestes illes cada any amb 150.000 milions de pessetes, que veta que a les escoles del País Valencià el jovent pugui estudiar els autors catalans i balears i que conspira descaradament per convertir Mallorca i també Barcelona -no ho oblideu- en una província més d'Andalusia. Una altra pregunta, Sr. Planas i Muntanyà, per què la Federación de Centros y de Casas Regionales no exigeix aquestes quantioses subvencions a Madrid? Allà n'hi ha molts de duros, però molts! amb tot el que de mala manera s'embutxaquen de les colònies? A dir veritat, com a mallorquins no ens esperàvem aquest cop baix, ni de la Casa Catalana de Mallorca ni tampoc del Euskal Atxea, ni de la Casa de València ni del Centro Galego, entitats que a Mallorca representen uns pobles, unes cultures i unes economies igualment perseguides i espoliades com la nostra -des de Madrid.

Atentament i en nom del Lobby per la independència, us saluda, Jaume Sas-tre. Ω

Carta a ONO

Corporación Mallorquina de Cable, S.A.

Av. 18 de juliol, s/n

Cantonada Camí Vell de Bunyola

Polígon Son Castelló

07009 Palma

Parlament, 1 d'octubre de 2001
Senyor President: D'un temps ençà, arriben al nostre Grup Parlamentari nombroses queixes provinents de gent usuària i de clients d'ONO, pel fet que el servei públic de telecomunicacions que presta aqueixa empresa es fa exclusivament en llengua castellana.

Aquestes queixes ciutadanes ens arriben, tant pel que fa a la formulació del model de les factures que s'emeten, com pel que respecta a les comunicacions internes entre clients i empresa, com pel que es refereix a la publicitat que se'n fa als mitjans de comunicació sobre els serveis que presta.

Creim que els representants de l'empresa CORPORACIÓN MALLORQUINA DE CABLE, S.A., constituïda per a la prestació d'un servei públic com el de les telecomunicacions per cable i de les xarxes que li serveixen de suport, coneixen a la perfecció la demarcació territorial on desplega la seva activitat empresarial.

Ens referim a l'àmbit territorial continu en el qual aqueixa empresa operadora de cable presta el servei públic de telecomunicacions, l'illa de Mallorca. Un àmbit territorial on roman vigent, des de l'any 1986 ençà, una legislació autonòmica que afavoreix i promou l'ús normal i corrent del català com a única llengua pròpia d'aquesta Comunitat Autònoma, compartint-hi l'oficialitat lingüística amb la llengua castellana.

Ens complauria ben molt, als membres del Grup Parlamentari del PSM-Entesa Nacionalista i a un nombre considerable de persones usuàries i clients d'ONO, residents a l'illa de Mallorca,

que, des de l'empresa CORPORACIÓN MALLORQUINA DE CABLE, S.A., es contribuís de manera ben decidida a fer un ús normal i corrent de la llengua catalana, tant als formularis i models de factures que s'emeten, com a les converses internes que es mantenen amb la gent usuària i clients, com a la publicitat del servei públic que se'n fa als mitjans de comunicació.

Molt més encara quan enguany, a tots els països de la Unió Europea s'està promovent una celebració molt intensa de l'Any Europeu de les Llengües; i, a l'àmbit estricte de les Illes Balears, a més a més, s'està impulsant una Pla de Xoc a favor de la llengua catalana, coincidint amb la celebració del centenari de la Lletre de Convit que va redactar Antoni Mª Alcover l'any 1901.

Dins aquest context, encoratjam l'empresa CORPORACIÓN MALLORQUINA DE CABLE, S.A. a seguir l'exemple d'altres empreses prestadores d'un servei públic a l'illa de Mallorca, les quals estan fent passos considerables en la normalització lingüística de l'ús del català amb clients i gent usuària del servei que hi presenten.

Ens posam i romanem sempre a disposició d'aqueixa empresa, en tot allò que es consideri adient, per tal que s'hi assoleixi un més alt nivell de satisfacció ciutadana, un més alt grau de respecte cap a les indicacions que assenyalava la llei vigent, i un seguiment molt més acurat de les recomanacions més recents que fa la Unió Europea, encaminades a afavorir i impulsar l'ús de les llengües europees a tots els territoris continentals i insulars. Ω

Atentament,

Cecili Buele i Ramis

Diputat del PSM-Entesa Nacionalista
al Parlament de les Illes Balears

Els Estats Units o les Nacions Unides. Caldrà triar

Cecili Buele i Ramis. Diputat del PSM-Entesa Nacionalista al Parlament de les Illes Balears

«En el nom d'Al·lah, el Compassiu per excel·lència, el molt Misericordiós».

Així comencen totes i cadascuna de les 114 «sura» (capítols) del llibre de l'Alcorà. Llibre religiós que dirigeix la vida de gairebé mil milions de musulmans, creients de la religió de l'Islam. Llibre que contribueix a formar societats molt específiques arreu del món, des de fa catorze segles.

L'Alcorà va ser dictat, segons la fe musulmana, per Déu mateix (Al·lah) mitjançant l'àngel Gabriel al profeta Mahoma (Muhàmmad), mentre aquest es trobava a la seva ciutat natal, la Meca (Maka), i després de l'autoexili o hègira a l'oasi de Medina (Iàthrib) l'any 622 de l'era cristiana. És un text literari, un text social, un text transcendent en la cultura de la humanitat, que esdevé text històric i, alhora, de gran actualitat.

L'Alcorà no és cap llibre de terror. Que l'Islam no s'identifica amb el terror, és una de les percepcions més evidents que es pot tenir en aquesta terra. Qui pugui mantenir-ne algun dubte, basta que s'atansi una miqueta cap al poble Sahrauí, exemple de societat musulmana que

ha tengut i mantingut la paciència de suportar durant més de vint-i-cinc anys el menyspreu i l'engany de representants insignes del Govern dels EE.UU. de Nordamèrica.

Malgrat una vegada i una altra s'ha donat l'esquena a resolucions adoptades en Assembles Generals de Nacions Unides, la paciència històrica del poble Sahrauí diàriament i durament roman posada ben a prova. Cal tenir-hi moltíssima de fe islàmica per arribar a suportar-ho d'una manera tan exemplar i única!

Vist això així, una de les primeres reflexions entorn d'alguna de les conseqüències que es deriven dels atemptats terroristes comesos contra ciutadanes i ciutadans indefensos als Estats Units, condueix a pensar que, més que a favor dels Estats Units de Nordamèrica, caldrà posar-se cada cop més intensament a favor de les Nacions Unides d'arreu del món.

La lluita vertadera contra el terrorisme internacional reclama sortides molt més àmplies que l'àmbit estricte del continent nordamericà.

En aquest sentit, ha de resultar

molt més rendible - tot i la seva previsible impossibilitat manifesta - posar en mans de les NN.UU. allò que els EE.UU. s'estan gastant en la seva pròpia defensa. Amb un objectiu molt clar: protegir tot el conjunt del planeta Terra contra l'horrorós i salvatge monstre del terrorisme assassí, en comptes de fer-ho solament a la recerca d'una protecció parcial per al l'Amèrica del Nord.

¿Contra el terrorisme que ha segat milers de vides humanes amb els darrers atemptats comesos a Nordamèrica? Sí. Totalment en contra. La consciència i la convivència democràtica de la humanitat rebutja frontalment qualsevol mètode amb contingut terrorista al seu gavatx.

Però aquesta mateixa consciència i convivència democràtica també empeny a romandre obertament en contra de la provocativa construcció, i del més que provocatiu manteniment, d'unes torres bessones gegantines, des d'on s'escampaven diàriament tot un munt d'iniciatives encaminades a incrementar la misèria i la pobresa arreu del món. Eren

fruit i eren símbol arrogant d'un model capitalista que esdevé la més gran, alhora que la més subtil i perniciososa, modalitat de terror internacionalment escampat arreu de la terra.

Romandre contra el terrorisme bàrbar d'un grapat de gent fanàtica, no pot comportar de cap de les maneres haver d'estar a favor de qui n'és un dels més grans provocadors: el model capitalista de la societat nordamericana, enfrontat amb orgullo i més que provocativa arrogància al model de vida miserable i pobra de tres quartes parts de la humanitat.

D'altra banda, també cal fer l'esforç i prendre la iniciativa de negar-se a combatre el terrorisme bàrbar d'un grapat de gent fanàtica amb les seves mateixes armes terrorífiques i assassines. Se n'incrementaria, sens dubte, la intensitat i l'abundància.

Més a la llarga que a la curta, el terrorisme monstruós d'un grapat de gent fanàtica només pot arribar a ser vençut amb les eines democràtiques de l'educació i la cultura, la coope-

ració i l'intercanvi globalment estesos arreu del planeta Terra.

Si el president Bush opta per la guerra, potser aconseguirà passar a la història com un dels presidents nordamericans que ha fet l'esforç de salvar Nordamèrica del perill terrorista més fanàtic.

A hores d'ara, emperò, també té a les seves mans la possibilitat de passar-hi com aquell qui ha fet l'esforç de salvar tot el planeta. Enlloc d'embarcar-se en la utilització d'armes bèl·liques fabricades a ca seva, que s'avengui a emprar unes altres eines tan democràtiques com les econòmiques, les jurídiques, les parlamentàries o les institucionals, d'àmbit i abast molt més ample i mundial.

¿Contra el terror dels qui maten i assassinen als Estats Units de Nordamèrica? Sí. Un bon Sí amb lletres ben grosses.

Però també i sobretot un Sí ben gros, contra els qui posen entrebancs a les Nacions Unides perquè puguin governar i orientar tot el conjunt del planeta Terra cap al desplegament d'un segle XXI molt més ple de civisme i convivència democràtica que tots els anteriors.

En aquest sentit, Sí a NN.UU., NO als EE.UU., *«En el nom d'Al·lah, el Compassiu per excel·lència, el molt Misericordiós».* Ω

Mallorca, 24 de setembre de 2001.

Cecili Buele i Ramis

Palma, 15, 16 i 17 de novembre de 2001

El I Congrés Rural de les Illes Balears pretén fer una anàlisi de l'estat del món rural de les Illes en aquest segle XXI.

S'ha establert un conjunt de temes, dels quals es farà un diagnòstic en el Congrés. Per això s'ha creat un grup obert de treball per a cadascun dels temes a tractar, que realitzarà dues reunions prèvies, on s'iniciarà el debat que culminarà en les dates de realització del I Congrés Rural. Els grups de treball, tant a les reunions preparatòries, com al Congrés estan oberts a la participació de tota persona interessada.

Grup obert de treball	Data	Hora	Lloc: seus de la Conselleria
AGRICULTURA ECOLÒGICA	10 i 19 / 09	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
AGROTURISME	11 / 09	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
	20 / 09	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
AIGUA I AGRICULTURA	6 i 18 / 09	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
APICULTURA	4 i 13 / 09	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
OLIVERAR	3 i 11 / 09	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
HORTOFRUCTÍCOLES I CÍTRICS	3 i 13 / 09	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
RAMADERIA OVI I CABRUM	4 i 17 / 09	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
RAMADERIA PORCI	5 i 18 / 09	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
DENOMINACIONS QUALITAT	10 i 20 / 09	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
ASSOCIACIONISME AGRARI	27 / 09 i 8 / 10	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
COMERCIALITZACIÓ	25 / 09 i 3 / 10	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
ESTRUCTURA DE LA PROPIETAT	27 / 09 i 8 / 10	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
FRUITS SECS	1 i 9 / 10	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
HERBACIS DE SECA	24 / 09 i 2 / 10	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
LACTIS I DERIVATS	26 / 09 i 4 / 10	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
MA D'OBRA	26 / 09 i 4 / 10	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma
NOUS CULTIUS	25 / 09 i 3 / 10	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
RAMADERIA BOVI	24 / 09 i 9 / 10	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
TERRITORI I AGRICULTURA	1 i 10 / 10	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
VINYA	2 / 10	19 h.	Eusebi Estada, 145 - Sa Granja
	10 / 10	19 h.	Carrer Foners, 10 - Palma

semilla

Serveis de Millora Agrària S.A.

Assessoria Agrària i Reproductiva

GOVERN DE LES ILLES BALEARS

Conselleria d'Agricultura i Pesca

Quatre illes,
un país
cap a frontera

CERCLE

La convivència necessària

Com sabeu, l'Estat espanyol és, dins l'Europa comunitària, el més multilingüe. Més de vint milions de ciutadans parlen llengües altres que la llengua oficial de l'Estat.

Per aquesta raó, la declaració de 2001 com l'Any Europeu de les Llengües ha estimulat la celebració d'una multitud d'esdeveniments que recorden la diversitat idiomàtica d'arreu d'Europa. Esperem, de forma especial, que el dia 26 de setembre, quan se celebri el Dia Europeu de les Llengües, signifiqui un punt culminant de l'any, concentrant l'atenció de l'opinió pública a l'entorn de la convivència entre diferents llengües, o més ben dit, la convivència entre els membres dels diferents grups lingüístics.

Fa pocs mesos, aquesta mateixa qüestió va suscitar una polèmica que va quedar tancada quan altes instàncies de l'Estat varen afirmar que, s'hagués o no imposat la llengua castellana en el passat, avui dia l'esmentat idioma no és una llengua d'imposició, i que cada ciutadà té dret a expressar-se lliurement en la llengua oficial de la seva preferència.

Tanmateix, les inèrcies del passat mantenen uns privilegis lingüístics que encara subordinen unes llengües davant d'altres, en un lloc tan singularment emblemàtic com són les Corts espanyoles. En efecte, els màxims representants dels pobles de llengua basca, gallega o -en les seves diferents denominacions- catalana no poden exercir aquest dret d'expressar-se lliurement en els

plenaris i reunions de comissió. Això contrasta amb la pràctica d'altres països europeus de tradició multilingüe.

Amb aquesta carta us volem proposar que, amb motiu del Dia Europeu de les Llengües, vulgueu assumir una petició conjunta: que les dues cambres modifiquin els seus reglaments per tal que la diversitat lingüística que el Dia i l'Any proclamen tingui una conseqüència visible i pràctica en l'òrgan màxim de representació política de la voluntat popular.

Estem convençuts que en el moment que s'acabi amb l'estat d'excepció lingüística que encara hi perdura, el lliure ús de les diferents llengües -amb el suport dels serveis lingüístics que calguin- tindrà una repercussió didàctica altament positiva entre la ciutadania, i contribuirà poderosament superar els efectes negatius de l'enverinament polític secular de la relació entre les llengües de l'Estat espanyol.

La Fundació Congrés de Cultura Catalana s'adhereix a aquesta iniciativa i s'ofereix a fer de dipositària de qualsevol correspondència relacionada amb aquesta carta. Ω

Fundació Congrés de Cultura Catalana

C. de Rocafort, 242 bis, 3r pis 08029

Barcelona

Tels. 93 410 68 66 - 93 410 96 33 Fax: 93

410 68 33

Correu electrònic: fccc@ibernet.com

D'Arnau de Vilanova fins a Einstein

ALGUNS DESTACATS PERSONATGES PARLEN DE LA BÍBLIA

Arnau de Vilanova (1240-1313, savi català, del Grau de València): "Lo fonament d'aquesta vida és la veritat de Nostre Senyor Jesucrist coneguda en les Escrip- tures Evangelicals" (Lliçó de Narbona, 1310).

Ramon Sibiuda (?-1436, gran teòleg català): "Déu ens ha donat dos llibres, l'un és la natura i l'altre la Bíblia" (a Teologia Naturalis, ca. 1370, llibre que inspirarà als nacionalistes francesos Montaigne i Descartes).

Miguel de Cervantes Saavedra (1547-1616, el príncep del Segle d'Or castellà): "Llegiu la Sacra escriptura... hi trobareu veritats grandioses i fets tan veritables com valents... Aquesta sí que és lectura digna de bon enteniment... de la qual hom surt un erudit en la història, enamorat de la virtut, ensenyat de bondat, millorat en els costums, valent sense temeritat, agosarat sense covardia..." (Dom Quixot, cap. XLIV). "La Santa Escripura, la qual no és mancada ni d'un àtom de veritat" (part II, cap.I).

(Convé tenir present que Cervantes va escriure aquestes línies en plena Contrare-

forma, quan la Bíblia era tinguda ja entre llibres prohibits o no recomanats per al poble i era un dels principals blancs de la Inquisició espanyola, o sia, es tracta d'unes declaracions certament valentes en aquell context).

Blasi Pascal (1623-62, polifacètic savi, escriptor, matemàtic i místic occità): "La santa escriptura és una ciència no comprensible sinó per als de recte cor... Hi ha prou de claror per als qui desitgen veure-hi, hi ha prou de foscó per als de disposició contrària..."

Jean-Jacques Rousseau (1712-78, escriptor i filòsof francosúis, preromàntic i preliberal): "Com són de miserables i menyspreables les paraules dels nostres filòsofs, amb totes llurs contradiccions, comparades a les Santes Escripures".

George Washington (1732-1799, independentista i president dels Estats Units): "És impossible de governar bé sense Déu ni la Bíblia".

Johann Wolfgang Goethe (1749-1832, escriptor romàntic alemany): "Que el món progressi tant com vulgui, que totes les bran-

ques del coneixement humà es despleguin al més alt grau, res no reemplaça la Bíblia, base de tota educació".

Victor Hugo (1802-1885, escriptor romàntic francès): "Hi ha un llibre que conté tota la saviesa humana esclarida per tota la saviesa divina, un llibre que la majoria del poble anomena el Llibre: la Bíblia... Sem- breu les viles d'Evangelis. Una Bíblia per cabana".

Abraham Lincoln (1809-65, president antiesclavista dels Estats Units assassinat): "Sense la Bíblia, no podríem saber què és just o injust. Tot allò més desitjable per a la felicitat humana d'ací i d'allà hi és descrit".

Feodor M. Dovstoevski (1821-81, escriptor rus): "És recomanable de llegir alguna volta molt atentament totes les lletres de l'apòstol Pau. Sovint hi tracta qüestions al voltant de la fe, i és impossible de dir millor les coses de com ell s'hi explica. Fos també ben bo de llegir la Bíblia sencera en una versió moderna. Aquest llibre tot d'una provoca una impressió sorprenent. Per exemple, hom pot deduir-ne, sens el

menor dubte, el següent pensament: No existeix per a la humanitat o no pot existir cap altre llibre que justament la Bíblia, i això independentment del fet que sia o no creient". "No hi ha hagut mai ningú tan encisador, profund o comprensiu com Jesús".

José Martí (1853-95, poeta i independentista cubà, fill de valencians de Benimaclet, assassinat pels espanyols i un dels pilars de la creació de la República de Cuba independent i lliure d'esclavistes): "Que hom llesca, quan el sol calfa molt brunzent, la Bíblia; i quan el sol amaina, que hom aprengui a semblar sarments de raïm com aquells de Canaan".

Albert Einstein (1879-1955, científic judeoalemany nacionalitzat nord-americà, Premi Nobel de Física del 1921): "Si netejàssim el judaisme profètic i el cristianisme com Jesús ens ensenya; i sobretot si netejàssim el clericalisme de l'un i de l'altre, llavors tindríem una religió, la qual podria salvar el món de tots els mals socials. És el deure de tothom de fer tot allò al nostre abast pel triomf d'aquesta classe de religió". Ω

Una loapa reforçada

Si durant el període de govern del PSOE una de les lleis més nefastes pels Països Catalans va ser la llei orgànica d'harmonització del procés autonòmic, ara, amb un PP amb majoria absoluta i més prepotent que mai, no es podien quedar curts. Així, ja tenim una nova LOAPA encoberta, una LOAPA reforçada, versió Aznar: la llei d'estabilitat pressupostària, amb els dos seus apèndixs; la jacobina, llei de cooperació autonòmica i l'integrisme econòmic i antisocial de la "obsessió" del dèficit zero.

I així, davant d'aquesta croada centralista i uniformitzadora del govern de Madrid, no ja contra la sobirania del Catalunya, sinó contra el migrat autogovern actual, el PP comença a voler incomplir tant l'Estatut com la mateixa Constitució (que tantes vegades fa servir per donar-nos gat per llebre i per criminalitzar als moviments socials de tota mena). Perquè, és clar, si el Parlament de Catalunya, abans d'aprovar els pressupostos ha de passar pel garbell del govern central, això significa que l'autonomia de Catalunya és paper mullat, que el sistema actual de descentralització, (ja molt restrictiu), està en perill de mort i que la Generalitat, com a institució representativa del poble català, ja no pot exercir com el veritable govern de Catalunya. D'altra banda, aquesta nefasta llei d'estabilitat pressupostària, pot tenir uns perversos i molt injusts efectes antisocials en tota la població de Catalunya, fins i tot en aquells que voten el PP. L'aplicació, peti qui peti, de l'objectiu dogmàtic del dèficit zero pot provocar una recessió econòmica i un dèficit social descomunal, que es traduirà en una reducció dels subsidis d'atur, una degradació de la sanitat, l'ensenyament i els transports públics i en general, una tercemundització dels serveis públics que fan servir la gran majoria dels ciutadans.

En definitiva, que davant de l'increment d'aquesta ofensiva antiautonomista tan antisocial, no queda més remei que reaccionar amb maduresa, intel·ligència i unitat, (de partits i societat civil), per tal de donar una contundent resposta democràtica a aquestes regressives retallades que ens poden provocar molt de malestar social i una reculada de 30 anys en els nostres nivells de qualitat de vida i de sobirania política. Ω

Josep M. Loste

La Universitat de València rebé el Premi Joan Fuster per la seua actitud ferma en la defensa del valencià

El dia 5 d'octubre es celebrà el VIè lliurament dels Premis Jaume I, destinats a homenatjar persones, entitats, grups i empreses, distingits per la seua reivindicació activa de l'ús social del valencià com a única llengua pròpia del nostre poble. Els premis consisteixen en el lliurament de diplomes acreditatius de la contribució dels premiats a la dignificació social de la cultura i la llengua del nostre poble. Aquests premis es lliuraren, a la Sala Jucais de l'Alcúdia, en un sopar reivindicatiu i d'homenatge als premiats, el dia 5 d'octubre, a les 22.15 hores, divendres anterior a la diada del 9 d'Octubre, Dia del País Valencià. Els guardonats foren: la Universitat de València que rebé el Premi Joan Fuster per l'actitud ferma en la defensa del valencià davant actituds bel·ligerants contra la seua normalització com a llengua pròpia; la TV3 rebé el Premi Tio Canya per la defensa de la nostra llengua i per contribuir a la dignificació social de la nostra cultura; el cantant Paco Muñoz rebé el Premi Ovidi Montllor per la contribució realitzada en la promoció de la nostra llengua i cultura a través de la cançó; el col·legi públic Josep Gil Hervàs de Benimodo rebé el Premi Carles Salvador per la constant aportació en el conreu de la nostra llengua i cultura; i la cartellera comarcal La Intro rebé el Premi Vicent Andrés Estellés per la tasca difícil, de difusió de la nostra senya d'identitat més important, la llengua. Aquests premis es lliuren des de l'any 1996 i l'han obtingut, entre altres: l'Institut Interuniversitari, Edicions Bromera, Acció Cultural del País Valencià, Josep Bausset, Vicent Torrent, Matilde Salvador, Albena Teatre. Ω

ASNAR BRAMANT I BRAMULANT

"Aqueix home, qui fins i tot en el seu sentit de l'humor és tenebrós". (Xabier Arzallus descrivint Asnar).

"Els vots havien de pesar-los, no pas comptar-los". (Friedrich von Schiller, 1759-1805, poeta alemany).

"...gairebé tots els animals que s'alimenten de sang estan dotats d'un crit peculiar semblant al de llurs víctimes; l'esparger gruny com un conill, i miola com els cadells de gat; el mateix gat té una espècie de murmuri paregut al dels ocellets dels nostres vergers; el llop bela, mugeix o borda; la rabosa escaïna o crida, el tigre té el bram del toro, i l'os marí una mena de resoll paorós; semblant al terrabastall dels esculls assotats per les

ones allà on cerca la seva presa. Aquesta llei és admirable en alt grau, i amaga potser un terrible secret. Observem que entre els homes, els monstres segueixen la llei dels animals carnívors: a muntó tirans han presentat indicis de sensibilitat al rostre i a la veu i usaven en públic el llenguatge dels desgraciats els quals -en el seu interior- es proposaven devorar; tanmateix, la Providència no ha permès que ens enganem completament en aquest punt, perquè per poc que examinem de prop els homes cruels, trobarem a través de llurs afalacs mentiders un aire de falsetat i de destrucció, mil vegades més repugnant que llurs fúries". ("El Geni del cristianisme", Llibre 5è-cap. V, de François René, comte de Chateaubriand, 1768-1848, escriptor, torsimany i polític francès). Ω

L ' E S P R @ I

Nova banda de l'Exèrcit Popular de Catalunya

El passat 11 de setembre es va presentar a Barcelona - al Via Fora - Espai Mallorca i a la manifestació- la Nova Banda de l'Exèrcit Popular de Catalunya.

Com podeu suposar la cosa va mig seriosament mig en broma. No pretenem fer d'això una arenga de malaltia militarista. Per això vam triar el nom del cos que creà el govern de Companys per enfrontar-se a l'exèrcit feixista espanyol.

L'actuació va constar de nou o deu peces adaptades per la banda que va realitzar per a l'ocasió un prestigiós músic valencià. Aquestes foren El cant de maulets, els segadors, la internacional o la Muixeranga, etc., així com algunes peces amb nova lletra per anar augmentant el cançoner combatiu del país.

En principi la idea era que només tingués un dia de vida i després tots cap a casa però ens ho vam passar tan bé que estem pensant en donar-li continuïtat.

No pretenem fer una formació tancada que busca actuacions, sinó ser una colla de músics que quan hi ha actuació, qui pot hi va. Per això necessitem ampliar la colla. Necessitem músics del rotlló interessats en aquesta proposta.

Els instruments són trompeta, trombó, tuba, saxo tenor, saxo alt, gralla, dolçaina i percussió (caixa, bombo, tabal i plats).

Si toques algun d'aquests instruments i t'interessa (o coneixes a algú que li pugui interessar), escriu a nova-banda@cataloniamail.com per posar-te en contacte amb nosaltres.

Si l'instrument que toques no és cap d'aquests, però igualment et fa il·lusió participar-hi, escriu-nos també, i veurem què podem fer.

La gent que sàpiga cantar (com als cors, no com a les tavernes) i que li pugui interessar el tema, que també ens escriui, que veurem si també podem muntar un cor.

Animeu-vos i d'aquí 4 dies li passarem la mà per la cara a l'Exèrcit Rus.

Lliga Anticolonial contra la Colonització Cultural Espanyola

Coincidint amb l'Onze de Setembre es va presentar en societat l'autoanomenada Lliga Anticolonial <http://www.paisosocatalans.org/catigat/> És tracta d'una entitat amb reflex a la xarxa que lluita contra la colonització cultural i psicològica espanyola als territoris de parla catalana. Els impulsors de la iniciativa consideren que l'estat espanyol ha emprès en els darrers temps una ofensiva cultural espanyolitzadora, sovint molt subtil, al nostre país. En són mostres ben clares, segons la Lliga Anticolonial, la figura del brau, omnipresent en anuncis, samarretes, adhesius... Per això, els membres de la lliga s'han proposat anar descobrint i denunciant totes les estratègies i símbols que 'l'Imperi' utilitza per colonitzar els catalans, amb l'ajuda i col·laboració dels internautes.

Un dels primers projectes de la lliga ha estat la campanya 'Jo també passo del seu toro': <http://es.geocities.com/catigat/gatl.htm> en què es proposa la creació del gat CAT per contrarestar el símbol hispànic.

També han dissenyat un qüestionari <http://es.geocities.com/catigat/Questio.htm> per demostrar fins a quin punt ens afecta la neocolonització.

Manifest per una iniciativa antirepressiva dels moviments socials

En els darrers mesos els moviments socials catalans estem vivint, tant a nivell policial com mediàtic, una durí-

sima ofensiva per part del govern espanyol i altres institucions polítiques. Mitjançant l'estratègia de vincular persones de moviments socials amb ETA, el Ministeri de l'Interior busca els següents objectius:

- recuperar la legitimitat dels cossos policials i els seus gestors, legitimitat perduda davant l'opinió pública arran de diverses actuacions fortament qüestionades, com les detencions i expulsions dels immigrants d'agost o la brutalitat policial en la manifestació contra el Banc Mundial (juny 2001).
- aïllar, a través de la criminalització, sectors que tenen unes pràctiques més autònomes (okupació i altres), per evitar que moviments més amplis com el de l'antiglobalització adoptin metodologies incontrolables des del poder i es constitueixin en una alternativa al sistema de participació institucional (partits, eleccions).
- desprestigiar totes les propostes polítiques que apostin pel diàleg com a forma de resoldre el conflicte basc (opció majoritària entre les forces polítiques, sindicals i socials a Catalunya).
- reforçar l'hegemonia del Partido Popular a l'estat espanyol, i trencar el seu estancat sotre electoral a Catalunya, acusant a tota l'esquerra catalana de «connivència amb el terrorisme».
- potenciar la inseguretat ciutadana i la por (engrandint el problema del terrorisme) per tal de dretanitzar la societat, i que sigui la mateixa població la que exigeixi mesures repressives. Ocultar que els veritables problemes socials, les veritables inseguretats (precarietat laboral, encariment de la vivenda, etc) provenen de les polítiques antisocials del PP, i del mateix sistema d'economia de mercat del qual en són defensors.

Tots aquests objectius, prioritaris pel PP, estan sent duts a termes encara que s'hagi de recórrer a detencions arbitràries, encara que s'hagi de sotmetre a tortures a detinguts perquè signin falses autoinculpacions, encara que es repeteixi cent vegades la mentida en els mitjans de comunicació per tal de convertir-la en veritat.

Fem una crida a la població perquè es solidaritzi amb els moviments criminalitzats, exigint la presumpció d'innocència de les persones detingudes. Nosaltres, davant de la disjuntiva violenta entre l'Estat i ETA, ens reafirmem en la nostra pròpia via de transformació social: pública, assembleària i participativa.

Us encoratgem a que discutiu el manifest a les vostres organitzacions i, si s'escau, afegiu la vostra adhesió, les quals podeu canalitzar-les al cdarran@sindominio.net

Manifest de rebuig a l'atac Feixista contra el Casal Tio Canya

Davant l'agressió feixista que va patir el Casal Tio Canya de Barcelona, els socis del Casal hem decidit impulsar aquest manifest demanant l'adhesió de totes aquelles persones, associacions, organitzacions, casals i col·lectius que comparteixin amb nosaltres la necessitat de denunciar les agressions feixistes que, dia rere dia, pateixen locals, col·lectius i militants que treballem socialment. Agressions que el PP, amb la seva política de criminalització sistemàtica dels moviments socials i d'impuls de l'espanyolisme, està alençant i a les quals dona cobertura ideològica.

Prou Agressions Feixistes: PP còmplice

Davant l'atac i agressions feixistes al Casal Tio Canya de Barcelona i a dos joves que es trobaven en el seu

interior els sotasignants manifestem:

- a. El més absolut rebuig a aquest atac dut a terme per part de 30 feixistes a aquest local.
- b. Constatem que el veritable problema de la violència als Països Catalans no prové de les organitzacions i moviments que treballem en l'àmbit social sinó del feixisme espanyolista, que gaudeix d'una sorprenent impunitat policial i mediàtica, i que dia rere dia apallissa joves catalans i catalanes, destrossa locals, amenaça i exhibeix simbologia nazi pels carrers i centres d'ensenyament. Exigim que s'aturi aquesta impunitat.
- c. Denunciem el context provocat pel Partit Popular en el qual s'emmarquen aquestes agressions. La seva permanent agitació i cobertura ideològica de l'espanyolisme més ranci, així com la contínua i obsessiva criminalització d'aquells moviments socials que discrepen del seu pensament únic, dona ales a grups feixistes com el que va atacar el Tio Canya. Exigim que s'aturi aquesta criminalització
- d. Demanem a la Delegació del Govern espanyol a Barcelona que actui amb la mateixa celeritat que ho fa a l'hora de reprimir manifestacions com la del passat 24 de juny a Barcelona. Exigim que es determinin ràpidament els responsables de l'atac.
- e. Donem suport a la manifestació que, per denunciar aquests fets, ha convocat el Casal Tio Canya a Barcelona el proper dissabte 29 de setembre, a les 17:00, a la Pça Sant Jaume.

Envieu la vostra adhesió personal o com a entitat a eduardsuarez@hotmail.com

Mercadona atempta contra la Unitat del Català

Un usuari de l'Espr@i ens ha fet arribar una informació segons la qual Mercadona és una empresa de Supermercats valenciana que s'està instal·lant a Catalunya. A la seva pàgina web (www.mercadona.es) fa el joc als blaveros tot diferenciant el valencià de la llengua catalana.

Per això, des de l'Espr@i us animem a col·lapsar-los el correu electrònic i a trucar-los mostrant el nostre rebuig a la seva política espanyolista. El telèfon és el 902 113 177 i el mail sugerencias@mercadona.es

Aquest mateix usuari també ens ha enviat un missatge de mostra, per si algú se'l vol copiar:

Benvolguts senyors,

Només m'agradaria demanar en que es basen per considerar el valencià un idioma diferent del català.

És que tenen alguna informació que la resta del món acadèmic no té? Si és així, l'haurien de publicar i no guardar-se-la per vostès.

Si no és així els hi agrairia que deixessin de fer demagògia.

Atentament,

El vostre nom

Qui es quedi a casa quan comenci la batalla, i deixi la seva lluita als altres aquest, haurà d'ésser previsor: perquè qui no comparteixi la batalla, compartirà la derrota. Ni tan sols la batalla evita qui vol evitar-la. Lluita, doncs, per la causa enemiga aquell que no lluiti per la pròpia.
Bertolt Brecht Ω

LLIBRE D'AMIC E AMAT ⁽¹⁾, de Ramon Llull, 1235-1316, català de Mallorca

(1) Amic: Jesús; Amat: el creient.

(Conservam de Ramon Llull 243 obres en català, llatí i àrab. Deixà una llengua catalana apta ja per a parlar de tot. El seu sepulcre es troba a la Basílica de Sant Francesc a la Ciutat de Mallorca).

-Foll, digues, ¿què és amor?

Respongué que amor és aquella cosa que els lliures posa en servitud, i als serfs dóna llibertat. I sorgeix la qüestió de saber de qui està més a prop l'amor: de llibertat o de servitud.

Tant plorà i clamà l'Amic vers el seu Amat, fins que l'Amat davallà de les altures sobiranes dels cels, i vingué a la terra a plorar, i plànyer i morir per amor, i per educar els homes a estimar i a conèixer, lloar, els seus honraments.

Cantaven el ocells l'alba, i es despertà l'Amic, qui és l'alba, i els ocells finiren llur cant, i l'Amic morí per l'Amat a l'alba.

Cantava l'ocell en el verger de l'Amat. Vingué l'Amic, el qual digué a l'ocell:

-Si no ens entenem pel llenguatge, entenem-nos per l'amor, car en el teu cant es representa als meus ulls el meu Amat.

Amor és bulliment d'audàcia i de temor per fervor; i amor és voluntat total de desitjar el seu Amat. I amor és aquella cosa que matà l'Amic quan oí cantar sobre les belleses del seu Amat. I amor és allò en què rau la meua mort i en què està tots els jorns la meua voluntat.

Tocava l'amic a la porta de son Amat amb colp d'amor, esperança. Oïa l'Amat el colp del seu Amic amb humilitat, pietat, paciència, caritat. Obriren les portes deïtat e humanitat, i entrava l'amic a veure el seu Amat.

Les nobleses, i els honraments, i les bones obres de l'Amat són tresor i riqueses de l'Amic. I el tresor de l'Amat són els pensaments, i els desigs, i els turments, i els plors, i els llanguiments que l'Amic sosté per a honrar i estimar el seu Amat.

-Digues, amant, ¿on és el teu poder?

Respongué:

-En el poder del meu Amat

-¿Amb què t'esforces contra el poder dels teus enemics?

-Amb les forces del meu Amat.

-¿Amb què et conhortes?

-Amb els tresors eternals del meu Amat.

Cantava l'Amic i deia:

-Oh, quant gran malanança és l'amor! Ah, quant gran benenança és estimar el meu Amat, que estima els seus amadors amb infinit amor, eternal, dotat de tota acabada perfecció!

Trobà l'Amic un escuder que anava consirós i era magre, descolorit i pobrement vestit, i saludà l'Amic dient que Déu el dirigís perquè trobàs el seu Amat. I l'Amic li demanà en què l'havia conegut; i l'escuder li digué que uns secrets d'amor en revelen uns altres, i per això tenen coneixença els amadors els uns dels altres.

-Mon voler has fet lliure per a estimar els teus honraments o per a menysprear els teus valors, per tal que puguis al meu voler multiplicar els teus amors.

Escarnia i reprenia la gent l'Amic per tal com anava com a foll per amor. I l'Amic menyspreava els seus escarnis i reprenia la gent per tal com no estimava el seu Amat.

-Digues, foll, ¿què estimes més: la misericòrdia del teu Amat o la justícia del teu Amat.

Respongué que li convenia tant d'estimar i témer justícia, que cap primàcia de voler no hi havia d'haver en la seva voluntat que li fes estimar res per damunt de la justícia del seu Amat.

-Digues, foll, ¿has vist un home que sia orat?

Respongué que ell havia vist un bisbe que tenia a la seua taula molts gots i molts plats i moltes plates d'argent, i tenia en la seua cambra molts vestits i gran llit, i en les seues caixes molts diners; i en la porta del seu palau hi havia pocs pobres.

Deia l'Amic:

-Vestit estic de roba vilment, mes l'amor vesteix de plaents pensaments el meu cor, i el cor de plors, llanguiments, passions.

Cantava l'Amat i deia:

-Es dediquen els meus lloadors a lloar els meus valors, i els enemics dels meus honraments els turmenten i els tenen en menyspreu. I per això he tramès ordre al meu Amic que planyi i plori el meu deshonor. I els

seus planys i els seus plors són nats dels meus amors.

-Digues foll: has diners?.

Respongué:

-He Amat.

-Has viles, ni castells, ni ciutats, comtats ni ducats?

Respongué:

-He amors, pensaments, plors, desigs, treballs, llanguiments, qui són millors que imperis ni regnats.

Amic foll, ¿per què destrueixes la teva persona i despens els teus diners, i deixes els delits d'aquest món i vas menysprear entre al gent?.

Respongué:

-Per honrar les honres del meu Amat, el qual és per més homes desamat, deshonorat, que no pas honorat i estimat.

A la part dreta de l'amor està l'Amat, i l'Amic està a l'esquerra, i per això sense que l'Amic no passi per l'amor, no pot pervenir al seu Amat.

Tant amava l'Amic el seu Amat, que de tot ço que li deia el creia, i tant el desitjava entendre, que tot ço que n'oïa dir volia entendre per raons necessàries. I per açò l'amor de l'Amic estava entre creença i intel·ligència.

Deia l'Amat que en aquells llocs on hom té més por de lloar-lo el lloàs i el defensàs. Deia l'Amic que d'amor el proveís. Responia l'Amat que per amor seu s'havia encarnat i havia estat penjat per a morir.

Anava l'Amic per una terra estrangera, on imaginava trobar el seu Amat, i en el camí l'assaltaren dos lleons. Tingué por de la mort l'Amic, per tal com desitjava viure per a servir el seu Amat, i trameté el seu record al seu Amat, per tal que l'amor fos present en el seu traspàs, amb el qual amor millor pogués sostenir la mort. Mentre l'Amic recordava l'amat, els lleons vingueren humilment a l'Amic, a qui lleparen les llàgrimes dels seus ulls que ploraven, i les mans, i els peus li besaren. I l'Amic anà en pau a cercar el seu Amat.

Plorava i tenia tristesa l'Amic quan veia que els infidels es perdien per ignorància del seu Amat, i s'alegrava en la justícia del seu Amat que turmentava aquells que el coneixien i li eren desobedients. I per això se li presentà la qüestió de quina era més gran: la seua tristesa o la seua alegria, o si tenia major benança quan veia honrar el seu Amat o major malalnança quan el veia deshonorar.

Déu ha creat la nit perquè l'Amic vetlli i reflexioni en les nobleses del seu Amat, i s'imaginava l'Amic que l'havia creada perquè reposassin i dormissin aquells que estan treballats per l'amor.

Deia l'Amic al seu car Amat que li mostràs la manera de com el podia fer conèixer, i estimar i lloar de la gent. Omplí l'Amat el seu Amic de devoció, paciència, caritat, tribulacions, pensaments, sospirs i plors, i en el cor de l'amic hi hagué audàcia per a lloar el seu Amat, i en la seva boca hi hagué llaors del seu Amat, i en la seva voluntat hi hagué menyspreament del blasme de la gent que jutja falsament.

Els senyals de les amors que l'Amic fa al seu Amat són: en el començament plors, i en el mig tribulacions, i en la fi mort. I per aquells senyals l'Amic predica els amadors del seu Amat.

Netejava l'Amic la seua cara i els seus ulls de plors que sostenia per amor, a fi de no descobrir els llanguiments que li donava el seu Amat, el qual digué al seu Amic per què amagava els senyals d'amor als altres amadors, els quals li havia donat per tal que els enamoràs d'honrar els seus valors.

Maldava l'Amic per seguir el seu Amat, i passava per un camí on hi havia un lleó dolent que matava tot home que passava peresosament i sense devoció.

Amor és mar tribulada d'ones i de vents, qui no ha port ni ribatge. Pereix l'Amic en la mar, i en son perill pereixen els seus turments i neixen els seus compliments.

Deia l'Amic:

-Qui no tem el meu Amat, convé que temi totes les coses, i qui tem el meu Amat li convé audàcia i ardiment en totes les coses.

Grans hosts i grans estols s'han reunit d'esperits d'amors, i porten senyera d'amor on hi ha la figura i senyal de llur Amat; i no volen dur en llur companyia cap home que estigui sense amor, per tal que llur Amat no hi prengui deshonor.

(EPÍLEG: 1391, any dels grans progrons contra els calls jueus: Els jurats de València demanen ajuda per a controlar la brutal exasperació de l'inquisidor dominicà fra Nicolau Eimerich contra els lul·listes. Els reis del Casal de Barcelona protegeixen el cordial lul·lisme, allà on té vitalitat, front als "ortodoxos" intolerants). Ω

CAP AL TARD

Temporal

Miquel Costa i
Llobera

(Pollença 1854-1922)

Trista l'aurora se desperta,
Damunt la costa deserta
llança l'àguila son crit;
i, pel vent espelissades,
passen negres nuvolades
com a robes esqueixades
del vel immens de la nit.

La mar creixent s'avalota,
la negror que l'encapota
claps de sol fan llambregar;
i corrent a la ribera,
entre espessa polseguera
encrespen la cabellera
los blancs cavalls de la mar.

Ronca la cova rodona,
fingint a cada cop d'ona
bramuls de monstre furiós;
i xucla l'aigua i la llança:
si el sol a ferir-la alcança,
per entre l'escuma dansa
un iris meravellós.

Allà on la mar més s'arboria
dins l'escuma bullidora,
els monstruosos esculls
cobrar la vida pareixen...
i guaiten i desapareixen,
com a molars qui es deixen
entre les ones reülls.

La fantàstica muntanya
més alta sembla i estranya
amb lo front mig encobert.
La roca immòbil, aspriva,
per que guaiti pensativa
com aguaita el temps que
arriba
la gran Esfinx del desert.

Allà baix, dins la calança,
jau damunt l'arena blanca
el llaut del pescador.
Vola plantent la gavina;
i àgil l'àguila marina
revolta el cap que s'empina,
formidable Adamastor.

O tu, que amb art fatigosa
cerques la forma grandiosa
de lo sublim enyorat,
vine a veure una vegada
nostra ribera escarpada,
obra de Déu que, inspirada,
va esculpint la Tempestat.

I aquesta és l'hora, oh poeta!
Quan la ventada desfeta
vola damunt del Senyor,
dins la nuvolada obscura
la ribera es transfigura!
També la santa natura
té son moment de Tabor! Ω

Per la projecció exterior de la nostra causa

ricard-joan <floridasimpson@yahoo.es>

WAR OF SUCCESSION: A Chronology of the genocide and repression from France and Spain against Catalonia.

2-4-1700: France forbids the Catalan language: Totalitarian edict by "the Sun-king" according to which only the French language has legal effects. The Catalan peasant population remains legally unprotected

because they do not know the imperial language.

20-10-1700. The king of Castile and Aragon-Catalonia, Carlos II, drafts his last will in favor of the Duke of Anjou, in whole contradiction with the

Pyrenees' Treaty (1659), between Madrid and Paris, which one explicitly excluded any right from the French Royal Dynasty on any Hispanic crowns through weddings: the Duke is Carlos II's nephew.

1700-1713: "The Academy of the Distrusted ones" works, founded as a literary institution, made up by writers who will stand out in their antibourbonism; as P.L. Dalmases, the Boixadors, the Pinós, the Rocabertí, etc...

1-11-1700: Carlos II dies without direct offspring, he is the last Hispanic Habsburg. N. Feliu de la Penya writes: "Carlos II... chose the Duke of Anjou... with Catalonians' amazement... it was occasion for suspicion on some deceit" ("Anales"). As when the Barcelona Dynasty finished without direct offspring, and the Castilian Dynasty of the Trastámara got the Catalan crown (1412) against signed treaties; so now a French anticatalan Dynasty gets Hispanic crowns against signed treaties.

8-11-1700: News about his death arrive to Paris. The "Sun-King" is hunting "with his ladies". Only on realizing it he calls the Duke of Anjou (in the future "Felipe V"), his son, and grandson of Felipe IV (Carlos II's father and an enemy against Catalonians during the Reapers' War). The Duke, therefore carries on the title of the great medieval enemies of Catalonia (The Anjou), is "a man without intelligence, of a very unbalanced mood, sluggish... completely insensitive about the misery and pain of fellow human beings, wicked, he would have been cruel if he would not have been sluggish", "engrossed in his fat and his darkness" (St. Simon). Thus, he is a lazy psychopath who will never do enough even to speak properly Castilian language. He is great-great-grandfather of the great-great-grandfather of Juan Carlos I, the present Spanish king.

11-11-1700: Manuel Oms de Santa Pau, ambassador from Madrid in Paris and Marquis of Castellidorsius, says to the Duke, in Castilian: "...the Pyrenees are sank". The Duke understands nothing despite the fact his mother is a Castilian Queen.

16-11-1700: Louis XIV the tyrann appoints to his son King of the Spains.

1700-1717: Decrees from the French absolute Monarchy to impose the French as the only official language of Courts and notaries in Northern Catalonia (under military French occupation since the Reapers' war half a century before).

18-2-1701: The Duke enters Madrid, where he is proclaimed king of Castile as Felipe V.

1701: French traders control the Valencian trade business (Valencian Kingdom is Southern Catalonia). The lower-class people accuse them of getting rich at their expense. The anti-French feeling spread amongst the Valencian lower clergy.

9.1701: Great alliance at The Hague: England, Holland and the Empire (Austria); they propose the Archduke Karl as pretender to King of the Spains, since they fear the union of France and the Spanish Empire which would unbalance the distribution of the European power.

2.10.1701: The Duke of Anjou meets Catalan Parliament and swears its laws and freedoms.

10.1701: The Duke is appointed king of Catalonians: "Felip IV" in Catalonia ("Felipe V" in Castile). At the end of 1701: France invades Holland.

3.1702: The Allied declare war to France and to Felipe V.

1703: Leopold the Emperor proclaims the Archduke Karl as king of the Spains in Vienna. Prussia, Savoia and Portugal join to the Allied.

1703-1704: Felipe V favours the French monopoly in the commerce in his kingdoms.

Spring. 1704: In Vienna first contacts between the British representative Mitford Crowe and Antoni de Peguera i Aimerich (lord of Foix and Torrelles and a member of the Distrusters' Academy) and the lawyer Domènec Perera, Catalan representatives.

5.1704: Before Barcelona 1600 allied marines land. "Vigatans" (a small anti-Bourbon nobility from Vic, in Central Catalonia) had to open the doors for them, but the conspiracy is uncovered and they have to flee through Gibraltar. The allied Army is under command of the prince Hessen-Darmstadt, last place General lieutenant in Catalonia under Carlos II, very popular among the Catalonians. Bourbon repression, imprisonments.

1704: In Portugal the Archduke lands, the war mobilization starts in the peninsula. Decisive battle in Blenheim: Therefore the allied throw out the French Armies from Germany. Beginning of the decadence of Louis XIV's enormous power.

4.8.1704: The Valencian Gen. Basset and Catalan volunteers make easy the allied occupation of Gibraltar, lead by the Adm. Rooke. In Gibraltar there yet a "Catalan Bay". Expulsion of the indigenous population to the Algesiras Bay.

17.5.1705: The military Moragues and other "Vigatans" and important persons grant powers to the L.I.D. Domènec Perera to do Catalonia to enter the anti-Bourbon alliance.

5.1705: The anti-Bourbon uprising starts in the plane of Vic.

2.6.1705: Geneva Pact: An Alliance's treaty between the plenipotentiaries A. De Peguera and Dr. Perera (Catalonia) and Mr. Mitford Crowe (England). London promises 8000 soldiers, 2000 cavalry, ammunition and total support to the Catalan liberties. Catalonia promises the support of its Parliament's members and of the "Council of Hundred", and 6000 men.

20.7.1705: The allied fleet arrives at Barcelona. Propaganda at the Archduke's favor.

21.7.1705: Vigatans openly march to Barcelona, on his way gather supporters.

4.8.1705: Catalan victory, with only 250 men against the 1000 foot-soldiers and 100 riders of the Bourbon viceroy.

10.8.1705: The Anglo-Dutch fleet lands at Altea (Valencian Kingdom or Southern Catalonia). With them, Basset and Francesc Garcia land: the first, coming from other wars, the second, exiled from a former agrarian revolt.

16.8.1705: Allied enter Alzira, nearby Valencia.

17.8.1705: Basset lands at Dénia, where the Archduke is announced as the new Valencian King.

Since 8.1705: The Valencian peasantry, after being oppressed by the lordships' abusive taxes, support the Austracists, who promise them improvement. They take the name of "Maulets" (a diminutive of "Mawla", slave in Arabic), a name taken already by the rebelled peasantry in the Valencian Kingdom some years ago. Basset will be the brave radical military of these disinherited.

24.8.1705: Moragues and 800 men turn up before Barcelona.

At the end 8.1705: Allied landing on Barcelona.

14.9.1705: Allied attack on Montjuïc.

15.9.1705: Second allied bombardment on Barcelona.

9.10.1705: Barcelona surrenders to Charles Mondaunt, count of Petersborough.

12.10.1705: Girona surrenders. Bourbon troops retreat to France.

7.11.1705: The Archduke formally enters Barcelona: he takes an oath to the Catalan liberties.

11.1705: Representatives from every Catalan countries, from the Catalan Aragon (even Monzon/Montsó) and from the Valencian North come to pay homage to the Archduke. Austracist conspiracy in Northern Catalonia (under French occupation).

11 to 12.1705: Almost all the Central Catalonia goes over to the Allied. British occasionally help to conquer some strong place as Tarragona.

15.12.1705: Basset with 500 countrymen and 300 riders arrives to Valencia. Bourbon followers ("botiflers" in Catalan, from "Beautiful+flowers") lack means to make a defense. Prisoners' riot.

16.12.1705: The lower people gets out the street in Valencia to shout at the privileged ones and in favor of the Archduke, some prominent men imprison the Bourbon Viceroy and open the town doors to Basset.

At St. Mateu (Valencian North) the British General Jone arrives.

18.12.1705: Surrender of St. Mateu. The allied siege to Peníscola (Val.North) begins.

12.1705: Exile of Valencian "botiflers". "Maulets" and Allied control most in the Valencian Kingdom, and Basset assumes the government.

12.1705 to 3.1706: The Catalan Parliament request to the Archduke (Charles III) to recover Northern Catalonia, under French occupation, and the access to the American trade, absolutely monopolized by Castilians.

12.1.1706: The Castilian army of the Count de las Torres has failed at St. Mateu and comes down through the South. They attack Vila-real, a Maulet villa near by Castelló: they sack the town and its churches, slit the throat of civilians and set the villa on fire. 272 inhabitants die (among them 7 priests and 7 women) and take with them more than 200 prisoners. But more than 500 Castilian soldiers die too there, because of the brave civilian defence.

2.1706: The British Gen. Petersborough arrives at Valencia and replaces Basset, judged too much radical. The new viceroy demands feudal taxes again.

3.1706: Bourbon troops attack Central Catalonia.

4.1706: Defence of Barcelona, 50 Allied warships end up putting on retreat to the French fleet.

2.7.1706: Charles III enters triumphantly at Madrid, with Catalan soldiers ("miquelets"), for great repulsion from the ancient anti-Catalanism of the capital city in the Empire.

10.7.1706: Charles III has to retreat from Madrid to Aragon. Basset is accused of abuses when defending Xàtiva from the Bourbon troops and he is imprisoned by Petersborough.

7.1706: Charles III is at Zaragoza, Felipe V come back to Madrid.

Valencian popular indignation for Basset's imprisonment.

29.9.1706: The Anglo-Dutch squadron shows up at Majorca Bay.

Ends.9.1706: Anti-Bourbon popular pressure in Majorca.

10.1706: Charles III confiscates the Valencian botiflers' properties. Expulsion of French citizens and exile of nobility from Majorca. Cartagena (in the ancient Murcia Kingdom, under Castilian occupation), where Catalan was still spoken, is occupied by Botiflers. Luís Belluga, the Bishop in Cartagena is a pro-Bourbon fanatic.

11.10.1706: Belluga's Castilians occupy Oriola (Southern Valencian Kingdom), where they will persecute the Catalan language: now, no one speaks Catalan there).

21.10.1706: The offensive against the Valencian South continues: the Duke of Berwick takes up and sacks Elx.

10.1706: Menorca and Eivissa go over to the Allied. "Maulet" uprising at the Plana (Castelló countryside).

4.1707: Anglo-Dutch-Portuguese counter offensive against the Castilian border near the Valencian South.

25.4.1707: Decisive battle at Almansa (La Mancha, near to Valencian Kingdom). 25000 Allied against 25000 French-Castilians. Allied retreat with 500 dead and 12000 prisoners. This serious defeat leaves València almost defenseless before Bourbons. Today still exists a Valencian popular saying that goes: "When the evil comes from Almansa reaches everybody".

5.1707: French-Spanish troops march towards València, so Basset is finally sí y con los demás, o en latín o en castellano, so pena de pan y agua por cada vez que tuviesen con los nuestros conversacion tirada en catalán" (Article 10, "Decreto de Visita del provincial de los Escolapios", father Jorge Caputi, Mataró, Catalonia). Ω

El president del Recreatiu Cultural Esportiu santa Ponça de Futbol, mal exemple a seguir per la seva agressivitat i manca d'ètica

Tot va començar per un encenedor defectuós comprat a una botiga d'en Felipe Domínguez, que no li volgueren canviar si no presentava el bitllet de

compra. En Gamundí li va enviar una carta amistosa que en Domínguez, en la seva ignorància i manca de cultura no va entendre.

Carta motiu de la pallissa

Felipe: Se veu que el tracte que dones als qui es creuen amics teus i als guiris vulgars i corrents, és el mateix.

La burocràcia que any rera any, has posat a parir de l'Ajuntament de Calvià, i d'altres institucions, l'has traslladat a la teva botiga estanc i objectes de regal, fins i tot pels teus amics.

Crec que un enemic, no m'hauria donat un tractament pitjor. Per això et prego que acceptis aquesta porqueria d'encenedor, regal que faig a un que des de fa més de dues dècades deia que era amic i quan ho ha hagut de demostrar amb obres ho ha fet tan malament que ha demostrat ser un vulgar fantasma.

Ho sento... que te vagi bé, l'encenedor i el teu sentit de la amistat... pocs amics te quedaran, a no ser que et necessitin.

Atentament, Joan Lluís Gamundí.

Al cap d'unes setmanes, en Joan Lluís Gamundí va anar a l'estanc a comprar rodets de fotografia i tabac. Amb això en Domínguez s'hi va atracar per l'esquena i a tocar l'espatlla d'en Gamundí dient: Que passa amb això de l'encenedor? Home, tu diràs... quatre vegades he vingut a reclamar i m'han passat en cançons... Sense més paraules, li pegà tres empentes i el tirà a terra, to pegà tres coses, dues a sa cuixa esquerra i l'altre als collons. En Gamundí s'aixecà i rebé un cop de puny a l'ull esquerra, aquest darrer de greus conseqüències. En Gamundí va sortir de grapes de la botiga devan la mirada i actitud passiva de quatre dependents i la dona d'en Domínguez que cridava durant la pallissa, -La carta!, la carta!, paraules que escalfaven encara més a en Felipe.

Com va poder, en Gamundí va anar a seure al Bar Nepenta que està al costat, per refer-se de la pallissa. En Felipe, amb el seu comptable que l'aturava s'hi atracà i li tirà una bossa amb la compra i l'encenedor cridant: Cabró, fill de puta...

Felipe Domínguez, agressor.

Fa poques setmanes s'han acabat les diligències prèvies en procés abreujat al Jutjat d'Instrucció

n. 4 de la Ciutat de Mallorca, procés n. 1492 que publicam a continuació, presentat per Joan Lluís

Joan Lluís Gamundí, agredit

Gamundí a Judici per causa criminal.

A aquestes prèvies s'hi adjun-

taren Full d'atenció urgent ambulatori de Santa Ponça. Informe d'urgències de son Dureta. Certificat de l'urò-

chom

COPIA

JUZGADO DE INSTRUCCION N° 4
PALMA DE MALLORCA

VIA ALBOQUILA N° 5-17

97000
Teléfono: 971713521 Fax:
INDETERMINADAS 9999 /1999
Número de Identificación Única: 07040 7 00000 /1999

Procurador/a: JUZGADO DE INSTRUCCION
Abogado:
Representado: N° 4. Presd. abreviado

N° 1492/2001 ACTA DE DENUNCIA VERBAL

Juez: n° Rodad Marín

En PALMA DE MALLORCA, a veintinueve de Diciembre de dos mil. Ante S.S. asistido de al. el/la Secretario del Juzgado de Instrucción n° 4 de esta Ciudad comparece:
D/D. JUAN LUIS GAMUNDI SEGUI.
D.N.I. n° 41338847-G.
Nacido en PALMA DE MALLORCA el 30-04-1944.
Hijo de JUAN y de JUANA.
Con domicilio en SANTA FONSA, CALLE CABRERA
Teléfono número 999999.
Quien bajo juramento de decir la verdad, DICE:
Que los hechos que denuncia han ocurrido en el día de hoy, sobre las 18.30 horas
Que interpone la presente denuncia contra el que cree se llama FELIPE DOMINGUEZ AMENQUAL, propietario del establecimiento sito en Santa Ponsa en la Calle Puig de Galatxo, llamado Tabacos y Obejos de Regalo frente a la Playa grande de Santa Ponsa, y a su vez es el presidente del Club Deportivo Santa Ponsa.
Que el compareciente ha ido al citado establecimiento con el objeto de comprar un paquete de chertels fiel y varios cartuchos de fotografías, una vez adquiridos el tabaco y pendiente de que le despachara el material fotográfico reseñado, ha comparecido el citado Felipe y ha empezado con el compareciente, una disputa verbal sobre la adquisición de un mechero valorado en unas 6.000 ptas. que asimismo el compareciente adquirió hace un mes y que tuvo que devolver, por no funcionar bien, a los dos días. Que ha empezado a insultarle diciendole que "que se reía para reclamarle sin presentación de tiquet de compra de dicho mechero. Al poco le ha propinado tres empujones, siendo el último el que ha producido la caída del compareciente de culo en el suelo, a continuación le ha propinado tres patadas, dos de ellas han ido a parar al muslo y la tercera a los genitales. El compareciente se ha levantado y es cuando le ha dado un puñetazo en el ojo izquierdo producto del cual ha quedado conmocionado, saliendo del establecimiento y yéndose a sentar a la terraza de un bar, cercano donde más tarde ha solicitado una bebida para reponerse, que en ese momento ha venido el Sr. Felipe y le ha lanzado desde lejos

Escrit del Jutjat.

COPIA

el mechero en cuestión quedando el mismo fracturado. Que quiere hacer constar que todo este espectáculo ha sido visto por todas las dependencias de dicho establecimiento así como el que al parecer es uno de sus hijos y su mujer, su hijo en todo momento le intentaba sujetar y procurar que no fuera a mas el tema.
Que en este momento exhibe y retirado pate facultativo relativo a las lesiones que ha sufrido, aportando fotocopia del mismo para su union y constancia en autos.

S.S. informa al compareciente de los derechos que le asisten como perjudicado, contenidos en los artículos 110, 788 y 789-4°-3° de la Ley de Enjuiciamiento Criminal y le hace el ofrecimiento de acciones del artículo 109 de dicho Cuerpo Legal, y manifiesta quedar enterado.

Leída y hallada conforme, la firma el compareciente junto con su S.S. Doy fé.

(1) No fue su hijo, sino el contable del establecimiento

Espectacular botiga d'estanc i objectes de regal ubicada a la Plaça Puig de Galatzó just davant la Platja Gran de Santa Ponça on se produí l'agressió a Gamundí per part d'en Domínguez president del Club de Futbol Santa Ponça que juga a Tercera Divisió Nacional.

lec Miquel Rosselló Barberà. Certificat dels l'oftalmòlegs Imad Osman i Joana Maria Rosselló.

Perquè malgrat que en Joan Lluís Gamundí ha col·laborat amb les forces i cossos de seguretat en "assumptes especials", no va repel·lir l'agressió, demostrant d'aquesta manera la seva sang freda i la seva

filosofia de no violència gandiana. En Joan Lluís és conegut per ser amant del diàleg i de la concòrdia.

En canvi, en Domínguez és hereu dels conquistadors espanyols que massacraren 100 milions d'ameríndis, que feren net de les dues ètnies indígenes que habitaven Cuba i les altres illes cariben-

yes i que llavors hagueren repoblar amb negres de l'Àfrica per fer la feina que ells no volien fer. Que se carregaren els guanxes de les Illes Canàries i que ara ataquen de manera ferotge als indígenes mallorquins, treballadors honrats i solidaris. Ω

Mateu Joan i Florit

Bar Napena on en Gamundí s'aturà a recuperar-se de la pallissa.

Xaletarro d'en Felipe Domínguez situat al carrer Dragonera de Santa Ponsa

LLUCMAJOR

N'Andreu Gelabert és l'amo jove del Taller ca n'Andreu a Lluçmajor. Fabriquen portes i barreres d'alumini i de ferro. Tel. 971 661 659

Fa 17 anys que en Joan Carles Maimó va obrir el Taller Motos Maimó a Lluçmajor. Tel. 971 120 773

Fa 8 mesos que na Mercè i na Conxi regenten el Restaurant Exprés a Lluçmajor. Despatxen els menús a 900 ptes. Tel. 971 662 177

Fa 2 anys que en Manolo i na Marisa, tots dos de Madrid, regenten el bar Europa al carrer Major de Lluçmajor. Tel. 971 664 020

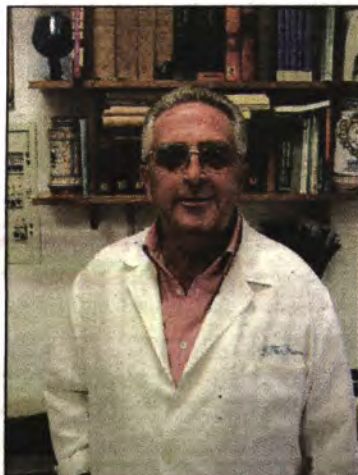
Fa 3 anys que na Pepa Fortesa de s'Arenal, regenta el Bar sa Pedra al carrer Major de Lluçmajor. Despatxa menús a 1000 ptes. Tel. 971 120 863

Fa un any que n'Antònia Noguera regenta el Basar Noguera al carrer de la Constitució de Lluçmajor. Tel. 971 661 676

Fa 10 anys que en Joan Orbea va obrir el Taller Artesà Orbea a Porreres. El trobaren a la seva paradeta del Mercat de Lluçmajor venent articles de pell. Tel. 616 095 353

Fa 42 anys que l'Apotecari Mir de Can Boscana regenta l'Apotecaria Mir a Lluçmajor. L'apotecari Mir ve de família d'apotecaris i la seva filla continua la saga. Fullejant llibres antics del seu senyor avi Serra, va trobar el Discorides i la Palestra Químic Farmaceutica impresa l'any 1740. De dins el llibre va sortir una recepta antiga per curar la disintèria al presoners francesos de Cabrera amb data de 1812. Tel. 971 660 706

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 <http://paisoscatalans.org//tres>.

PERSONALS

Som na Tània i na Verònica, dues al·lotes molt sensuais. Tenim 19 i 21 anys i moltes ganes de parlar amb tu. Crida al 906 299 416... per a una xerrada molt calenta i sensual! Anima't i petonets on més t'agradi. Tània

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala

fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Llovers. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanqueria, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53

Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensennansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com//lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berri-papera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2-01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

BIBLIOTEQUES DE MALLORCA
- Centre Coordinador-
BIBLIOTECA MUNICIPAL DE S'ARENAL
AJUNTAMENT DE LLUCMAJOR

Un dissabte matí sortirem al carrer, enregistradora amb mà, i férem una pregunta als infants i adolescents que trobarem: - **Per què vas a la Biblioteca?** Les respostes foren variades i aquest és el resultat:

Toni: Vaig a la Biblioteca a cercar informació per fer els treballs de l'escola

Aina: Jo hi vaig per cercar un llibre perquè m'avorresc.

Cati: A la biblioteca hi vaig per cercar el silenci ja que a casa meua no hi puc estudiar.

Lluís: Quan vaig a la biblioteca me'n duc llibre de n'Asteritx.

Jaume: Hi vaig per cercar informació dels temes que m'interessen.

Joan: Jo no hi vaig mai perquè, fins avui, a casa nostra he trobat tota la informació que necessitava.

Jaume: A la biblioteca només hi vaig a cercar llibres.

Sebastià: Vaig a cercar un llibre quan no en tenc.

Francesc: Hi vaig perquè tenen uns llibres de contes fabulosos, gegants, mòvils, sonors... i sobre tot estic molt content perquè la biblioteca em mostra catàlegs i em deixa triar.

Tomeu: Jo hi faig els deures, hi llegesc i m'ho pas molt bé.

Francisca: Hi veng a cercar informació pels treballs de l'escola.

Maria Antònia: Hi vaig per veure llibres d'animals que m'agraden molt.

Maria: Vaig a la biblioteca a llegir, a fer els deures i a pasar el temps.

Maria Lluïsa: Jo hi vaig per dibuixar i per llegir llibres.

Blanca: Jo hi faig els deures i me'n duc cintes de vídeo.

Dione: Vaig a la biblioteca per llegir llibres de la col·lecció *El vaixell de vapor*.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom DNI
Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

RECORDA

Quan hagis llegit aquest periòdic, si no en fas la col·lecció, regala'l a un amic, veí o parent
EL PAÍS HO NECESSITA

Centre de Dia

MARIA ALBERDINA

CENTRE D'ASSISTÈNCIA A PERSONES MAJORS O INCAPACITADES

Carrer dels Trencadors, 1-bis

Tel. 971 445 101 s'Arenal de Mallorca

Consell
de Mallorca

Notes pedagògiques

Aprendre de Jean-Paul Sartre

Miquel Ferrà i Martorell, Escriptor

La importància acadèmica de Sartre es troba present a les aules en el moment actual, quan no es posen fites a l'obertura del pensament i de fet, a través de la seva obra, el filòsof i escriptor francès ens pot oferir un mestratge vàlid. Sartre (1905-1980) se'ns mostra, en primer lloc, com la figura més important de l'existencialisme francès, quan partint del pensament de Husserl i de Heidegger, desenvolupa una anàlisi ontològic-fenomenològica en la qual base es troba l'afirmació que l'existència precedeix a l'essència. La fórmula és descriure la pròpia existència interrogant com objecte de la filosofia existencial. Encara que Sartre accepta el marxisme com un saber concret que l'home té de la seva època, destaca la importància de l'espai vivencial que es troba entre el coneixement i la motivació individual. Però la pròpia biografia de Sartre és com la síntesi de la complicada trajectòria de la seva obra. Amb onze anys, Sartre, sent que quelcom important fa canviar la seva vida i aleshores la família es trasllada a La Rochelle. El 1924 es matricula a l'Escola Normal Superior on hi restarà quatre anys i on coneix els seus millors amics, dos de clara ascendència jueva, Paul Nizan i Raymond Aaron, joves rebels i contestataris, de casa burgesa que predicaven contra la burgesia. Conegué també, en aquest temps, Simone de Beauvoir, la seva ànima bessona, la companya de la seva vida, de manera que s'enamoraren i ben enamorats prepararen oposicions a professor d'institut. Després va fer el servei militar (1929-1931) i complides aquestes obligacions trobà feina com a professor de filosofia a l'institut d'El Havre. Una beca de l'institut francès de Berlín li donà motiu per a completar la seva formació a Alemanya i allà entrà en contacte amb Husserl i Heidegger. Fins a quin punt es va sentir interessat per aquella Alemanya que estava a punt de patir grans canvis?

No oblidem el llinatge de sa mare, Schweitzer... Però de retorn a França exerceix altra vegada com a professor primer a l'institut de Laon i després en el Pasteur de París. Així les coses, el 1939 França declara la guerra a Alemanya i Sartre és mobilitzat en una tropa sanitària. Amb la derrota francesa cau presoner i el duen al camp de concentració de Trèveris d'on aconsegueix fugir l'abril de 1941. Retorna a París altre cop i el trobam fent classes a l'institut Pasteur. Passà després a l'institut Condorcet on ensenya fins el 1944. Sembla, per tant, que la seva existència dins la França ocupada no era secreta, que feia feina de professor, estrenava obres de teatre i anava a més d'una festeta dels invasors. Algú s'hagués pensat que era un traïdor. Però mentre actuava amb tota cortesia al davant dels nazis, amb la fama d'ésser un «enfant terrible» de la filosofia francesa, col·laborava activament amb la Resistència, proporcionant informació a les xarxes dels maquis. Ell mateix digué que «era el moment d'escollir la llibertat, d'agafar el

Sartre i Simone de Beauvoir

compromís amb la llibertat del poble...»

El 1945 Sartre abandonava l'ensenyament i ja només volia ésser un escriptor. Ho va ésser plenament. Obres com «Les mosques» o «L'ésser i el no-res» aconseguiren de seguir la universalitat.

Ningú no pot dubtar de la polivalent importància del seu missatge. Però un poeta mallorquí, d'aquells que es perfumaven amb aigua de flor romanial, va dir públicament, en una taula rodona, que l'obra de Sartre mai no li havia interessat perquè trobava Jean-Paul massa lleig de cara. Es així com coneixem els llibres i els autors en aquest país?

No és estrany que Sartre escrivís allò de la «nausea»...

El 1980 ja no podia escriure res més. Havia arribat a una decadència progressiva en el seu estat d'ànim i la seva resistència física. Tenia setanta-cinc anys de vida fèrtil i plena. Un edema pulmonar acabava amb el seu cos a l'hospital Broussais de París, el seu París de sempre, el seu París etern. Era un dels pocs autors que havia rebutjat el Premi Nobel. Era un dels pocs autors que creia amb el que deia i escrivia. Era un dels pocs autors compromesos amb la solitud de l'home, la llibertat, l'autenticitat i l'esperança intel·lectual d'una joventut que diu com ell i amb ell que «l'infern són els altres...». Ω

Jacint verdaguer a Sudamèrica

Per Marina Ferrà Hamelynck

L'aureneta és morta o no?

A don Antoni Aleu, director del setmanari d'aqueix nom a Bons Aires

I
En Amèrica ha niuat
l'Aureneta catalana
son niu és un pom de flors,
un vol d'amors sa niuada.
Ha niuat sota els bambús
vora el gran Riu de la Plata.
Si el gran riu sembla una mar,
altra mar semblen les Pampes,
l'una, una mar de verdor,
l'altra una mar blavejanta;
mes recorda el Llobregat
i sospira d'enyorança:
-Aires dolços d'orient
alè de ma dolça pàtria,
si desfésseu lo camí
i em tornesseeu cap a Espanya!-
L'Aureneta ja se'n ve
de la mar esflorant l'aigua;
amb lo bec ple de cançons,
de cançons i de corrandes;
quan arriba a Montserrat,
prenien totes volada.

II
-Vine, aucellet del bon Déu,
a reposar en ma falda,
vine a niuar en mon pit
tot ple d'amor a la pàtria.
Herald del mes de les flors,
glosa i riu, refila i canta,
pinsà de nostre jardí,
de nostres esbarjos arpa.-
I canta, refila i riu,
mes l'enyora sa covada,
la covada que ha deixat
en l'Amèrica llunyana.
Aureneta, si te'n vas,
què els portaràs per becada?
l'afecte de nostre cor
i la fe de la nostra ànima.
Aureneta, si te'n vas,
Déu te do bona tornada,
missatgera de l'amor,
de l'amor de nostra raça,
tu uniràs los catalans

los d'Amèrica als d'Espanya;
lo llaç serà de cançons
cada nus una posada,
tes ales de pont faran
a l'esperit de la pàtria
que amb tu passarà la mar
cada mes una vegada,
atravesant amb un vol
lo sepulcre de l'Atlàntida...

Jacint Verdaguer (1845-1902)

Jacint Verdaguer i Santaló nasqué un 17 de maig de 1845 a Folgueroles, dins la comarca de la Plana de Vic ingressant als deu anys al seminari de Vic i ordenant-se prevere el 1870. Durant sa vida tengué crisis espirituals bastant fortes. A causa d'una malaltia el metge li aconsellà que cercàs un ambient en què pogués respirar aire marí. És llavors el 1874, quan viatja a Amèrica en diverses ocasions, com a capellà de la companyia Transatlàntica. Aquest fragment correspon a una poesia dedicada a la comunitat catalana de Bons Aires, a l'època daurada de les emigracions espanyoles cap a l'Amèrica Llatina. El poeta commogut pel sentiment de melangia dels compatriotes residents a Riu de la Plata, els dedica aquests versos carregats de sensibilitat envers aquestes persones obligades per les circumstàncies econòmiques a deixar la seva pàtria d'origen. Entre d'altres obres seves cal esmentar: «L'Atlàntida» (1877), «Canigó» (1886), «Idil·lis i Cants místics» (1879), «Cançons de Montserrat» (1880), «Llegenda de Montserrat» (1881), «Cànecs religiosos per al poble» (1882), «Oda a Barcelona» (1883), «Pàtria» (1889), «Flors del Calvari» (1896), «Santa Eulària» (1899), «Aires del Montseny» (1901)...

Emmalalteix greument a la edat de cinquanta-sis anys, morint a Barcelona el deu de juny de 1902. Ω

Correu de l'època d'en Verdaguer

Restaurant Hípica son Pardo

Menús a 900 ptes.
Diumenges a 2000

Tel. 971 201 017

PATRICIA

PERRUQUERIA UNISEX EUROPEA AFRO-AMERICANA

TOT TIPUS DE TRUNYELLES, EXTENSIONS, PÈL COSIT,
TENYIT FIXOS I TEMPORALS, PERMANENTS, TALLATS,
EMMOTLLATS, POSTISSOS, CUES, PERRUQUES, MAQUILLATGE,
MANICURA, PEDICURA... PRODUCTES AFROAMERICANS

CARRER DE JERONI POU, 4

CIUTAT DE MALLORCA

TEL. 971 465 094

L'aranès de Portugal

Per Quim Gibert

*...Un cachico de cielo na tierra!
(eslògan de Miranda do Douro)*

Són lluny de tot arreu. I és aquest precisament l'encant de les Terras de Miranda. Viure a la quinta forca, viure Trás-os-Montes, també té els seus avantatges. És per aquest motiu que en aquests topants del nord-est de Portugal, que fan de frontera amb Espanya, mai no han arribat a perdre la llengua i els costums dels seus besavis; llengua i costums que comparteixen, des de temps immemorials, amb els veïns de l'antic regne de Lleó i del principat d'Astúries. I encara que la llengua d'aquest bocí de Portugal, que no sempre s'expressa en portuguès, sigui coneguda com a mirandès, no hi ha cap dubte que es tracta del nom que ha pres la variant local de l'astur-lleonès.

L'astur-lleonès, altrament anomenat bable a Astúries, continua sense tenir cap tipus de consideració oficial en els territoris espanyols en els quals es parla. Amb tot, en les avingudes cèntriques de Zamora hi ha cartells del Conceyu Xoven que reclamen Un País Llionés Libre i la dignificació de l'astur-lleonès. Són els darrers crits d'impotència, que ningú vol escoltar, d'una llengua en estat avançat de descomposició.

El mirandès també camina amb croses. El seu deteriorament salta a la vista a Miranda do Douro mateix, principal referent urbà, on el mirandès ha passat a millor vida. No obstant això, moltes famílies residents al Cuncelho de Miranda -d'uns 500 km²-, emplaçada entre els cursos dels rius Sabor i Douro, continuen transmetent el mirandès als fills. El parlament de Portugal va aprovar per unanimitat la seva cooficialitat l'any 1998 al costat del portuguès. I el govern de Lisboa va prendre el compromís d'ensenyar i fomentar l'ús del mirandès, tant des de l'escola com des d'altres àmbits socials, entre els aproximadament 11.000 parlants, xifra gens menyspreable.

El paral·lelisme amb l'aranès és fa inevitable. Sobretot perquè la Vall d'Aran també és l'únic territori d'un extens àmbit lingüístic, Occitània, on la llengua pròpia gaudeix d'oficialitat. I, entre d'altres iniciatives per tal de dignificar-la, Vielha acull la Corsa per la Lenga a finals de juliol, i semblantment Miranda do Douro celebra el Festival de la Cançon i Danças Mirandesas i el Die de la Lhéngua Mirandesa unes setmanes abans.

L'oficialitat del mirandès ha estat un gest que ha reforçat la sensibilitat lingüística d'un estat que molts teníem coll avall que era monolingüe. Però, per què aquest reconeixement oficial no el varen fer abans si ja fa més de dues dècades que hi ha democràcia a Portugal? Aquesta tardança a l'hora de regular la parietat lingüística interna de Portugal ha contribuït al fet que el jovent percebi el mirandès com una parla arcaica, pròpia de gent endarrerida, i, en canvi, el portuguès com una llengua moderna i adaptada a les necessitats de la comunicació i del desenvolupament; per tant, els joves han anat perdent la motivació per fer servir el mirandès. No oficialitzar una llengua d'un radi d'acció comarcal fins que els danys en la seva salut són gairebé irreversibles es pot interpretar com jugar brut. Si com apunten totes les perspectives, la llengua acaba desapareixent -malgrat la protecció estatal que es pugui desplegar a partir d'aquest moment- les autoritats al·legaran que hauran fet tot el que hauran pogut i que, consegüentment, tenen la consciència molt tranquil·la. Rescatant la ironia del malaguanyat Ramon Barnils, l'assemblea de la república haurà ajudat i empès caritativament el mirandès a ben morir.

Alguns psicolingüistes sostenen que fins que les llengües minoritzades no deixen de ser vistes com un perill per a l'estat de torn, aquest no té cap interès a tractar-les respectuosament. Quan l'estat determina de promoure-les perquè ja no l'inquieten, resulta que redreçar-les és complicadíssim. Tal com destaca l'Euromosaic, informe sobre les llengües minoritzades de la CE, «el declivi del mirandès és molt acusat actualment. Des dels anys 60 aquest procés s'ha accelerat. Amb un escàs suport de les autoritats públiques i una manca d'interès entre els seus propis parlants, la tradició oral de la llengua, el seu prestigi i ús social estan minvant visiblement».

Per tot això és molt preocupant que la república francesa ni es planteja la possible cooficialitat de la nostra llengua a la Catalunya del Nord o que el govern aragonès ajorni una i altra vegada fer cooficial el català a la Franja de Ponent. Potser esperen fins que no hi hagi res a fer?.

Quim Gibert,
psicòleg

Pel nostre dret a la vida: una diplomàcia pròpia

<catalunya@yahoo.com>

«Com més tardi Catalunya a ser Estat, a viure com a Estat, a recobrar les atribucions, les potestats, i la independència pròpies dels Estats, més dificultats trobarà per a viure com a tal, menys aptitud hi tindrà, menys preparada hi estarà, més qualitats de les necessàries per a viure independent haurà perdut».

(Dr. Martí i Julià, Barcelona 1861-1917, psiquiatre i socialista, presidí la Unió Catalanista).

1) Els albanesos de Kosova eren pro USA perquè aquests els ajudaven, de la mateixa manera que els croats i eslovens són filogermanistes (Alemanya i Àustria foren els primers a reconèixer les independències de Croàcia i Eslovènia, i no Cuba, la Xina o Corea del Nord). També suposo que si els USA ajudaren els kosovars fou per defensar els seus propis interessos nacionals (els americans). Tot això demostra que, en política internacional, no existeixen amics, sinó aliats: tothom dona i demana coses a canvi, i aquesta màxima val per igual a tots els països del món, siguin socialistes (Cuba, Xina, Corea del Nord) o capitalistes, siguin cristians, musulmans, budistes o ateus. Sinó, per què Cuba no ajuda (encara que sigui diplomàticament) els catalans?, i la Xina, per a què vol el seu fabulós exèrcit?, doncs només que per defensar-se ELLS.

Sóc un internacionalista desencisat, i això que tinc amics independentistes d'altres països (Bretanya, Andalusia). Crec que és una errada estratègica cremar els minsos recursos que tenim els independentistes (humans i econòmics) en realitzar campanyes a favor d'altres nacions. Et pregunto: quantes campanyes i manifestacions a favor de la independència de Catalunya es fan al Marroc, a Egipte, al Kurdistan, a Cuba, als USA,...?, doncs jo t'ho dic: CAP NI UNA.

Alhessores, per què m'he de solidaritzar amb aquells que no volen la independència de Catalunya?, per què solidaritzar-nos amb els insolidaris?

Un poble que vol la llibertat, ha d'ésser en certa manera endogàmic, mirar cap a si, i no perdre el temps en lluites forànies, que acaben cremant la militància.

Mirem els països que ens poden ajudar, que són aquells tradicionalment antihispanos i antifrancòfons (Anglaterra, Alemanya, Holanda, USA, etc.), i mirem d'oferir coses a canvi de suport logístic i diplomàtic. Un parell d'apunts per finalitzar:

1er Alemanya demanà perdó al poble català per segrestar i lliurar als espanyols el nostre president Lluís Companys; els àrabs que ajudaren en Franco a conquerir Catalunya (la famosa Guàrdia Mora, que violà, torturà i assassinà tants catalans i catalanes a ganivet) no s'han dignat a demanar perdó.

2on. Els irlandesos del Ulster, incloent-hi els republicans del Sinn Féin, han donat una escalfadora benvinguda al president Clinton, i no dubten a treure la bandera ianqui a les seves manifestacions patriòtiques. I no crec que en Gerry Adams, amic personal d'en Clinton, sigui un fatxa pudent, simplement té sentit d'Estat, i els catalans no en tenim... i així ens va.

No cal aplaudir les barbaritats que els marroquins puguin fer al Sàhara, però no tindria cap problema a demanar ajut al rei marroquí, i no parlar del tema saharauí. Quan en Castro veu al seu amic en Fraga o en Juan Carlos, parla de la independència de Catalunya o d'Euskadi?, és clar que no, en Castro aleshores pateix amnèsia i no toca aquests temes espinosos. Quan en Clinton parla amb en Blair, diu que en Gerry Adams és un xicot molt simpàtic?, no, parlen d'altres temes d'interès comú. I en Castro parlarà amb en Putin del tema txetxè?, a ben segur que no. Ací els únics babaus sense sentit de la macropolítica i la geoestratègia som els catalans. Quan Arnaldo Otegi envià el text del Pacte de Lizarrà a en Clinton, via Gerry Adams, hi adjuntà una noteta demanant que no reprimissin les minories ètniques a Amèrica i que no bombardeguessin l'Irak?, Otegi no és tan estúpid!.

2) O fem independentisme amb fete, o millor no fem res. Els «prògres» espanyols no fan altra cosa que agafar els típics arguments franquistes per tal d'atacar els catalans: «parla espanyol que estem a Espanya», «no parlis català, que és de mala educació», «Catalunya és beneficiada econòmicament per Espanya», etc. I nosaltres, vinga, a llepar culs forasters. Em nego a treballar amb gent així, millor morir com a poble que continuar fent tants equilibris sintàctics-retòrics-argumentals, amb recargolament rococó; o agafem argumentacions contundents o no farem res. Com deia en Fichte: conformem-nos amb la pàtria del cel, si és que no volem encaparrar-nos per aquesta terrenal (no és citació textual). Tenim una Nació plena de nenes, marietes i cagats; qui vol pertànyer a una Nació així?.

Te'n recordes de l'article aquell de l'Avui on un escriptor criticava que el nacionalisme català anés de la mà de partits antieuropeus com el BNG gallec, en comptes de cercar el suport dels més forts que s'oposen al jacobinisme però que són europeistes, com Alemanya?, doncs mira ara el que està passant amb els fons estructurals, i les baralles entre Madrid i Berlín... i els catalans on estem en aquesta batalla?, demostrarem que som europeus de debò i donem suport a les teories alemanyes?, demostrarem que els espanyols són uns pidolaires, i nosaltres no. La premsa internacional està d'ungles contra Espanya, els acusa de «xanatgistes», etc. Bona cosa per als catalans, això.

A poc a poc aniràs veient que tots els «independentistes» d'arreu del món comprenen Catalunya, però no mouran mai un dit per ella. Ni tan sols els bascos que conec un xic. La nostra lluita l'hem de portar nosaltres ininterrompudament fins al final. La resta, és perdre el temps. Ja fa molts anys que ho sé, i el temps en dona la raó. Jo vaig als llocs independentistes a aprendre i a aplicar el que puc o sé al nostre país. I només fer una cosa conjunta amb altres, si coincidíssim d'enemic i també en sortíssim beneficiat. Per exemple podem anar amb Euzkadi en una campanya contra França i Espanya, perquè coincideix els països opressors. Dos millor que un, en aquest cas. Ara anar a favor de Nicaragua sense cap compensació, no ens interessa. Els Nicaragüencs paren la mà del govern espanyol, també. No podem doncs, anar amb els altres. Ens hem d'emmirallar amb països millors que nosaltres, no pitjors. Dels no reconeguts només Irlanda, Euzkadi i Quebec, i poc més. I després dels «normals», i no massa grans, i cultes. Dinamarca, Noruega, Suècia, Finlàndia, etc. I després si hi ha una cosa molt concreta i puntual d'acord. Si no, no hi podem perdre temps. Has vist mai cap país, que lluités per Catalunya? Has vist mai alguna solidaritat cap a la independència de Catalunya? No. Doncs jo tampoc. Llavors, jo mentrestant, tinc feina a alliberar Catalunya, i més de cinc minuts per una altra causa, no em va bé. Del viatge a Euzkadi fou emocionant, quan vaig anar a saludar a en Gorka Knorr, el qual parla català, i li vaig lliurar uns llibres meus de Catalunya. En aquell moment entrava al pavelló una delegació catalana amb banderes nostres, i la gent es posà dempeus aplaudint-nos. Cridaven Gora Euzkadi askatuta i Visca Catalunya lliure!. Se'm posà la pell de gallina, i els ulls brillants d'emoció. Fou un fet indescriptible. Quasi em poso a plorar!. Era un moment casual-, ja t'he dit que jo anava a lliurar uns llibres i marxava, però no fou així. I després vaig sentir n'Arzallus, l'amic Giménez és un enamorat d'ell, i m'obligà a sentir-lo. Bé, molt bé. És l'amo d'Euzkadi, ho sap, i escomet contra qui l'ataqui. M. Q

APUNTS PER A LA NOSTRA HISTÒRIA MENUDA

Any 1571

Sembla que fou aquest any que, Gabriel Mallol, o si tant voleu Maiol, de la vila de Sóller -el mateix que deu anys abans havia comprat, a una subhasta, la possessió de Moncaira, i per tant avantpassat directe del cavaller apuntant- feu construir una torre. Aquesta torre seria la ditxosa torre de Can Maiol on morí, finals del segle XIX el poeta Pons i Gallarza besavi del qui seria president del Congrés de Diputats i de les Corts espanyoles Fèlix Pons Irazazabal.

1 de febrer de 1874

Bartomeu Mayol Mora, de Fornalutx és examinat com a patró de cabotatge.

17 de novembre de 1875

El fornaltuxenc Joan Busquets i Busquets ja és en aquesta data mariner de primera classe.

26 de maig de 1876

Vicenç Barceló Mayol alies fava de Fornalutx és patró de cabotatge. Ja el 1862 navegava en el "San Juan".

25 setembre de 1877

La vila de Llubí aquest dia tenia com batle a Bernat Mulet.

30 d'octubre de 1880

En aquesta data a la vilad' Andratx o Andraig - si bé hi ha qui s'encabota escriure ANDRAITX per dur la contra - el batle és diu Gabriel Valent i Moner. Els regidors de les Casses de la Vila són: Pere Antoni Alemany Riutort, Josep Calafell Martorell, Mateu Pujol Pieras, Andreu Roca Alemany, Miquel Coves Pujol, Josep Perpinyà Alemany, Bernat Calafell Alemany, Pere Antoni Alemany Castell, Guillem Castell Juan, Guillem Moner Juan, Antoni Martorell Jofre, Guillem Jofre Pujol i Guillem Castell Ensenyat. El jutge del municipi és diu Baltasar Ensenyat Alemany i el metge nom Josep Riera Massanes mentre que l'apotecari és Montserrat Lliteras.

Mossèn Pere Antoni Muntaner Melià és el rector de l'església parroquial, Pere Antoni Pujol Alemany el mestre d'escola i Antoni Valent el perit agrònom.

Nota de la redacció: En aquell temps no hi havia cap regidor ni cap persona que comandàs que tingués noms espanyols com passa ara amb n'Hidalgo. Els Moners, si que comandaven i ja eren batles del poble.

11 de juny de 1885

Miquel Torrens consta en aquesta data com a batle de la vila de Llubí

20 de febrer de 1910

Aquest dia es celebra la vista d'un judici contra el francès Arthur Villanueva (sic) Mathieu que treballava a les obres del tren de Sóller. La malifeta que Villanueva havia comès tingué lloc al Cafè de Can Ros de dita vila de Sóller on begué uns quants tassionets de vi que li donaren vòmits. Anà després a l'escussat on es quedà dormit. Es presentà el jovenet de 19 anys Antoni Cànaves Reus qui li pegà una empenta. Hi hagué una brega entre en Cànaves i el francès. Quan sortí aquest darrer de Can Ros es va treure un ganivet, atacà en Cànaves i li produí ferides.

A la vista declaren com testimoni Joan Arbona Frontera, Pau Noguera Ferrer (descendent del glosador Pau Sarol) i Joan Arbona Oliver. El fiscal del tribunal nomia Joaquim Pascual i l'advocat defensor de l'acusat era Antoni Pou. El jurat trobà culpable en Villanueva el qual fou condemnat a 12 anys i un dia de reclusió.

Any 1925

Aquest any mor, als 20 anys a París la capital de França, Catalina Darder Rivière. Era filla del solleric Bonaventura Darder i de la francesa Alphonsine Rivière.

Un germà seu Joan August Bartomeu, treballà molts d'anys a l'empresa del Ferrocarril de Sóller i era el cap dels carlins o carlistes sollerics. Fill d'aquest darrer i per tant nebot de Catalina Darder Rivière és el pintor Gabriel Darder Batle mentre que el metge de l'hospital Joan March i cap del Grup Tradicionalista Independent de Sóller Joan Antoni Darder Colom, fill del constructor Bonaventura Darder Batle, és un renebot.

27 de juliol de 1968

Aquest dia mor a Sóller i serà enterrada al terreny de no catòlics del seu cementiri Júlia Martínez de Castilla de Laucher, vídua del pastor de religió evangèlica (luterana) i nacionalitat alemanya Otto Ambsberg.

25 de setembre de 1972

A la vila de Fornalutx mor als 70 anys i en circumstancies accidentals Antònia Puig Bisbal muller de Faust Umberto Rul·lan, ell morirà el 7 d'abril de 1976.

El gener del 2001 un nét seu, Salvador Sastre Umberto - nascut el dia de la Mare de Déu de Llorda de 1954 - serà investit batle de dit municipi de Fornalutx en conformitat a un acord pactat entre els partits polítics PSM, PSOE i EU Els Verds conjuntament guanyadors a les darreres eleccions municipals. Ω

Apunts presos pel Cavaller Estades de Moncaira.

La pau d'Utrecht: l'afer català a l'ONU

Gibraltar no ha estat mai territori espanyol, en contra del que el PP i el PSC-PSOE han vingut explicant de manera reiterada amb l'adveniment del règim borbònic. Des d'aquesta perspectiva cal entendre els motius de la sobirania anglesa sobre el penyal. I si bé, la seva efectivitat va quedar lligada a la seva importància estratègica des del punt de vista militar, cal tenir en compte que la permanència britànica sobre el penyal frega els tres-cents anys (des de 1713), i en canvi, la presència castellana, que no espanyola ni molt menys catalana, a tot estirar, no arriba a 240 anys, doncs bàsicament, al llarg de la seva història ha estat un reclamat territori moro.

Des de 1474, en el regnat d'Isabel de Castella, les ànsies dels castellans per controlar l'estret van anar creixent. De fet van assolir-ho el 1501. No abans, i sols de manera provisional, doncs sabien que la seva posició estratègica tenia una consideració de caràcter internacional.

Curiosament, el preu de la retirada del suport anglès en la causa de l'Arxiduc Carles (Carles III), el nostre aliat, va ésser ni més ni menys aquest enclavament geo-estratègic. Els espanyols, amb Felip d'Anjou (el borbó Felip V) no van dubtar a cedir el control sobre el penyal als anglesos. Efectivament, el domini dels fèrtils territoris dels Països Catalans, i la seva dinàmica activitat comercial, era molt més apreciada per la dinastia borbònica que no pas una simple posició estratègica, que d'altra banda podien suplir-se des d'altres port propers.

No obstant, la facilitat amb què els espanyols es desferen de Gibraltar per dominar els territoris catalans, lleials a l'Arxiduc Carles, gràcies a la retirada del suport militar i polític, aquesta decisió va suposar la redacció d'un tractat internacional: el Tractat d'Utrecht. Mal els hi pesi, tot ha quedat escrit.

D'acord a recents disposicions subscrietes per l'estat espanyol, per exemple la ratificació de l'Acord de Nacions Unides sobre el Mar i les Platges, el Tractat d'Utrecht, signat el 13 de juny de 1713, encara continua totalment vigent. Aquest tractat, en el seu article 10, menciona l'establiment del territori anglès de Gibraltar, sota algunes condicions, del tot respectades amb el pas dels anys.

El Tractat d'Utrecht, no obstant, és un text ampli, en el qual hi ha inserida la causa dels catalans, a més de la de moltes altres nacionalitats europees i d'ultramar. El tractat d'Utrecht és un pacte de pacificació, entre els diversos poders del moment. De fet, curiosament, i malgrat els hi pesi als espanyols, el signant garant de la seva posició va ésser el rei francès borbònic Lluís XIV,

al cap i a la fi el representant del nou poder emergent en el centre d'Europa.

La Corona catalano-aragonesa, i les seves institucions i constitucions, queda malmesa però respectada, de manera explícita, en el conjunt del Tractat. Entre elles, especialment, el respecte a les seves llibertats i les seves lleis, malgrat el canvi de dinastia dinàstica al passar sota l'esfera del Borbònic, tot abandonant la dels Austries.

Tothom sap que això mai va ésser així, i que aquestes disposicions legals van ésser vulnerades per la prepotència espanyola i la covardia castellana, la qual gaudia -i gaudeix- del favoritisme borbònic. El Decret de Nova Planta va suscitar tota mena de reaccions internacionals, en aquell moment.

La Cambra dels Comuns, a Londres, va discutir sobre la seva traïció envers els lleials súbdits catalans, i amb tal fi, va tractar de mitigar-ne els seus efectes devastadors.

Des de llavors, el text i els mandats del Tractat d'Utrecht han esdevingut la mala consciència dels espanyols, i el penyal de Gibraltar la seva vergonya, i per tot això, en demanen la seva supressió. No per cap altre motiu, doncs la seva posició, tot i estratègica, no és imprescindible, com autoritzades opinions d'experts independents amb vingut manifestant.

El president Jordi Pujol, i molt menys els seus homònims a la resta de la geografia catalana, no n'han sabut aprofitar les seves implicacions polítiques, en un assumpte que no sols té característiques jurídiques. Ben al revés, l'han apartat de la seva agenda reiteradament. Haurà d'ésser la societat civil dels Països Catalans, la que prengui la responsabilitat de denunciar unes condicions "de pau" que no van sinó sotmetre a tot un poble.

La causa dels catalans està escrita en un tractat internacional en vigor: el Tractat d'Utrecht. La seva modificació, o qualsevol nova interpretació, ens concerneix. Diverses resolucions de diferents parlaments europeus, al llarg de la història, n'han demanat el seu compliment. Arreu dels Països Catalans tots sabem que és un dels temes que els hi fa més mal. Cal aprofitar-ho.

Les normes de dret internacional públic tenen una interessant particularitat que ens és molt favorable: són d'obligat compliment (ius cogens). No aprofitar-ho, per inactivitat o per ignorància, ens suposaria una falta ben greu. Saber-ne tots els detalls és el primer pas. Després vindrà l'hora de l'acció. Ω

Llorenç Prats-Segarra
(campusjove@correu.vilaweb.com)

Editor-adjunt de "Catalunya Campus"

Vots, en femení singular

Vivim una democràcia moderna molt jove i molt tendra. Les illes Balears i Pitiüses l'han poguda fruir durant poques dècades. Fa poc temps que s'està impulsant i promovent el tarannà democràtic en el nostre comportament ciutadà i en el funcionament de les nostres institucions públiques.

Una de les dades més significatives d'aquesta immadura política democràtica en la qual vivim immersos, ve representada per un fet del tot rellevant. Que les dones puguin votar en unes eleccions, és un fet ben recent. Massa recent, pentura. Tot just se n'acaben de celebrar els 70 anys.

Va fer falta que s'implantàs la segona República, perquè es reconegués per primera vegada en la història de l'Estat espanyol el dret de vot de les dones. Fins dia 1 d'octubre de l'any 1931 només podien votar els homes. A partir d'aquella data històrica, s'aconseguia que les dones fossin considerades ciutadanes amb ple dret a votar.

No fou gens fàcil aconseguir-ho. S'hagueren de superar forts debats i grans polèmiques, moltes i molt grans dificultats. Sobretot, de part d'aquelles dones actives i valentes que, d'una manera tan incomprensible com enèrgica, s'havien d'enfrontar als costums, les idees, els hàbits i les mentalitats característiques d'una societat dominada políticament i exclusivament per homes.

El Diari de Sessions del Congrés dels Diputats del propassat dia 2 d'octubre de 2001, reproduceix el text íntegre de la Declaració institucional que, d'acord amb la Junta de Portaveus, va ser acordada per assentiment de tots els diputats presents a la cambra, un cop va ser llegida per la presidenta, Srª Luisa Fernanda Rudi Úbeda.

Deia així: «L'1 d'octubre de 1931 les Corts constituents de la Segona República espanyola varen aprovar el que després seria l'article 36 de la Constitució. S'HI RECULL PER PRIMERA VEGADA EN LA HISTÒRIA EL DRET DE VOT DE LES DONES. El reconeixement del sufragi femení va ser objecte d'un dur debat democràtic produït en aqueixa mateixa Cambra i es va fer possible gràcies al compromís de molts homes i moltes dones, entre les quals destaca pel seu gran esforç Clara Campoamor, que AMB LA SEVA TENACITAT ACONSEGUÍ LA CIUTADANIA PER A LES DONES.

El Congrés dels Diputats vol recordar avui aquells homes i aquelles dones que aconseguiren el reconeixement d'un dret bàsic per a l'obtenció de la igualtat entre els sexes. Avui, amb una Constitució essencialment igualitària, el Congrés dels Diputats en referma la voluntat de continuar remouent tots els obstacles discriminatoris que puguin subsistir, per tal de fer possible, així, que la igualtat entre homes i dones sigui definitivament una realitat».

Tant de bo que aquest reconeixement públic a la tasca realitzada a favor del vot femení, comporti també l'impuls incessant d'una presència molt més efectiva de les dones, a les més altes instàncies de la representació i l'administració pública a les nostres Illes. Ω

Cecili Buele i Ramis
Diputat del PSM-Entesa Nacionalista
al Parlament de les Illes Balears

La miserable majoria política dels espanyols

El discurs nacionalista del espanyol ha quedat fortament apuntalat des de la tragèdia del 11-S a Nova York. Una bateria d'iniciatives involucionistes tracten de laminar l'autonomia política d'algunes de les nacions del sud d'Europa. Entre elles, els Països Catalans.

Les recents iniciatives legislatives a les Corts espanyoles estan desaptant una realitat poderosa: l'estat de les autonomies com una configuració hispànica de la plurinacionalitat no interessa a ningú fora d'alguns partits polítics que dins el panorama juridico-constitucional sempre seran minoritaris (CiU, ERC, PNB, BNG,...). Si aquesta minoria política espanyola resulta ésser una majoria nacional (catalana, basca, gallega,...) s'esdevé un problema que sols té una solució: la independència política. L'inici del victoriós camí cap a la secessió. La miserable majoria política dels partits espanyolistes (PP-PSOE) no dona altra opció.

Algunes formacions polítiques nacionals, com el PNB; ja han superat la frustració inicial de la inviabilitat del projecte plurinacional espanyol, i de manera oberta, amb tota la força de la seva ben certa majoria social, han obert un debat intern diàfan per anar abandonant les estructures opressores de l'Estat espanyol.

El sistema dels espanyols no respon a les expectatives europees. Rígid i arcaic sotmet a un dictat caduc les nacions que no són espanyoles, d'una manera calculada des de les instàncies administratives de Madrid (la seva capital "imperial").

Per això, mai ha quedat gaire clara la funció dels diputats catalans en les institucions dels espanyols, per no dir que és una flagrant contradicció.

Joan Puigercós d'ERC al Congrés o Jordi Xuclà de CiU al Senat, més d'una vegada han dissertat sobre l'esterilitat de la seva funció representativa.

I es que no cal ésser un geni per adonar-se que allà hom no hi és benvingut, sense que això suposi una manera fàcil d'alimentar la llegenda anticatalana.

Els catalans cada dia tenim menys coses a fer a Madrid. I si alguna cosa s'hi fa es donar corda a un sistema que ha demostrat per activa i per passiva que fora de l'espanyolitat no interessa cap altre cosa.

La idea del PNB de retirar-se del Congrés i del Senat no constituiria una decisió tan greu com els media espanyols miren de transmetre. Dins la cadena de decisions polítiques que condueixen a la sobirania nacional, aquesta és una de les idees a implementar amb caràcter necessari. Una de les premisses per anar trencant lligams polítics, que no socials ni econòmics ni molt menys personals, amb una nació (l'espanyola) que sols persegueix l'anihilació de les llibertats nacionals d'alguns pobles del sud d'Europa (els catalans, els bascos,...).

Mal els hi pesi, la lenta recuperació de la dignitat nacional catalana està plena de bones notícies. Entre elles, especialment, la consolidació del Bloc Nacionalista Valencià, amb prop de 20 alcaldies arreu del País Valencià, i a un pas de fer el salt a 7 diputats a les Corts valencianes (al superar el límit del 5% de l'electorat amb la seva indiscutible presència social).

Ontinyent, Sueca,... sols algunes de les importants ciutats dels Països Catalans que ja han fet un pas vers la seva normalització política.

La dissort de la nació catalana, de Salses fins a Guardamar, ha estat la seva fracturació interna, tot i que per mitigar-ho, n'ha sabut treure una lliçó permanent de democràcia, amb el respecte absolut a les seves diverses expressions populars. Però si ha nivell intern això ens ha fet tolerants alhora de construir una societat oberta, a nivell extern no disposem de mecanismes clars de reacció davant determinades ofensives que amenacen el nostre sistema de convivència. Aquesta feblesa costa combatre-la, i és una de les nostres més greus mancances.

L'economia catalana està menys tutelada per l'Estat que qualsevol altre del sud d'Europa, i d'aquí el

dinamisme de València, Barcelona, Figueres,...

D'una manera natural, la situació d'aquest arc català és i ha estat al llarg de la història, del tot propici al comerç i al progrés. Tot al contrari, de Madrid, fruit d'una racionalitat inútil, orientada cap a la construcció d'un estat-nació artificial, per la via militar i policial, del qual en patim en carn viva les conseqüències.

Efectivament, com diu Ruiz Gallardon, Madrid creix, però no en sap. Creix per decret, com sempre ho ha fet. La cosa està en que Madrid està mal situat, i no respon a cap necessitat real. Madrid no hauria d'haver existit mai. I, si ara, pretén consolidar-se com el centre d'un nou poder polític espanyol sota la prestigiosa pàtina democràtica, encara representa molt menys. Des del 1700 s'exigeix que Madrid funcioni i no acaba de fer-ho mai.

Madrid sempre sortirà perdent en la batalla comercial, i si manté la posició política només és per la passivitat dels sotmesos.... (passivitat que s'explicaria per la violència emprada fins al moment per assolir aquesta reacció).

Alacant, Ciutadella o Amposta, en canvi, mai han ignorat el món àrab, i el veïnatge africà. Tot al contrari. Ben al revés de la reacció espanyola, que sempre ha volgut afirmar-se en contra d'alguna cosa. També en contra dels àrabs musulmans.

Sap greu haver de parlar d'aquesta manera de l'ésser espanyol, però en temps difícils, com els que venen, la prudència és una mala consellera, més sabent que "ells" no en dubtarien mai en públic com ho estic fent jo. Potser aquesta és una prova més de la nostra feblesa nacional. Dubtar quan les coses estan tan clares: no els hi interessem si no és per a que treballem i paguem, en tot i per tot. Doncs fins aquí podíem arribar.

Llorenç Prats-Segarra
(campusjove@correu.vilaweb.com)
Coordinador de "Catalunya Campus"

Terrorisme blaver-espanyolista a Castelló de la Plana

Esquerra Unida fa una condemna sense pal·liatius a l'agressió que va sofrir la seu de l'Institut d'Estudis Catalans a Castelló.

L'incendi de la porta de la Casa

de la Cultura, i la pintada "Els valencians en lluita contra l'invasor català".

Aquestes actituds feixistes, d'autoodi, no són pròpies de la

societat castellonenca, exemple sempre de sensatesa al respecte (cal recordar com ja Castelló va fer les primeres normes del valencià en 1932). La batalla secessionista al País Valencià ha sigut un fenomen exclusiu de la ciutat de València, on els falangistes de tota la vida van refundar el seu ghetto per a perpetuar el seu espai polític, reformulant-se, fent nacionalisme espanyol trastornat i inventant-se l'anticatalanisme, que esdevé, única i exclusivament autoodi cap al poble valencià.

El PP de Castelló ha de tallar, per una de totes, tots els lligams amb els terroristes culturals-lingüístics: ahir denunciàvem la concessió per part de la Diputació Provincial de 300.000 pessetes a l'entitat "blavera" Lo Rat Penat. Les pressions reduïdes d'aquests falangistes disfressats de valencianismes són clares, encara que es tracte de poca gent, la majoria dels casos amb un nivell intel·lectual que frega la deficiència; només cal vore les paraules de desentendre's de l'IEC per part de l'alcal-

de de Castelló, José Luís Gimeno.

Les proclames anitcatalanistes de certs mitjans de comunicació (sobretot de la feixista televisió Al·legal que en nodreix dels nombrosos anuncis tant de la Diputació com de l'Ajuntament de Castelló), poden ser, en certa mesura, alentadores d'aquests actes. Per això, tornem a demanar al PP que cotrole molt bé qui i com subvenciona, perquè la societat castellonenca té molt clar aquests temes. Ω

TOTS A PERPINYÀ

Manifestació en favor de la nació catalana

Dissabte 10 de novembre de 2001

8 del matí

Plaça de l'Esplanada

Sobre la guerra

En aquests dies hom ha pogut sentir moltes mostres de terror davant el cataclisme provocat per avions comercials suïcides dirigits contra emblemàtics edificis de la societat nord-americana. Algunes d'elles, fins i tot, en forma de rigorosa crònica periodística.

Ara, passades les primeres reaccions, convé realitzar la reflexió sobre els motius. I, en aquest sentit, com afirma Tolstoi, quan més en busquem les causes, més causes poden descobrir-se, i es podria dir que totes elles, considerades per separat o en combinació amb d'altres, tenen la mateixa validesa, encara que totes, al mateix temps, resultin irrefutablement falses si comparem la seva insignificància amb la magnitud dels fets (per exemple, amb la pèrdua de qualsevulla vida humana).

És així, com ens trobem davant una cruïlla històrica que es repeteix des de sempre, o des de que hom sap que hi ha història, o encara millor, des de l'home ha estat conscient de que ell era la història.

Hi ha una malaltia, arreu del món, que és de caràcter social, i sobre la qual molt tímidament s'avenen sistemes de curació, però costa creure que això n'eradiqui la seva existència. Com en el cas de les malalties biològiques, el seu diagnòstic i curació, no implica que hagi de desaparèixer, sinó tot el contrari, doncs la malaltia roman latent esperant un moment de feblesa, per fer-se present.

La pèrdua de vides humanes, sobretot si són de gent indefensa, són la preocupació principal de totes les organitzacions humanes, i en elles el sentit de la lluita i del sacrifici sempre hi han estat presents. Com si estigués inscrit en el registre genètic dels humans, tots s'hi senten atrets. Més si del que es tracta es de defensar-se, en una lluita per la supervivència guanyada amb sofriments de tota mena.

Els col·lectius fan els seus desafiaments però no sempre són creïbles.

Ningú ho diria de gent que avui es proclama democràtica, ni d'altres que han tractat de fer tot el mal possible a nombrosos grups humans (kurds, palestins, armenis, ...). En qualsevol cas, com en tot, hi ha responsabilitats individuals, tot i que la guerra sempre és col·lectiva, en algun sentit o altre. Si una particularitat té la guerra es que no deixa ningú indiferent, doncs la passivitat o la indiferència també són formes molt refinades de prendre-hi part.

La seqüència de l'ésser és viure, estimar i morir. Néixer, voler alguna cosa i acabar d'alguna manera. Aquesta constant, també és universal. I és absurd creure que un altre humà no té igualment aquestes perspectives, tant elementals i tant teològics com es vulgui, però imperatives, miri com es miri.

Des d'aquest punt de vista, segurament una opinió més, per molts, però certament universal, no es possible ni decidir pels demés ni imposar perquè si. No hi ha viarans segurs per descobrir les baixeses humanes, ni els seus ressorts. Tot plegat, no fa sinó accentuar un cert sentiment d'humilitat, en la línia de Tolstoi, que al meu entendre té la darrera paraula, sobre quins poden ésser els motius de la guerra, o de la vida, segons com es miri, doncs per alguns no hi ha vida sinó fan la guerra.

Personalment, no estic preparat per fer distincions, sobre quines són les guerres del món, i si n'hi ha de varies menes. Ja han passat alguns anys des que vaig ésser conscient de que hi havia situacions que se'n deien de guerra. L'altre dia, tot pessigant-me, veient la televisió, també m'ho vaig repetir. Ara per ara, no obstant, sols puc restar tranquil, sense alegrar-me de cap sofriment aliè d'enlloc, però sabent que jo també estic per la guerra. Segurament, la que em diguin alguns dels meus, ... Es trist, però no en puc escapar. Sortiria de la que em diguessin uns, i aniria indefectiblement a la que em diguessin uns altres. Preu per preu, llavors, em quedo amb la dels catalans. Tots plegats sabrem el que ens convé. Jo hi estaré atent. Ω

Llorenç Prats-Segarra

(campusjove@correu.vilaweb.com)

Editor-adjunt de "Catalunya Campus"

Dites relacionades amb el temps

- 117) Maig ventós i juny calent, fan bon vi i millor forment. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 118) Al juny, corbella al puny i la roba lluny. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 119) En juny la pluja és lluny, i si plou, cada gota és com el puny. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 120) Nit de juliol, pluja no vol. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 121) En juliol, ni dona ni caragol. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 122) Qui no bat pel juliol, no bat quan vol. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 123) En juliol, trau les garbes al sol. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 124) No és pot dir oliva, si a l'agost no és eixida. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 125) En agost, figues i most. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 126) A l'agost, bull el mar i bull el most. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 127) Al setembre, qui tinga blat que sembre. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 128) Al setembre, el vi està per vendre. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 129) De l'aigua d'octubre i del sol de maig, naix el blat. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 130) Quan a l'octubre es fa fosc, busca la vora del foc. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 131) L'octubre fred, mata el cuquet. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 132) Si pel novembre trona, la collita serà bona. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 133) En novembre, qui no ha sembrat que no sembre. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 134) Novembre humit, et farà ric. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 135) Qui en desembre ha de festejar, vora el foc s'ha de ficar. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 136) Desembre nevat, bon any per al blat. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 137) Pel gener tanca la porta i encén el braser. (Montse López Gutiérrez)
- 138) Pel febrer una estona al sol i una altra al foguer. (Montse López Gutiérrez)
- 139) El març té trenta-un dies i tres-centes fesomies. (Montse López Gutiérrez)
- 140) La flor més gentil la clavellina d'abril. (Montse López Gutiérrez)
- 141) Maig arribat hivern acabat. (Montse López Gutiérrez)
- 142) Si a l'octubre plou, el rovelló mou. (Montse López Gutiérrez)
- 143) Per Tots Sants, deixa el vanó i treu els guants. (Montse López Gutiérrez)
- 144) Tramuntana morta, llebeig a la porta. (Miguel A. Serra)
- 145) Vent de Xaloc treu els ventres de lloc. (Miguel A. Serra) Refrany de Formentera.
- 146) Vent de Llebeig, aigua veig aigua no veig. (Miguel A. Serra) Refrany de Formentera. Ω

Dels Filòsofs, Ausiàs March

L'enteniment	en qui juí no és clar,
Forçadament	ha prendre opinions;
voluntat mou	sofístiques raons,
fent-les valer	e per bastants passar.
Si com florí	qui bona color fa
e no val res,	coneguda sa llei,
n'ha pres a mi	qui en pensa muntí a rei
dient raons	que veritat desfà...
Alguna fi	en aquest món se troba
ne és vera fi,	puix que no fa l'hom fèlix:
és lo començ	per on altra s'acaba,
segons los còrs	que entendre pot un home...
Los filòsofs	qui aquella posaren
en si mateix	són ésser vists discordes.
senyal és cert	que en veritat no es funda.
per consegüent,	a l'home no contenta...
Si com l'eixorc	qui a Déu no esmenta
que li don fills	assenats e adrets
e, quan los veu	ésser folls e contrets,
nova dolor	davant ell se presenta.
Plena de seny,	molt hòmens són qui es vanten
d'haver vist ells	l'amor, e conegut,
portants d'aquell	escrits en llur escut:
no l'han sentit	e de sos fets s'espanten.
Als naturals no par	que pusquen fer-se
molts dels secrets	que la deitat s'estoja,
que revelats	han estat a molts martres
no tan sobtills	co'ls ignorants e aptes.
Així primors	Amor a mi revela
tals que els sabents	no abasten a comprendre
e, quan ho dic,	de mos dits me desmenten,
dant a parer	que folles coses parle.
Llir entre cards,	lo meu voler se tempra
en ço que cap amador	sap lo tempre.
Ço fa l'Amor,	a qui plau que jo senta
sos grans tresors:	sols a mi els manifesta. Ω

Incerta glòria

15 de maig

Després d'aquells dies en aquelles coves de Vallvidrera, algun matí em desperto tota meravellada de trobar-me a casa, en aquest lloc tan tou i tan calent, en aquesta torre tan espaiosa i tan alegre. I ve a ser com en altre temps em despertava tota meravellada de ser cristiana.

Sí, em despertava tota meravellada de ser cristiana, i això era abans del baptisme. Sentia que era cristiana, ho sen-

tia amb tota la força de l'ànima en el moment de despertar-me; i no obstant, ¿què volia dir, ser cristiana? ¿És que seguiré sentint-me'n quan l'Església deixarà les catacumbes? ¿Sabré reconèixer Jesús sota les disfresses que fatalment li tornaran a posar? Reconèixer-lo era tan fàcil en aquells dies de juliol i agost, quan el duien a empentes, esparacat, coronat d'espines, amb la cara coberta de sang i d'escopinades, cap al camp de la Bóta o la carretera de la Rabasada per rematar-lo amb la pistola. ¿Com no sentir-se arravatada de simpatia per Ell, que des de fa dos mil anys va traginant la creu de totes les nostres

misèries per tots els camins del món? Voldrem fugir d'Ell i prendrem el camí més desviat, el que més lluny d'Ell sembla que dugui; i encara allí descobrirem el rastre de les seves petjades!

En Lluís és incapaç de sospitar que sóc cristiana; i tan aviat com te'n vas adonar tu! Sí; tu et vas adonar ben aviat que jo no podia suportar la buidor, que necessitava creure. "Hi ha una mena d'optimisme que no és més que la inconsciència dels vegetals", em vas dir una vegada comentant la incomprendible i aplomada tranquil·litat de certs ateus. Ω

"Incerta glòria", d'en Joan Sales.

Empatia en el patiment

per Ricard Colom.

colomtaube@hotmail.com

♥ "Tu també vas cercant dolors inútils.
-Jo només vaig cercant dolors que puc llevar a l'altre".
(Maurice Polydore-Marie-Bernard Maeterlinck, 1862 Gant
- 1949 Cannas, assatgista i dramaturg flamenc).

♥ "Com més prens part en les alegries i en les penes de la gent, més propers i estimats se't van tornant... Però són el sofriment i els problemes que et fan ser el més pròxim".
(Mark Twain, pseudònim de Samuel Langhorne Clemens, 1835-1910, escriptor i periodista estatunidenc).

♥ "Allò que cerc pertot arreu és la màscara sota la qual els homes amaguen llur dolor".
(André Maurois, pseudònim d'Emile Herzog, 1885-1967).

♥ "Viure estimant, estimar patint, patir callant i sempre somrient".
(Teresa Sodupe).

♥ "Qui s'identifica amb els altres i fa seu el sofriment d'altre, aqueix, oh Arjuna, és un ver jogu".
(Bhagavad Guita 6:32).

♥ "Quan has renunciat del tot a convertir-te en algú -un sant, un pecador convertit, un home d'església, un just o un injust, un malalt o un benpensant- per a viure en la multitud de tasques, qüestions, èxits o fracassos, experiències o perplexitats -això és, per a mi, viure en el món-, llavors et poses plenament en les mans de Déu... i és així com et converteixes en un home, un cristià, llavors ja no ens prenem seriosament es nostres sofriments sinó els sofriments de Déu en el món, aleshores vetllem amb el Crist a Getsemaní... Per què havíem d'ésser arrogants davant els nostres èxits i sentir-nos derrotats pels nostres fracassos si en la vida d'aquest món també patim la passió de Déu?".

(Dietrich Bonhoeffer, 1906-1945, pastor de l'Església confessant alemanya contra el nazisme, executat per participar en la conxorxa contra Hitler).

♥ "La gent de cor sols es pot afligir per algunes desgràcies privades de les quatre o cinc persones per les quals s'interessen. Els qui no tenim cor podem afligir-nos per tota mena de dissorts. És millor".
(J. Serment).

HENRY THOREAU.

♥ "Sota un govern que empresona injustament qualsevol, el lloc adient per a una persona justa és també una presó".
(Henry David Thoreau, 1817-1862, escriptor i activista nordamericà, un dels clàssics de la noviolència).

♥ "Preferiria patir totes les sofrances del món abans d'assolir aqueixa saviesa en què tot em semblàs indiferent i và".

♥ "Quant a qui per virtut de l'amor assumeix les dolors d'altre, anul·la tots els propis i estableix son cor treballant en un gaudi greu i durador".
(Lanza del Vasto, deixeble europeu de Gandhi).

♥ "És millor no fer res que fer a tort, car fel el mal duu dolors que abrasen. Fes, doncs, el bé, car les bones accions no porten mai dolor".
(Dhammapada, llibre de saviesa budista, cap. "A la foscor", 22/314).

♥ "Sens el nostre patiment la nostra tasca no diferiria de l'assistència social".
(Teresa de Calcuta, 1910-1997, monja catòlica albanesa a Bangalor, l'Índia).

♥ "N'hi ha qui creu que sols la medecina combat la dolor. Tanmateix hi ha dolors que l'amor guareix".
(No en consta l'autor).

L'estat de certes coses

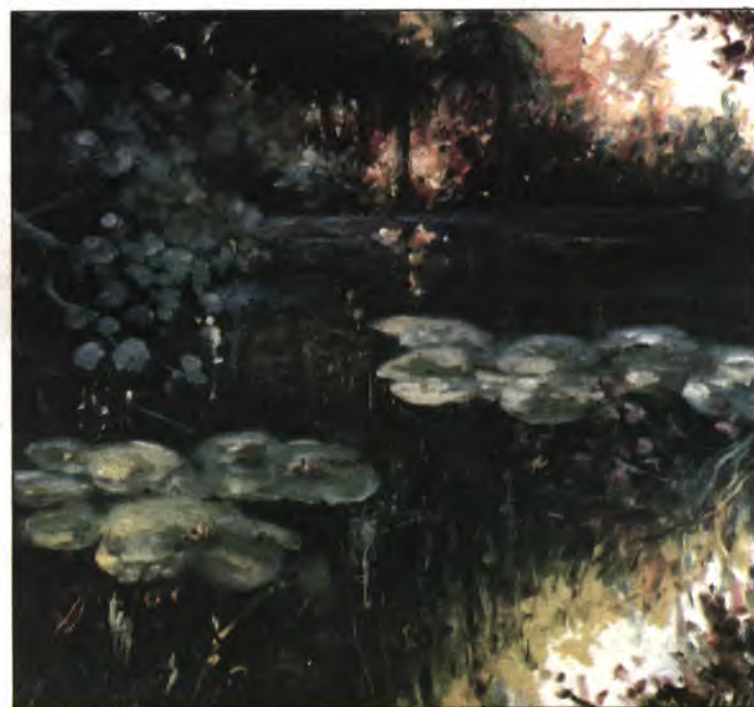
Andreu Salom i Mir

La comprensió racional de la formació de sentiments col·lectius i de realitats entranyables (res a veure amb aquella de què parlava el regionalista Pujol) ha esdevingut, al tombant del segle XXè, i començament d'aquest XXIè, una necessitat elemental, una part important de la vida, àdhuc de la vida política. Fet i fet, la ideologia nacional conforma, d'antuvi, la teoria primigènia de la nació i n'amara, tot el ventall polític.

D'altra banda, la buidor retòrica, la manca d'autoestima i el sentiment d'autoodi poden esdevenir, tristament, l'estigma d'una generalització tòpica i determinista, d'una homogeneïtzació del tarannà col·lectiu, enquistada en una mena de pensament únic mancat totalment d'autocrítica. Fóra aquest el costat més negatiu de l'anomenada **globalització**, un concepte sòcio-polític i econòmic impulsat pel principal estat capitalista del planeta, Els EUA, i que ha pres una volada decisiva en els temps actuals de la nova era tecnològica.

Per un altra cantó, cal(dria) entendre la globalització com una voluntat de comprensió, de diàleg i d'acceptació de les múltiples realitats político-culturals, de la lliure difusió i circulació de les idees i dels projectes col·lectius democràtics. El rebuig o arraconament de la ignorància petulant, de la supèrbia inconscient, dels odis i dels complexos ha de constituir, per tant, una condició *sine qua non* en tot aquest procés global de solidaritat, d'entesa i d'autèntica construcció democràtica de l'Europa unida. En aquest sentit, les concepcions jacobino-bonapartista-borbòniques d'estats tradicionals, com el francès i l'espanyol, enemigues de qualsevol aproximació analítica al fenomen dels sentiments d'identificació nacional, han d'ésser, necessàriament, marginades, si no volem veure fracassar de ple l'ambiciós projecte de sentiment comunitari europeu, un model, sens dubte, molt diferent dels clàssic unionista espanyol, però que s'adiu perfectament amb la tradició històrica catalana.

Per tot açò, la memòria, la memòria històrica entesa com a vincle d'identificació lúcida, estima i respecte per la pròpia col·lectivitat, ha de ser servada i potenciada per tal d'entendre el present i poder desenvolupar un futur escaient i honorable per a tothom. Altrament, l'opció fóra l'oblit, la desmemòria, l'alienació vital, la incapacitat d'introspecció analítica i la impossibilitat de desxiframent del demble històric. Seria com viure en un estat d'esgotament perpetu no confessat, darrera el qual xisclariem calladament. Ací, els catalans, en conjunt, arrossegam un plet històric, la resolució del qual ha de passar per trencar una mena de pacte de silenci que deixarà forçosament al descobert la gran fal·làcia del suposat procés històric d'unificació nacional espanyola. I qui sap si qualche dia, després del blasme total de la prevalença del dret de conquesta -dret inadmissible en un món civilitzat i lliure-, tot fent un exercici d'història-ficció, podrem dir el mateix que deia un personatge a un altre en aquell lúcid testimoni cinematogràfic d'Alain Resnais que va ser **Providence**: "Em vas agradar perquè vaig notar que no m'envaïries, que no em colonitzaries", Queda dit. Ω

Nenúfars. Oli sobre tela. (73 x 73 cm). Autor: Orell.

M E D I C I N A N A T U R A L

Herpes

Malaltia vírica de la pell caracteritzada per l'aparició en certs llocs del cos (galtes, natges, etc.) d'unes vesícules transparents que, quant s'assequen, produeixen crostes que solen desaparèixer al cap d'uns 8 dies.

SÍMPTOMES: Picor, vesícules que es van estenent: aparició d'aquestes periòdicament durant molts anys.

CAUSES: Vírica. Alimentació inadequada (Massa greixos animals, begudes alcohòliques, pastissos, xocolata, etc.)

FITOTERÀPIA: Ús intern. Ortiga: (Urtica dioica L.) (cocció de un grapat d'ortigues per litre d'aigua. Dos o tres tasses diàries.) (Menjar les ortigues en verdura, bullides amb espinacs. Prendre la quantitat que es desitgi) (suc d'ortigues.)

Ús extern. Búgula blava: (Aguja genevensis L.) (Infusió de 2 cullerades de la planta seca per tassa d'aigua. Netejar la zona afectada.) Bruc: (Erica carnea L.) (maceració de 250 gr. de flors seques per litre d'oli durant 15 dies. Aplicar sobre la zona afectada.) Consolda: (Symphytum officinale L.) (Cataplasma de la planta seca.) Gerani sanguini: (Geranium sanguineum L.) (Infusió durant 15 minuts d'una cullerada de la planta seca. Rentar la zona afectada.) Camamilla: (Matricaria Chamomilla) (Infusió d'un grapat de planta seca per litre d'aigua. Aplicar una compresa calenta sobre la zona afectada.)

Noguera: (Juglans regia.) (Cocció de 40 gr. de fulles seques per litre d'aigua. Aplicar una compresa sobre la zona afectada.) Salicària: (Lythrum salicaria L.) (cocció durant mitja hora de 300 gr. de la planta seca per litre d'aigua. Aplicar una compresa sobre la zona afectada.) Sàlvia: (Salvia officinalis L.) (Infusió d'un grapat de fulles seques per litre d'aigua. Aplicar una compresa.)

Farmàcia del segle XVIII, segons un gravat de la col·lecció de la Facultat de Ciències Farmacèutiques i Biològiques de París. Destaca la gran extensió de pots i els fàrmacs que contenen.

Picades

FITOTERÀPIA: Ús Extern

Vespes i abelles: Figuera: (Ficus carica) (Aplicar sobre la picadura el suc lletós de les fulles o fruits.)

Julivert: (Petroselinum hortense) (Aplicar sobre la picadura el suc de la planta fresca.) Dulcamara: (Solanum dulcamara L.) (Aplicar el suc dels fruits sobre la picadura.) Menta d'ase: (Menta rotundifolia L.) (Infusió de la planta seca. Aplicar sobre la zona afectada.)

Insectes: Julivert: (Petroselinum hortense) (Aplicar sobre la picadura el suc de la planta fresca.)

Serps: Viperina: (Echium vulgare L.) Es pensava tradicionalment que guaria les picades del escurçons, perquè les inflorescències es recorden a aquesta serp, per això se li va donar aquest nom. Aquesta creença és falsa!!! Per tractar les picades de les serps s'ha d'acudir ràpidament al metge. Podem ajudar al metge amb un tractament fitoterapèutic: Espígol: (Lavandula spica L.) (aplicar la planta matxucada contra la picadura) Retama: (Retama sphaerocarpa Boissier) (aplicar les flors matxucades sobre la picada)

Picor, pruija

Sensació de picantor forta.

SÍMPTOMES: Forta picor que ens impulsa a gratar-nos.

CAUSES: Poden ser molt variades, des d'alguna de les malalties de la pell estudiades en aquesta plana fins un problema alimentari, de manca d'higiene, de calor excessiva etc.

FITOTERÀPIA: Malví: (Althaea officinalis L.) (cocció d'un grapat de la planta seca per litre d'aigua. Aplicar la cocció sobre la zona afectada. Menta: (Mentha piperita L.) (aplicar les fulles fresques matxucades sobre la zona afectada.)

Polls, puces, gadelles (cabres) i mosquits

Paràsits que, a més de suposar un risc sanitari, donen un gran desfici a la pell.

FITOTERÀPIA: Polfol: (Mentha pulegium L.) (Refregar la planta tendra per damunt de la pell. Es un bon remei contra les puces.)

Alfàbrega: (Ocimum basilicum L.) (La planta viva a prop de nosaltres espanta els mosquits. Era un bon remei tradicional posar a prop del coixí un fragment de planta tendra.)

Julivert: (Petroselinum hortense) (cocció de la planta seca. Rentar-se les parts afectades per espantar els polls o lladelles) Anís: (Pimpinella anisum L.) (Barrejar a parts iguals oli d'anís amb alcohol. Refregar la part afectada per espantar polls o lladelles.)

Adormidora: Es cultiva amb finalitats medicinals i industrials en alguns punts del Segrià: Raimat, Almacelles, i del Baix Cinca, i s'escampa pels gualls de la carretera fins a la Segarra i la Llitera. Abans era comuna als horts del litoral; actualment el seu conreu per particulars és prohibit.

DE TOT I MOLT

DE TOT I MOLT 2 5000 DESK 100 PLS.

PLAZA ESPAÑA, 32
07620 LLUCMAJOR

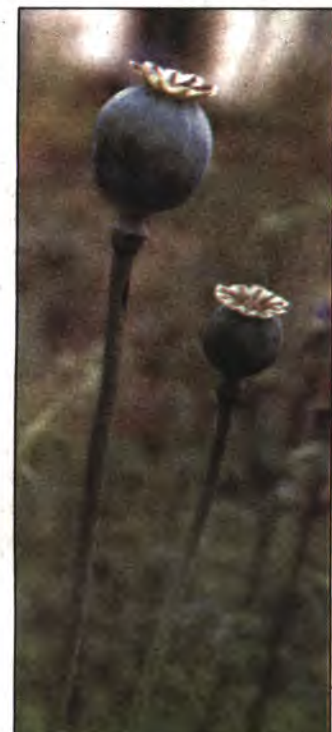
OBISPO TAXAQUET, 90
TEL. 636 94 53 02

MAGATZEM

MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ

MAGATZEM SES FORQUES, S.L.

C/ Doctor Fleming, 10
07620 - Llucmajor - Mallorca
Tel. 971 66 21 14
Fax. 971 66 28 16

Xenofòbia antiianqui al servei de la pudenta colonització espanyola.

Textos dispersos però interessants presos de Vilaweb-fòrums i de Catllist:

http://nosaltres.vilaweb.com/vilaweb/forum.planaForum?p_idforum=568407

Eliminem la xenofòbia de les nostres cançons

Cantar: «tingueren la culpa els americans» es xenofòbia miserable. Sóc català i em sap greu quant veig que ens deixem enredar com a ximples, vitorejant una cançó imperialista espanyola que amb un crit de Visca Catalunya! com a llatinadura per fer-nos picar, treu la culpa al decrepit imperi espanyol d'una guerra que portà els nostres avis a morir lluny del país. Després la gent es pregunta: Com es que no aixequem cap? Dons mireu, si ens les segueixen colant així de grosses, ho tenim malament. És normal que creixés un cert antiamericanisme a Catalunya quant els aliats van permetre el manteniment de la dictadura franquista, la qual cosa es pot explicar perfectament en la guerra freda encara que nosaltres en vam sortir perjudicats, però finalitzada la dictadura i la guerra freda, el bon sentit ens ha de portar a veure en tot estat autenticament democràtic un aliat. Sobre el desastre de l'atac terrorista vull dir que els comentaristes catalans que en parlen diuen coses molt interessants, com Obiols, però ni ha un futurimer que prefereixen alimentar «una mica» la beneïda xenofòbia i com que no tenen on agafar-se es dediquen a criticar la corbata de Bush i la cara que va posar en els seus discursos.

Llastimós

Carles

Amic, després de llegir la teua respectable opinió, m'agradaria fer-te unes humils puntualitzacions al respecte, si no et molesta, és clar:

1.- Ets tu qui dius que EUA ha fet algunes coses bé com la II GM. Així que sembla que t'alegres del bombardeig d'Hiroshima i Nagasaki o del de Dresde. I damunt creus que «funciones bé»?

2.- Podries també comptar els milions de persones que ha assassinat la política exterior dels EUA (per no parlar de la interior: genocidi indi, per exemple) parlant en termes polítics i militars. Un altre compte seria en termes econòmics. El benivolgut capitalisme neoliberal que les nostres «democràcies liberals» mantenen en profit propi. Crec que s'aproxima a unes 100 mil persones mortes al dia. Fes comptes! I l'explotació? Ui, perdona'm, estic posant-me infamement esquerranós. No és cap crim basar la teua economia en un nen que treballa des dels 5 anys en una mina de plata (segur que l'empresa és democràtica liberal) rosegant fulles de coca per poder aguantar 14 hores de treball, i la fam. Segur que no arriba als 30!

3.- Israel té tot el dret que, després de la diàspora (fa uns 2000 anys), les democràcies liberals implanten un estat en l'antic territori jueu (sense fer un referèndum als habitants que hi havia en aquell moment allí: quin exemple de democràcia!). Si hi ha palestins que se'n vagin! Té dret a quedar-se amb

les millors terres i a viure de l'explotació de la mà d'obra barata palestina (que també ha de menjar, saps?). A Israel hi ha llibertat per torturar i assassinar palestins, libanesos, etc. A Israel s'acompleixen els drets humans, entre els quals està el dret dels pobles a la sobirania (però els palestins no són humans). Israel no fa «terrorisme, fa autodefensa.

4.- Una altra cosa és qui ha imposat i manté els totalitarismes teocràtics als països islàmics, qui els ven les armes? A qui li interessa econòmicament? No oblidis que han sigut colònies de les «grans democràcies liberals», sotmeses al seu poder polític, i ara econòmic.

5.- A més, a més, crec que estàs un poc passat. No tota l'esquerra és marxista, ni tampoc tots els marxistes i els que no ho som no hem estat ni estem a favor dels totalitarismes. Crec que la gent així és actualment una minoria dins l'esquerra «infame». Però, m'agradaria saber per a què serveixen les llibertats religioses, d'expressió, etc. si no saps llegir ni escriure, i els mèdia mai treuran la teua opinió, si moriràs als 7 anys de fam o d'alguna malaltia perquè no tens assistència mèdica, ni mesures higièniques. A més, encara creus que realment hi ha llibertat d'expressió? Mira els mitjans més poderosos (i majoritaris) són tots una sola veu, com en les dictadures totalitàries.

Finalment, aprofitar per fer-te una pregunta: ¿és democràtic que una part del 20% de la població mundial decideixi sobre el present i el futur del 80% restant?

Moltes gràcies per escoltar-me.
Salut, amic.

Toni

Toni, crec que la teua rèplica a en Gombau no s'aguantava per enlloc.

Una: Els Europeus hauríem d'agrair durant mil anys el paper dels EUA a la 2GM. Hiroshima, Nagasaki i Dresde són els exemples que cita la extrema dreta europea (alerta amb les teves fonts!) per desprestigiar el seu paper. Evidentment oblidem les matances que els americans van patir a Pearl Harbor, Corregidor, Luzon, Manila, Tarakan, Moluques, Bataan, Palembang, Darwin, el mar de Java, el mar del Corall, Midway, Guadalcanal, Kokoda, Buna, Nadzab, Tarawa, Wake, Biak, Aitape, Morotai, Leite, Mindoro, Legaspi, Iwo Jima, Okinawa, etc. Només he citat batalles sagnants de la zona Pacífic amb tropes EUA. Deixem les grans batalles del sud-est asiàtic, de la Índia o les de la petita i egocèntrica Europa. Pensa que només a Okinawa hi van caure 50.000 atacants nordamericans per 160.000 defensors japonesos. En comparació, el bombardeig més mortífer de tota la guerra el va rebre Tokio el 9 de Març de 1945, amb 120.000 civils morts, ni Hiroshima ni Nagasaki ni Dresde, però és clar, no és tan espectacular com una bomba atòmica ni és Europeu.

Dues: les morts al tercer món no són perquè nosaltres visquem en democràcia sinó perquè ells viuen en dictadures (força de les

quals d'origen comunista). Si s'ha de canviar alguna cosa és com viuen ells, no com vivim nosaltres.

Tres: el sionisme va començar a tenir força al segle XIX. Molts jueus arreu del món compraven terrenys a Palestina per començar a construir-se un país propi. La matança feixista dels 40 va obligar a accelerar el procés però l'antisemitisme europeu va propiciar l'enfrontament amb el món àrab, no buscat pels jueus (que prou feines tenien a sobreviure). Després de vèncer quatre guerres seguides (vençudes gràcies al fet de ser un exèrcit de voluntaris i supervivents enfront d'exèrcits amb comandaments corruptes i inútils) es va decidir que la millor manera d'evitar una nova guerra era ocupar els territoris d'on sorgien aquestes guerres. Així portem trenta anys sense guerres però amb terrorisme constant, que no sé si és millor o pitjor.

Quatre: islàmics amb suport comunista: Líbia, Egipte, Sudan, Etiòpia, Líban, Síria, Palestina, Iran, Iemen. Islàmics amb suport capitalista: Aràbia Saudí, Afganistan, Iraq.

Cinc: la democràcia consisteix en assumir la voluntat de la majoria i respectar els drets de la minoria. La majoria no és el 50%+1, perquè no hi ha mai dos blocs (contra el que vol fer creure el pensament únic neocomunista), n'hi ha més dels que les petites ments poden capir. A Catalunya el govern pot governar amb menys del 40% dels vots, perquè hi ha moltes altres opcions que es reparteixen la resta. Així, el tercer món no és únic ni homogeni, ni tampoc crec adequat considerar que els haguem de salvar en nom de determinats valors que ni són acceptats per tota la nostra societat ni els podem extrapolar com a universals o ètics. En tot cas són ètics a la nostra cultura, i res més. El mal del colonialisme és fer creure que els europeus som superiors al tercer món fins i tot en moral, o que la seva manera de viure és pitjor perquè és diferent (no estic parlant dels casos d'esclavatge i la resta de qüestions que denuncia l'ONU). El mal jacobí i comunista és fer creure que algú, pel fet de tenir un càrrec o haver llegit quatre llibres, pot decidir sobre el futur d'un estat, que no és sinó una creació artificial per servir a les persones i no al revés. Les llibertats, inclosa la d'expressió, no ens venen donades pels aparells administratius, sinó que ens les guanyem exercint-les, com fem en aquest fòrum.

Això és llibertat. A la Xina o a Iran, Internet estan censurades. Això no és llibertat.
Salut.

Antoni Desvallés del Poal

I els àrabs, no són pas racistes i genocides?

Amic meu, l'enfilall de barbaritats i despropòsits que conté el teu escrit no mereix cap comentari.

M'agradaria, tanmateix, preguntar-te per què dius que Israel és un Estat racista i genocida. D'acord que Sharon és un assassí, però potser Israel no té dret a defensar el seu territori nacional?

I els palestins, no són pas racistes i genocides? ¿Has sentit parlar mai un àrab qualsevol dels israelians? T'asseguro que els consideren no-humans, una mena de bèsties animals, amb un cos que fa una pudor especial. Ara bé, potser tu consideres que aquest racisme és just i necessari.

Els atemptats continus de Hamas o la Yihad islàmica, matant contínuament civils israelians, ¿no ho consideres un crim? Els seus projectes d'expulsió en massa de la població de RAÇA jueva, de deportació fora d'Orient Mitjà, no és, per a tu, un exemple clar de RACISME GENOCIDA?

Ah, però és clar, m'oblidava que els esquerranosos ja esteu acostumats a justificar genocidis (genocidis comunistes, és clar) i que un genocidi més, comès per una teocràcia totalitària contra un país democràtic liberal, no us preocupa gens.

Que els déus et conservin aquesta capacitat de veure la palla en l'ull d'altri i no veure la biga en el propi.

Gombau de Trameset

Visca la Democràcia

Un cop més els amics dels trencaaparatadors, els encobridors d'eternes i ex-sicaris del «gulag» volen justificar allò que és injustificable: l'assassinat de persones innocents. Perquè Bush i la resta de mandataris que suposa són els culpables dels mals del món, segueixen ben vius (Sadam i Gadaffi inclosos).

Són els mateixos que es manifestaven als anys 70 i 80 contra Pinochet (molt ben fet!) però volien silenciar què feien Ceausescu i Pol Pot.

Els mateixos que van condemnar França per les proves nuclears a Mururoa (de nou molt ben fet!), però que callen com a putes davant els assajos atòmics de Xina, Índia o Paquistàn.

On era aquí la doble moral pseudo-progressista? Els Estats Units tenen la culpa que Corea del Nord es mori de fam? I els pseudoprogress hauríeu d'estar contents del bloqueig a Cuba, perquè si s'aixequés el bloqueig Cuba cauria en mans de la globalització perversa i criminal. I ara, en canvi, només coneix les excel·lències del socialisme. Mare de déu, què seria d'una Cuba globalitzada?

Res justifica l'assassinat d'innocents d'ahir. I només hi ha dos bàndols: o ets solidari amb les víctimes o fas el joc als assassins, no hi ha punt intermig.

I avui, el gran perill per al món el representa l'integrisme islàmic. Una religió que beneeix la guerra com a «santa» i incita a la matança d'infidels.

Totes les religions tenen la seva llegenda negra, totes. Però mentre el cristianisme

ha evolucionat de la barbàrie inquisitorial cap a postures de tolerància i diàleg, l'Islam ha fet just el viatge en sentit contrari: de la convivència de cultures de l'Edat Mitjana cap al fonamentalisme present.

Hem d'eradicar aquest càncer amb la mateixa fermesa i resolució que la Democràcia va eradicar el nazi-feixisme. És clar que si és sense míssils, tal com ens vam deslliurar mitja Europa de la tirania comunista, doncs molt millor. I com hem vist en aquests dos casos, la Llibertat sempre ha sortit guanyadora perquè encarna la Justícia. I encara que de vegades sembli impossible, el Bé sempre acaba per imposar-se.

Hem guanyat i, quan calgui, tornarem a guanyar. I mentrestant, els valents s'emparen en l'anonimat.

Aquells dibuixos de la premsa espanyola que representaven els nord-americans com a porcs encara fan el seu efecte més d'un segle després. Curiosament, ara que Espanya ressorgeix econòmicament i comença a entendre com és el món en realitat, és a Catalunya on tenen veu els projectes i idees que beuen directament del disbarat.

La Catalunya del XIX va saber tenir clars els referents de modernitat i nació. Això va dur al ressorgiment del país i contribuï a l'adveniment de la República. Actualment sembla que el discurs intel·lectual s'automargini del món en reempen-dre el pòsit d'antisemitisme, antiliberalisme i antidemocràcia que havíem deixat en-rra. Cal passar pàgina a l'antifranquisme i entendre que si el comunisme va tenir força contra el franquisme no era per ser cap panacea sinó per l'interès imperialista en crear un primer estat comunista a l'Europa Occidental.

Els EUA van crear un país nou basat en la democràcia. Van rebutjar crear una monarquia o altres experiments socials i ho van fer sense necessitat de revoltes sagnants. Recordem que a França, després del Terror, tot va quedar igual però amb noms diferents (Napoleó ho sabé interpretar perfectament). A Mèxic i a Rússia se substituïren uns règims corruptes per uns altres, perquè el canvi principal no es va fer: donar realment a la gent el poder de canviar les coses.

A Catalunya el pensament ha d'entendre d'on vénen realment els trets i adaptar-se a un món que no para de canviar. No hi ha solucions màgiques a res així com no hi ha culpables de tots els mals.

L'època de la colonització va començar a acabar amb la independència dels EUA, que si abandoneu els prejudicis reconeixereu històricament com a principal valedor de la independència de les nacions oprimides i fustigador dels règims dictatorials, ni que sigui perquè les economies democràtiques funcionen més bé (la memòria a curt termini ens du en canvi el record de l'amarg suport a determinats dictadors per evitar l'imperialisme comunista). I ni tan sols podem avalar els valors Occidentals com a valors universals: això és altre cop producte pervers de la colonització.

Tan de bo haguéssim seguit l'esforç del lobby català creat als EUA l'any 1945 per pressionar el seu govern per aconseguir la independència de Catalunya enlloc d'apuntar-nos a aventures socialistes. Els jueus se'n van sortir molt millor.

Antoni Desvallés

Una Gran, Llarga i Terrible Guerra ha sortit a la llum

La població alemanya parlava en el seu moment que l'única solució era xafar el cap de la serp (Hitler).

La globalització lliberal té el cap als USA, tots sabem que el lliberalisme avui és el sistema que crea més riquesa en el mont de l'oferta i la demanda així com que condemna a la mort a +- 100.000 persones cada dia per manca de recursos, guerres, expoliacions, ocupacions, epidèmies, fams, etc. etc.

La immensa majoria de la població mundial veu amb rabia com llensem el menjar i vivim en un món de superluxe mentre ells mancats de lo més elemental en general pateixen una llarga i lenta agonia.

Algunes religions com l'Islam (sometiment) mantenen les tesis de la reproducció exponencial dels seus sotmesos per a la guerra santa a mort contra els no sotmesos, única via de guanyar el paradís d'Alà (Deu).

Evidentment estem davant d'un problema de difícil solució, el final violent d'aquest enfrontament en un llarg termini de temps serà terriblement car en vides (milers de milions de persones) com en recursos (miles de bilions...).

No ens queda altra alternativa que destruir tots els centres de formació de «terroristes» tant entre el món desesperat o Islàmic, com en aquelles ocupacions, expoliacions, guerres provocades, etc. entre el món que s'alimenta excessivament.

L'única possibilitat de sortir definitiva-ment d'aquest món és que tots els humans paguin un impost directa i d'acord als seus ingressos per poder finançar el cobriment mínim de les necessitats per a que totes les persones del món tinguin accés a guanyar-se el pa per ells mateixos. Nosaltres els Europeus som els que estem més a prop de començar per aquest camí, i no ens fem il·lusions, doncs tenim a davant de moment + de 5.000 MM de persones que venen cap aquí demanant menjar.

Per la Llibertat, per les nostres cultures Nacionals, per l'Amor que Deu ens va ensenyar.

Claudi

Les estranyes aliances de la progresia

Fins i tot Stalin pactà amb Hitler per repartir-se Polònia i vendre la 2ª República espanyola (1938-1941), perquè és gent que sols els importa el poder, gent sense Déu ni temor de Déu ni respecte per cap principi que no sigui el poder brutal i totalitari. Naturalment que ho adornen amb moltes floretes i ideologies que mai no tenen traducció a la realitat, a fi d'enganyar joves i doctrinaris.

Molts progres voldrien obrir les portes als talibans sense pensar què farien amb ells mateixos aquests hostatjats. Amb els «perversos» occidentals tenen un bon reguitzell de llibertats -si bé sempre imperfectes-... però què tendrien en un país islàmic: xadors i ablacions, misèria, opressió i silenci obligat, maltractes policials, dictadors militaristes, repressió molt més bru-

tal que ací, unanimitat islàmica forçada, terror psíquic...I això volen regalar-nos a la resta de conciutadans, aquesta genteta?.

Estan realment per anar al psiquiatra. Però els seus pares segurament també són progres d'una fornada més antiga i també, d'ençà Lerroux, la FAI, el Che, etc. «pens» si fa no fa igual.

La progressia espera els bàrbars

Per no pagar impostos als romans, els pagesos van preferir els bàrbars, diuen. Aquesta progressia fa igual. Algun dia els veurem, tan ateus i folladorets, agenollats cinc vegades el dia cara La Meca, i les punxis amb vels i caftans i potser fent ablacions de clitoris.

Així es venjaran dels USA i de la cultura judeocristiana i del complot sionista-occidental.

Amb mi, però, que no compten, aquests penjolls petrificats en l'època Brezhnev. Bàrbars són els que creuen en la barbàrie.

Antibàrbar.

Diàleg i Justícia, però drets humans també entre el Món islàmic

Jo estic pel diàleg i contra la guerra, però crec que hi ha molta antiamericanisme molt barata i molt irresponsable. El tercer Món està oprimat, sí, i molt, però la causa primera és la pròpia desorganització mental i moral (com passa a tot oprimat). El Primer Món hi té greu culpa i responsabilitat, perquè generalment no sols hi ajuda poc sinó que se n'aprofita molt i tanca el cercle viciós del subdesenvolupament.

Però és palès que el primer Món té una cultura i unes llibertats molt millors que no pas el Tercer i, sobretot, molt millor que no la dels països islàmics i dels talibans, que voldrien conquerir tot el món, i que ja han dit que tenen armes bacteriològiques, com l'antrax. És una greu irresponsabilitat progre no denunciar la situació interna dels països islàmics, totalment deplorable, a causa del fanatisme xenòfob antinordamericà d'aquests progres.

Delirant, ets tu, que prefereixes -de facto- l'ablació del clitoris, els harems, els nens esclaus venuts a 5000 pts, tallar mans a lladres i crucificar cristians (pràctiques de països islàmics) a una mínima llibertat com la que tenim a Occident. Nosaltres donem llibertat als musulmans, no els perseguim, hi ha una mínima llibertat de consciència, de costums, etc. una mínima tolerància que permet la cohesió social més racional i un desenvolupament cultural i, per tant, econòmic, etc.

I, damunt, et diràs d'esquerres. Dius que no defenses l'integrisme islàmic, no ho sé, perquè criticar-lo no veig que el critiqueu pràcticament gens ni mica. Jo si que critic les coses que consider incorrectes de l'imperialisme USA, però amb realisme. Jo preferesc un gendarme nordamericà a un d'hispan, rus, xinès o islàmic- O de Corea del Nord, una república comunista here-ditària amb tal culte a la personalitat del

Kappo que sembla una secta o la colla del final d'Apocalypse Now, mentre milions de nordcoreans moren de fam. Vet ací els resultats reals de les vostres idees tan «perfectes» i quadriculades. Però vosaltres no mireu la realitat, sols somieu parides insolvents i irreals. I damunt teniu la barra de considerar-vos «decents» sols perquè critiqueu la guerra i l'imperialisme USA. A mi tampoc no m'agrada, però digues una alternativa real, no pas una parida de les vostres.

Hem d'integrar l'integrisme?

A una senyora ja gran del Bages l'ajuda una noia musulmana a fer les feines de la casa. Un dia d'aquest estiu la senyora li deia a la noia que es tregués el mocador del cap ja que allà no la veia ningú i així no passaria tanta calor. Davant la insistència la noia li respongué: 'no, no me lo voy a quitar. A más dentro de unos años todos ustedes lo van a llevar'.

Per l'educació que he rebut i pel concepte del bé i del mal que tinc, entenc que hem d'ajudar a gent que ve de la misèria.

Però hem de dedicar esforços a integrar a aquells col·lectius que aparentment no volen ser integrats?

Quina idea tenen de qui s'integrarà a qu?

Mocador, arrecades o el que sigui

Si una noia no es vol treure el mocador, doncs que no se'l tregui. Quin problema hi ha? Si una persona es vol posar una arracada, o dos o cinc o fer-se un tatuatge a l'esquena. Quin problema hi ha? No estem en el país de la llibertat? Doncs que tothom faci el que vulgui sempre i quan no molesti els altres. I portar un mocador, no molesta a ningú. El problema no el té el que el porta el mocador, si no el que li molesta que el portin; és aquest l'intolerant. No es tracta de vestir tots segons els costums del país. Cadascú va com vol. Uns van més europeus, un altres amb roba africana.. Perfecte! Que jo sàpiga no anem pas tots amb barretina, ¿no?

Simbolisme

El problema és que en les societats humanes els objectes (i la parla, les accions, etc.), a part de la seva significació directa, material, tenen una significació simbòlica. Forma part del nostre desenvolupament com a espècie.

Una bandera d'un país no és sinó un tros de drap (materialment) però alhora simbolitza la realitat d'una comunitat nacional amb la qual alguns éssers humans se senten identificats, i això els permet definir objectius en comú.

Un piercing o un tatuatge, com fa anys els cabells llargs, només són un tros de ferro o de pintura, però alhora simbolitzen una (actualment petita) rebel·lia envers la societat (fins que la societat ho assumeix com a propi) [és el que va passar amb la música rock, que la societat va saber fagocitar ràpidament].

Un vel o un mocador al cap són un tros

de roba, però alhora, en determinats casos, simbolitza la submissió de la dona envers l'home. És un símbol de repressió i és per això que sorgeix el problema.

Tot just fa dos-cents anys que al món hi ha democràcies i els països regits per aristocràcies, militars o capellans (com, per posar exemples de cada, Aràbia, Iraq o Afganistan) no suporten ni veure democràcies per la TV (com ara els EUA) ni tenir-les davant dels nassos (com Israel).

La lluita pel vel és dur a la nostra societat la primera lluita de batalla per reintroduir la religió obligatòria.

Tingueu per cert que al llarg de la història hi ha hagut moltes civilitzacions tolerants amb allò intolerable.

Són les que han desaparegut.

Antoni Desvalls i del Poal

Barretina i no xador

De vegades dur un mocador és el principi d'una submissió brutal. Ja saps: «Cedir un poc és capitular molt» (Maig 68). Potser el símbol de l'esclavatge de la dona (potser, però no m'estranyaria gens ni mica).

Sí, sí que pot haver-hi un problema i dels grossos. Potser tu ets mascle i no te'n adones (o ho voldries!).

No és sols problema de qui hi vulgui veure un problema. Dur un xador no és dur unes arracades. Ara duen mocador al cap perquè fos massa fort i contraproduent que duguessin xador en un país occidental.

Però...

I sembla que t'alegris que els catalans no duem barretina. Espero tanmateix, que torni a posar-se de moda.

Neronització criminal de la paleoprogressia

A Catalunya fins i tot paguem amb diners públics la construcció de mesquides, mentre que a quasi tots els països islàmics està prohibida la construcció d'edificis de culte no-musulmà. A Sudan esclavitzaven nens i dones cristianes, a l'Aràbia en crucifiquen i decapiten encara, etc. I d'això no en parlem mai els progress: clar, per a la progresseria malcriada, en el fons, els cristians són uns ciutadans de tercera, gent «perillosa» que, si els maten, un problema menys. En el fons molts progressistes pensen com Neró (i sovint voldrien dur una vida semblant).

Això no és sentit de la Justícia. No ho és!! És una mentalitat de Politburó, staliniana, criminal.

La llibertat de consciència és la primera llibertat democràtica i, sense aquesta, les altres no vénen, no se solidifiquen. Cal denunciar enèrgicament el que implica una societat islàmica real i una societat atea real (no pas la teòrica: les reals que sí existeixen: les requeteconfessionals!!)

Prou de demagògies paleoprogress!!!

Volem llibertat però de la real, per a tothom, amb responsabilitat com a contrapartida. Amb respecte i Justícia per a totes les minories.

Com sempre, els catalans, cornuts i a pagar el beure i, damunt, ens entra complex de culpa de ser els dolents de la pel·lícula per no dur xador per donar-los la benvinguda. Però per què som tan requ-

teimbecils? Per què tanta subnormalitat? És el pes mort del pensament progressista el que ens duu a tanta estupidesa, a parlar de drets sense parlar de deures, a parlar de llibertat sense parlar de responsabilitat, etc. A la demagògia barata, a les paraules ratllades, ensopides, copiades, corcades, podrides i insolvents. A ser el cul de tots.

Prou de tanta merda inútil!!!!

Fundació Bin Laden

Enlloc d'esperar que els americans vinguin a construir escoles i hospitals als països musulmans, perquè no ho fan els propis musulmans amb les tones de diners que tenen i que ens passen per la cara amb els seus hotels, festes, etc.?

El problema és que els països musulmans són, pràcticament tots, no-democràtics, i els diners se'ls queden 4.

El problema no el tenen els musulmans amb nosaltres sinó els musulmans entre ells. Que facin una revolució com la que van fer els nord-americans el 1775 i construeixin un estat de dret on la gent s'esculli democràticament. Als EUA els ha funcionat perfectament.

Ah, i si una família té 20 fills perquè el preservatiu va contra Al·là, QUE ES FOTIN. A veure si hem de ser cornuts i pagar el beure.

Antoni Desvalls i del Poal

Despotisme asiàtic per l'Islam

Justament els interessa l'Islam (=submissió), a aquests rics, car, en unir Estat i religió tan estretament, els facilita el control social sobre una massa amorfa i oprimida, per part d'un despotisme asiàtic no gens il·lustrat.

Per dissort, en un context islàmic és impossible fer una revolució democràtica de separació de poders, perquè si no separen allò primer (religió-estat, que genera llibertat de consciència), tota la resta sols pot venir de gaidó per simple (i mala) imitació dels països occidentals, però que en realitat queda sols de façana.

Una societat sense pluralisme ideològic (i el pluralisme ideològic és, sobretot, sociològicament, pluralisme religiós), un sistema mínimament democràtic és pràcticament inviable.

USA pogué fer aquella revolució perquè hi havia un pluralisme ideològicoreligiós fort: anglesos congregacionistes, escocesos presbiterians, suecs i alemanys luterans, holandesos calvinistes... i després irlandesos, italians i polonesos catòlics, etc. Per això feren per primera vegada d'ençà l'any 480 (=oficialització del catolicisme com a religió imperial per Teodosi) separació políticoreligiosa, a Occident.

Només vull puntualitzar quatre coses:

1) De silenci, res de res. Estem en una llista de correu per discutir; i precisament per discutir temes d'interès propis d'una llista anomenada 'Catalunya'. Anem reclamant silenci, i silenciosos ens aniran anihilant, com xais a l'escorxador. Estem en una

llista de correu per discutir; i precisament per discutir els temes d'interès propis d'una llista anomenada (un amic meu ja en diu «excessivament anomenada») 'Catalunya'.

2) M'adhereixo als escrits del Ricard i d'en Jaume Cànaves. La Llibertat de Catalunya arribarà quan identifiquem qui és el nostre principal enemic i qui és el nostre principal aliat, i treballem seriosament en la direcció que indica aquest fet.

3) El nostre principal enemic és Espanya. Sortim de l'esclavitud mental vers Espanya (tingueu en compte que mai de mai la premsa espanyola ha estat pro catalana!!), i veurem que l'antiamericanisme ens allunya de la independència.

4) Els nostre principal aliat són els Estats Units d'Amèrica. Amèrica és un país lliure del que hem d'aprendre molt. Amèrica mai ha estat en contra de la Llibertat de Catalunya, i sempre ha ajudat els països que li han demanat de manera civilitzada de col·laborar per arribar a la seva llibertat nacional. Ho farà per caritat ONGista, com molts catalanets són protercermundistes? Doncs no, ho farà perquè saben que un país lliure podrà aportar coses positives als EUA i a la Humanitat, mentre que un d'esclau, no.

Salut, Llibertat i Catalunya!

Joel Catala

M'empipo cada vegada que algú ataca als Estats Units, senzillament perquè està de moda o perquè els catalans «som pro palestins/hezbollah/ marxistes/ Sandinistes...» i els EUA són «el dimoni que fica en perill el dret dels catalans a...» a què? a fer el ridícul?

Aplauzeixo els que aixequen la veu i anomenen pel seu nom a tots els que suporten a altres causes nobles... mentre ningú no ens dona suport a nosaltres, els catalans.

Us recomano aquest article (en castellà): <http://www.elmundo.es/diario/opinion/1054278.html>

Quant els Talibans, els neonazis alemanys, els Saharauis, els Algerians, el marxisme internacional, els Sandinistes... s'aixequin i facin manifestacions a favor de Catalunya, celebren festes a favor de la diversitat cultural i religiosa, facin manifestacions amb estelades i senyeres, es dediquin a incrementar la valua i respecte de les dones a la societat, presentin escrits de condemna contra Espanya i França a llurs ambaixades pel tracte donat als catalans i a Catalunya en els darrers 300 anys... llavors podem pensar en fer manifestacions en el seu favor.

Mentrestant, hem de buscar països similars al nostre, que respectin les llibertats com volem que siguin respectades al nostre País.

Hem de buscar fer-nos amics de Països com els Estats Units.

Totes aqueixes manifestacions suposadament «catalanes» amb banderes palestines, comunistes, espanyoles republicanes, ikurrinies, em fan fàstic, la veritat.

Feu manifestacions pro Catalunya amb senyeres! Defenseu Catalunya, els Catalans i el pensament Català.

Hi ha moltes causes justes al món per ser defensades. Però Catalunya només ens té a nosaltres. Que no us n'adoneu pas?

Després, amb un seient a la ONU, ja tindrem temps de muntar manifestacions per tal d'ajudar aquests pobles «amics».

Si no fos perquè els veïns són tant pallsos, semblaria que Espanya inverteix a fer de l'independentisme català una colla de babaus pro talibans, pro saharis, pro korea del nord, pro Sadam Hussein... per tal de desfer la força i fer el patètic front del món real.

Perquè el món real el componen la Unió Europea, els Estats Units i no pas tota la colla aquesta que defenseu i que només pensen en manipular-nos.

Realpolitik i no pas pallassades de pseudomareteresade calcutta

Hi ha gent que fa la guerra als Estats Units sistemàticament «per ajudar» nacions que passen olímpicament de Catalunya. L'Administració USA té fins i tot un departament sobre Catalunya i l'Àngel Colom s'entrevistà fa uns 10 anys amb alts càrrecs nordamericans.

Si volem tenir una diplomàcia catalana, essencial per a la nostra independència caldrà deixar-se d'estupideses i tenir una mica de sentit d'Estat, com en tenen tots els Estats sobirans.

Si gent com tu volem continuar fent l'indi i deixant escolar-se el temps fins a la nostra total extinció com a nació, sols us puc dir que col·laboreu amb el genocidi espanyol amb les vostres teories. Jo parlo de fets pràctics, no pas d'eleccions tipus Mare Teresa de Calcuta aplicades a la política.

I no dic pas que no calgui que els catalans fem coses pràctiques per gent i nacions necessitades, sols estic dient que, quan fem política catalana, fem realpolitik i no pas pallassades. Ser antinordamericà avui dia és anar contra Occident, contra la sobirania catalana i en favor de la barbàrie integrista de ràpida expansió i perillósíssim terrorisme.

No és que siguem proianquis, som simplement procatalans

No es tracta que la societat americana sigui supermodèlica (quina societat ho és?), sinó de crear una diplomàcia catalana homologable a la de qualsevol país amb dos dits de seny.

El vostre antiamericanisme tercermundista és una cosa impossible, inviable i no té el menor futur. És simplement un suïcidi per a Catalunya. És tot just el que volen els espanyols i per això envien esbirros a rebentar debats a fòrums i allà on poden, a fi d'embolicar el credo. Si volem sobreviure ens cal ser una mica més pràctics i realistes i deixar-nos de fòbies absurdes que, en definitiva, ni ens van ni ens vénen.

Evidentment, essent antiianquis és impossible que els USA ens ajudin. Però si hi ha alguna alternativa realista a l'Espanya Una, pot donar-se alguna vegada el cas de una nova Cuba i Filipines, on els USA (sí, els USA, no te'n recordes?) van ajudar dues grandíssimes i importantíssimes colònies ESPANYOLES a INDEPENDITZAR-SE DE MADRID.

(Del gust ens podia agafar no sé què).

Jo no sé si gent com tu us n'assabenteu, però gran part dels Estats centreeuropeus són independents gràcies als dos presidents ianquis més favorables a les petites nacions: Wilson (Polònia, Hongria, Txecoslovàquia, països bàltics, Irlanda...) i Clinton (Bòsnia, Kòsova, en part Palestina...). Fins i tot, Bush pare, sense ser-hi favorable, tolera la independència de Croàcia, Eslovènia, Txèquia, Eslovàquia, Ucraïna, Letònia, Lituània, Estònia, Geòrgia, Armènia, Azebaitjan, Belorússia, Kurdistan iraquiana...). Aquesta és la realitat. Vosaltres esteu ficats en una obsessió per denigrar els únics que donen el vistiplau a les independències, és a dir, sou catalans embogits o malalts d'autoodi, que us foteu de sobreviure, a efectes pràctics. I això em pareix escandalós o infantil.

Perquè nosaltres no hem d'anar als USA a solucionar-los els problemes familiars o policials, o sigui que no em vinguis de nou amb aquests romanços perquè no és pas aquesta la qüestió que estic plantejant ni tampoc l'accent del que estem dient dels USA: ja se'ls solucionaran ells si volen i poden. Però hem de crear unes bases de geopolítica catalana realista per la nostra independència nacional.

La resta és no tenir ni un mil·ligram de sentit d'Estat ni de realisme polític.

Els «políticament correctes»

Crec que ja grinyola una mica aquesta farisaica hipocresia del «políticament correcte». Si els etòlegs parlen avui amb naturalitat de les cultures de les tribus de ximpanzés, no ens ha de fer por poder dir que la dels ximpanzés és una cultura «inferior» a la nostra (que no té res a veure amb dir que ha de ser destruïda).

Oriana Fallacci fa una interessant reflexió que segurament ningú discutiria si la comparació fos amb la cultura aborigen australiana o amb la inuit. Fins i tot crec que podem considerar l'espiritualitat occidental inferior a la índia i l'holística occidental inferior a la xinesa i no passa res. Ara bé, si el subjecte a comparar és un fari-seu que és dels senyors més rics del món i enlloc de dedicar els diners al progrés del seu país els dedica a l'expansió de la seva religió en detriment de la vida dels altres (i cal recordar als prograpihos que als edificis d'oficines no hi ha magnats sinó classe baixa i classe mitja) llavors la cosa canvia.

Una caserna de bombers de NY va posar aquests dies un cartell: «La llibertat no és gratis» [Freedom is not free]. Un senyor que es deia Chamberlain es va declarar pacifista al seu moment. En canvi, un altre que es deia Churchill va dir que amb certa gent no s'hi juga: se'ls destrueix. I sort en tenim tots plegats que els anglesos no es van portar en aquell moment com sembla que ara es porten bastants catalans.

Suposo que la nostra falta de llibertat com a poble és conseqüència d'aquesta falta de visió de la jugada i aquest voler compensar no fer ABSOLUTAMENT RES pel propi país a base de declaracions de bones intencions cap a països on (francament) no se'ns hi ha perdut res. Res de res.

El nostre sistema polític és la democràcia.

La nostra economia és de mercat.

Els nostres valors són occidentals.

La nostra cultura té més de mil anys.

El nostre país és Catalunya.

Adéu-siau, racistes!!

Estic molt preocupat perquè veig que en aquest fòrum i entre la opinió pública catalana cada dia estan quallant més les idees racistes. Estic fins als collons que per defensar la igualtat i els drets humans ens titllin de progrés i de prograpiheria i de no sé que més.

Prefereixo ser progrés (que no ho sóc) que no pas tenir postulats pròxims a Le Pen o al Front Nacional. Aquí a Catalunya està ple de gent teòricament nacionalista però que no s'estimen el país gens ni mica.

L'únic que fan és descarregar el seu odi contra els estrangers i especialment contra l'Islam. L'únic que fan és treballar perquè hi hagi una fractura social entre els catalans. D'això se'n diu feixisme, amb totes les lletres. I el que ha dit en Barrera, la Ferrusola o en Berlusconi, ho mirem com ho mirem són declaracions carregades de xenofòbia. De xenofòbia perquè veuen l'immigrant com una amenaça o com un enemic.

Els immigrants són només treballadors que venen a casa nostra a guanyar-se la vida, collons!

Tant costa d'entendre-ho!

No vull saber res més del racisme d'aquest fòrum.

Adéu siau a tots! I que Amèrica us beneixi a tots!

Per cert, ¿realment us penseu que al govern i a la gent dels Estats Units li importa Catalunya?

Els catalans som una minoria oprimida.

No és més lògic que entre les minories ens ajudem: bascos, flamencs, saharauis, o qui sigui... que no pas que anem de la maneta de francesos, espanyols i ianquis.

Adeu siau, racistes!!!!!!!

Catalans: cornuts i pagar el beure per culpa de rucs com tu

T'has trobat amb la dura realitat i la teva videta de progrés de frases hippies que no s'adiuen per a res a les actuals circumstàncies se n'ha ressentit.

Tu ets el racista i el xenòfob, però contra el teu propi poble i nació, del qual te'n fots per preocupar-te abans per uns altres.

Quan jo era petit mon avi em deia: «Quin advocat de putes pobres seràs tu!» I ho va endevinar. Tota la vida ajudant desheretats. Però vas aprenent també. I veient la crua realitat. Sobre les petites nacions occidentals, hi ha una interessant web que es diu Synergia escrita en anglès i feta a Barcelona. Però cal dir que ni ells (flamencs, bascos, etc.) són independents i pretens que ens ajudin. Per cert que els flamencs tenen una extrema dreta ben forta, i els bascos una extrema esquerra ben potent, si bé en decadència: almenys són molt més enèrgics que les bledes i figures catalanetes.

Trobo que cal fer pinya amb tots ells, però ni ells ni els ianquis ni ningú farà massa coses gratis per Catalunya. Ara bé, ser antiianqui és assegurar-nos un llarg esclavatge sota les cadenes madrilenyes.

Potser és que és això el que voleu, al servei de Madrid.

Mira: jo he acollit durant mesos immigrants magribins en ma pròpia casa, he ajudat romanesos a comprar-se un pis, els he donat feina en el que he pogut, estic en no sé quantes ONGs i guany (guany no perd) un munt de vida i d'hores ajudant gent que ni conec ni crec que conegui mai personalment, en camps de concentració llunyanos.

On rau el meu suposat racisme? Què vols que faci més, que m'autoimmoli? Que em faci l'harakiri cridant «visca els països islàmics!»?

Els prograpihos molta boqueta florida però soleu estar sempre gratant-vos les castanyes i, després, quan els qui coneixem molt més directament el tema -perquè hi hem pensat de valent quan vosaltres us n'anàveu de marxa a mamar-vos- parlem dels perills, ens acuseu de racistes i de xenòfobs. Però els hipòcrites, inconseqüents i

frívolament rucs sou vosaltres, que no voleu veure els perills i ens condemneu a tots els altres a patir-los per la vostra ruqueria.

Jo estic per ajudar i integrar els immigrants. El problema és que massa sovint ells no volen integrar-se i ens menyspreen als catalans, malgrat ajudar-los desinteressadament. Estic fart de ser cornut i pagar el beure amb els espanyols i amb els altres.

Els normalment no volen ser catalans, sinó -si de cas- espanyols. I tu penses en tots menys en Catalunya.

Com deia aquell acudit espanyol tan pinxo, el d'un negre qui demanava a Déu: «Fes-me blanc, ni que sigui català».

Molts catalans -som tan requeteimbels i somiatruïtes!-, sols es feren independentistes...quan marxaven el 1939 cap a l'exili...És que calen tantes desgràcies per a veure-hi clar? Per què estem tan amodorrits i somiem tantes estupideses irrealis?

Ahir Cuba, demà Catalunya

Els catalans no som una minoria, sinó que no disposem d'estat propi. Tenim la setena llengua més parlada a la UE, tot i no ser llengua oficial. Tampoc utilitzem la violència com els saharauis, bascos o txetxens que menciones. I abans dels fatídics 60-70 hi havia una bona pressió a Washington per tal de tenir present el tema candent de la independència de Catalunya. Si ahir van independitzar Cuba, demà ho podrien fer amb Catalunya. Però van arribar els 60, tota una generació va perdre el referent de

Catalunya com a nació que havia d'assolir la seva independència, i els esforços es van dirigir a autotorturar-nos amb discursos totalitaristes en la variant comunista. Enlloc de ser catalans lliures havíem de ser obrers dirigits per la dictadura del proletariat, que no entén de nacions perquè senzillament no entén de res (per posar un exemple, el sinistre Che, abans d'anar a matar camperols a Bolívia, es va autodenominar Ministre d'Economia de Cuba i així va poder deixar-la en bancarrota). Ah, als EUA no estan prohibits els partits comunistes ni els feixistes. Ni tampoc els socialistes, verds, etc. [a les últimes eleccions diuen que Ralph Nader va treure uns quants milions de vots que van fer perdre Gore]. Simplement allà saben que la llibertat no és gratis i per tant no voten partits totalitaris com fem els europeus i els africans de tant en tant. Ω

El conflicte de civilitzacions i els retalls socials

Josep Mª Loste i Romero

Des del punt de vista d'un ésser humà que està en contra de la violència, simplement perquè aquesta genera més violència, i que valora la vida de tots els ciutadans del planeta Terra per igual, s'ha de condemnar sense pèls a la llengua el greu acte terrorista del passat 11/09/01, però també s'ha de dir

en veu alta que no es pot tolerar, que no es pot permetre que ens involucrin en un combat irracional entre dos integristes molt perillosos i dogmàtics, en el qual la gent de bona voluntat (que som l'amplíssima majoria de la població) seria la que en sortiria més mal parada.

Europa no es pot deixar arros-

segar en una escalada bèl·lica irracional contra tot el món arabo-musulmà, perquè això podria crear greus conflictes de tot ordre al cor del vell continent, també hem de ser contundents contra aquells que volen presentar aquesta crisi com un pervers xoc, un conflicte de civilitzacions (Samuel Huntington) o com un recordatori de la fi de la

història (Francis Fukuyama), perquè aquestes dues teories, autènticament regressives i d'extrema dreta, no fan més que institucionalitzar la manipulació a què ja ens veiem immersos actualment i «carregar-se dos pardals d'un tret», és a dir, eliminar tota mena de possibles conflictes socials i de diferències de classes dintre el mateix occident, així com tenir la coartada perfecta per justificar molts retalls socials i eliminar l'estat del benestar (tal com pretén fer el PP a l'Estat Espanyol amb l'integriste del dèficit zero), i presentar l'Islam com un gran Satan monolític, quan se sap que hi ha grans diferències

ideològiques i culturals dintre del complex món arabo-musulmà.

Per altra banda, no es pot confondre la lluita contra el terrorisme cec i criminal amb una croada generalitzada contra tota mena de pensament crític i d'anàlisi de la realitat. Tots els que ens considerem demòcrates de veritat ens hem d'oposar i ens oposem radicalment a què s'iniciï un període, un bienni negre de neomaccharisme globalitzat, una mena de macrocaça de bruixes que ens retorni als tràgics temps de la inquisició, i tot plegat situat en un escenari postmodernista neoorwellià. Ω

Rigoberta Menxú, una indígena premi Nobel que llegeix la Bíblia

Na Rigoberta Menxú, premi Nobel de la Pau de l'any 1992, és una destacada dirigent maia-quitxè del moviment de resistència contra el genocidi hispà dut a terme per l'Exèrcit de Guatemala, el major genocidi del segle XX a tot Ameríndia. Son pare i son germà patiren innombrables tortures públiques i científiques (com quan la Inquisició i els nazis), que s'allargaren durant setmanes. Sa mare, després d'ésser violada, morí infectada i plena de cucs en vida.

Majoria indígena i genocidi.

A la zona sud de Mèxic (Xiapas, Iucatàn), Bèlize i la major part de Guatemala, la majoria de la població és indígena maia i mixteca. Es tracta d'una població molt empobrida per la marginació secular i la repressió racista dels Estats criolls hereus de la "Hispanidad". Bàsicament rural i analfabeta, aquesta població indígena és encara majoritàriament monolingüe i sovint no entenen gaire el castellà. Situat en una economia precapitalista i fora de la societat de consum i de la productivitat occidental, prenen com a religió un sincretisme entre els cultes ancestrals i el catolicisme. Llurs possibilitats d'autodefensa front a l'explotació dels territoris i les matances de l'Exèrcit han estat ben escasses, però la situació ha acabat per no deixar-los cap altra alternativa, ja que tampoc les esglésies oficials no se n'han ocupat, tret d'algun bisbe com el de Xiapas, alguns missioners i les mateixes comunitats cristianes indígenes o indigenistes catòliques o protestants.

A Guatemala, entre un 60-80% de la població és indígena, parlen una vintena de dialectes maias. El quitxè és el principal grup maia, però n'hi ha a muntó més com el caxiquel, el kecxi, el lacandó, el mam, el iucatà, el xol, etc.

Les accions sistemàtiques de terrorisme d'Estat, tan típiques de la "Hispanidad", per part de les dictadures militars criolles i les pseudodemocràcies bananeres (simples Estats hispanos racistes controlats per militars i oligarquia aliats a grans companyies estrangeres) intermitents, provocaren a Guatemala cents de milers de torturats i exiliats durant els anys 1970-1990, tal com denunciaren molts grups de drets humans.

La situació a Mèxic no ha estat pas de genocidi generalitzat, però tampoc no és radicalment millor.

"Recordeu-vos dels presoners i dels torturats, com si estiguéssiu al costat mateix d'ells, perquè també vosaltres teniu un cos que pot sofrir maltractes" (Hebreus 13:3).

Curiosament, a Guatemala més d'un terç de la població són evangèlics, però bàsicament a les ciutats i zones ladines (criolls descendents de castellans) o caxlanes (mestissos).

També a Xiapas -Mèxic- a muntó indis són evangèlics. Allí hi ha terratinents que s'atorguen el poder de prohibir la difusió de la Bíblia i fins i tot de deportar indis. I això perquè la Bíblia prohibeix, en el segon manament (llibre d'Exode) i de manera molt emfàtica, l'adoració d'imatges. El cas és que els cultes ancestrals i sincretics dels indígenes inclouen borratxeres d'adoració a ídols (sants patrons, etc...) i aquests cacs i terratinents controlen el mercat de l'alcohol local. Si s'acaben els cultes-borratxera, el negoci se'n va en orris. Per això acacen i de vegades assassinen evangèlics.

Ni a Xiapas ni a Guatemala existeix gaire llibertat religiosa ni política real -fets que s'interrelacionen sempre-, sinó que es viu de fet sota la bota de les distintes opinions dels oligarques i dictadors de torn.

La Bíblia de na Menxú.

Rigoberta diu que la Bíblia no existeix en la cultura tradicional maia, però que en fan un ús deliberat car els és útil. La necessiten com a punt de referència. Na Rigoberta porta un grup autoanomenat cristià que duu el nom de son pare, Vicente Menxú, qui morí socarrat dins l'ambaixada espanyola el 1979. Aquest grup és bàsicament autodidacta i una espècie de variant indigenista de l'anomenada Teologia de l'Alliberament. Per un costat no renuncien a llur cultura d'un rerefons religiós natural; d'un altre, fan contínues referències a l'Antic Testament. Es tracta d'un poble que camina cap al Crist en condicions extremadament dures i difícil (i més aviat marginat per les esglésies criolles) però que encara no ha pogut realment arribar-hi. Dit altrament: Jahvè alliberà primer els israelites de l'esclavatge i sols després els donà els deu manaments, la Torah. Déu és sobirà en els seus camins, que tenen la Seva Lògica: adaptar-se i parlar segons les deficientes situacions de cada nació i de cada persona. Si aquests pobles són sincrètics, és més per ignorància, tradició i marginació que no pas per snobisme, i potser per culpa de les esglésies criolles que els obliden.

Diu na Rigoberta: "Vam començar a estudiar la Bíblia com un document principal. La Bíblia té moltes relacions com les que tenim amb els avantpassats nostres. És important d'integrar aqueixa realitat amb la nostra pròpia, la Bíblia no és per memoritzar, parlar o pregar només. A més, treiem una mica la imatge que teníem, com a catòlics o cristians, que Déu es troba allà dalt i que té un gran regne per a nosaltres, els pobres. Hem estudiat l'Exode, l'hem analitzat: la vida de Moisès, que treu el seu poble de l'opressió. Comparàvem aquell Moisès als d'ara... Els indígenes no pensem en gaires riqueses, sinó a tenir allò que ens cal per viure. La història del pastoret David quan derrotà Goliath va adreçada als nins de la nostra comunitat. Cerquem textos, psalms, que ens ensenyin a defensar-nos."

Jo record que treia grans exemples de qualsevol text que servia a la meua comunitat per entendre la situació. Hi apareixen grans reis, anem rellegant caps amb la vida dels nostres avantpassats que van ésser conquerits per tanta ambició de poder, torturats i assassinats."

Enmig del setge i l'horror, els indígenes obluidats han menester d'un punt de referència. Potser no entenen gaires coses, però la història continua. "La vida de Crist, però, no acaba -diu na Menxú-, el segueixen totes les generacions. Açò és entès per veïns i catequistes caiguts: moriren, però el poble els fa reviscolar en la lluita per sobreviure... Les religions es troben manipulades pels distintes règims, que en fan un ús segons llurs concepcions o mitjans. Un rector no treballarà mai a la finca, collint el cotó o el cafè. La mateixa realitat ens mostra que som una església de pobres, però que no vulguin pas imposar-nos una església que no sap ni què és passar gana, perquè els nostres nins moren desnodrits... Hem entès que ésser cristians no és estar conformes amb totes les injustícies comeses contra el nostre poble, tan humil que ni menja carn, i que l'humilien més que si fos un animal de càrrega. Si no neix del mateix poble, la religiositat és una de les principals armes del sistema. Però els cristians de teoria no entenen perquè hi donem un altre sentit, car no ha viscut la nostra realitat."

Potser no saben analitzar els fets. Els assegurem que qualsevol de la nostra comunitat, gent analfabeta, sap treure gran conclusions d'un verset bíblic, ni que sols el tradueixen a la seva llengua, car no li costarà gens d'entendre què és real i la distinció entre el paradís del cel i la realitat que viu el poble... Això és distint del que pensa el capellà, però també molts rectors que vingueren ací i eren anti-comunistes van copsar que el poble no era comunista, sinó que patia fam i discriminació per part del sistema. És clar que n'hi ha de tot, els qui defensen llurs petits interessos i, per no posar-los en perill, s'aïllen del poble: molt millor per a nosaltres, que no hem de menester cap rei al seu palau, sinó un germà al nostre costat. No ens cal cap líder que ens ensenyi on es troba Déu, si n'hi ha o no: nosaltres que creiem en Déu com Aquell qui no vol que la gent es mori entre grans penes."

Si ens hi fixem, aquests indígenes analfabets han intuït, a través dels grans patiments, moltes veritats que potser un consumista (cristià o no) occidental ha pogut llegir sovint a la Bíblia sense conseqüències pràctiques, tal com està escrit: "Si no us parlaven els homes, us parlarien les pedres". Al llarg de tota la Bíblia es repeteix un munt de vegades que Déu és Déu de Justícia i Misericòrdia. Jesucrist mateix repeteix dues voltes als Evangelis Osees 6:6: "Aneu a aprendre què vol dir: Misericòrdia vull i no sacrificis, i que la gent conegui Déu tal com Ell és molt millor que no tanta cerimònia".

Continua na Menxú: "Cadascú ha de conèixer la realitat i optar pel proïsme. La Bíblia és el nostre estudi. Hem après que qualsevol ésser pot fer canviar l'home si hom està disposat a canviar. Considerem que la Bíblia és una arma fonamental per al nostre poble. La nostra és una lluita de fam i misèria, el règim no pot dir: no tingueu fam, mentre morim desnodrits".

Realment les enèrgiques paraules de l'apòstol Jaume contra els rics injusts ressonen entre aquests testimonis, que també ens fan pensar no sols en les opressions socials, econòmiques, polítiques, sinó també en les nacionals, idiomàtiques, culturals o ètniques dels Estats contra els pobles autòctons d'arreu del món que han conquerit per les armes i empresonat per menjar-se'ls, tal com en el nostre propi.

Tortures científiques i sistemàtiques. Na Rigoberta Menxú descriu l'agonia del seu germanet, torturat per l'Exèrcit hispà: "...portava la cara desfigurada pels cops, les pedres, els soques, tot desfet, la roba tota esguerrada de tant de caure, quan arribà no podia ni caminar, els ulls plens de pedretes. El torturaren més a fi que diguéssin on eren els guerrillers i la seva família, què feia amb la Bíblia, per què els capellans eren guerrillers. Acusaven tot seguit la Bíblia com a element subversiu i els capellans i monges com a gue-

rrillers. Li demanaren quin era el lligam entre rectors i guerrillers, i entre tota la comunitat i la guerrilla. El turmentaven de nit i de dia, li lligaven els testicles per darrere i li ordenaven de córrer."

Mon germà quasi no aguantava tant de dolor i cridava auxili. El deixaren dins un pou ple d'aigua i tarquim, nu, tota la nit entre cadàvers en descomposició on hom no podia suportar la pudor de mort. Hi havia més gent en turment, una vintena, molts d'ells eren catequistes segrestats en altres aldees. Mon germà passà setze dies de tortures: li tallaren les ungles, dits, li escorxaren i cremaren la pell. Les ferides antigues s'havien inflat i infectat, li raparen el cap i li arrencaren tot el cuir cabellut, i li tallaren les molles de la cara. Pertot li feien turment però sense tocar-li artèries ni venes per no matar-lo; l'alimentaven. També hi havia una dona violada."

"...Des del primer moment li van lligar les mans al darrere, i el van començar a empenyer a cops de culata. Queia el meu germà, no podia protegir-se la cara. Van estar torturant més de setze dies mon germà. Hi havia també una dona. L'havien violada i, després, l'havien torturada. Cada cop que explic això no puc aguantar les llàgrimes... Ma mare gairebé es moria de tant de dolor. Va abraçar el seu fill, parlava amb el mort, torturat..."

Ma mare va ser segrestada i des dels primers dies va ser violada pels alts caps militars del poble.

Desgraciadament, li van tocar tots els patiments que també li havien tocat al seu fill. La torturaven constantment. Tanmateix, estàvem satisfets perquè sabíem que el cos de ma mare ja no havia de patir més, perquè ja havia passades totes les penes, i era l'únic que ens havia quedat per desitjar, que la matessin ràpidament, que ja no fos viva".

"Mon pare morí socarrat a l'ambaixada espanyola -continua dient la Menxú-. Ell es declarava cristià, per això, els cristians que lluitaven en prengueren el seu nom per crear una organització, en tant que el tenien per un heroi nacional dels cristians que, malgrat les dures experiències, no perdé mai sa fe. No va confondre mai el cel amb la terra i decidí de comprometre's amb el poble. Al Quitxè, molts capellans abandonen l'Església oficial perquè veien que no hi havia cap comunisme, sinó un just combat del poble. La jerarquia catòlica no s'hi implica, a muntó no volen veure la situació real, malgrat les matances. Diuen que hem de perdonar, però el règim no ens demana perdó per assassinar tanta de la nostra gent. L'Església dels rics no vol problemes, volen servir l'Església com un privilegi, defensen l'edifici, l'estructura, però no la gent".

(Rigoberta Menxú, fragments del llibre "Me llamo Rigoberta Menchú, y así me nació la conciencia").

Pertot la mateixa història, doncs, però com fa la dita: "Tant punyen el bou, que a la darreria es mou".

És lamentable que la por, la religiositat formalista i les conveniències més sòrdides i materialistes (disfressades de pragmatisme i lògica de comoditat) buidïn les religions de sentit de justícia i falsegin la Natura de Déu als ulls de molts, en presentar-lo com a parcial i formalista. Alguna diada, però, tornarà a treure a fuetades els actuals mercaders dels temples. AJUDA EVANGÈLICA DELS PAÏSOS CATALANS. Ω

L'Onze de setembre o, "Diada" És una efemèrides desgraciada

Tots els catalans guardam memòria
D'un trist succés sense precedent
On quedarem apallissats de valent,
Ens capgiraren el decurs de la Història.

Entre els Austria i el Borbó entestats,
En la nostra Catalunya colonitzar-la,
Només aconseguiren anorrear-la,
Bo i sotmetent-la a ferotges combats.

Amb l'ajuda d'un francès familiar,
I cinquanta mil francesos soldats,

Barcelona suportà militars embats,
Veient-se en la obligació de capitular,
Així fou com ens varen monarquitzar,
I d'espanyols esdevinguerem titllats.

A quasi tres segles de l'aixafament,
Ja consumada la felipista ocupació,
Catalunya continua essent nació,
Aquesta circumstància és, fefaent.

Amb llengua i cultura menystinguts,
Subjectes a polítics limitacions,

Els catalans patim unes condicions,
Que impossibiliten mèrits coneguts.

Tot un quart de segle ha passat,
D'aquella multitudinària eclosió,
Que endegà democràticament atenció,
A lo que pel franquisme fou negat,
I la catalana "Diada" ha demostrat,
Que evidentment: Som una nació!

Reflexió
Tota concreta nacionalitat,
Mai accepta ser compartida,
Malgrat esdevenir envaïda
Jamai perdrà sa identitat. Ω

Jaume Alfonso i Barceló

Barcelona, a 11 de setembre del 2001

Homenatge Vicenç Martorell (Vicenç de Son Rapinya), un patriota català

Ha mort un patriota català, un excel·lent poeta i glosador, un gran amic, una gran persona. Parlem de Vicenç Martorell, l'estimat company de redacció de l'Estel que signava les seves col·laboracions amb el nom de "Vicenç de Son Rapinya".

Escriu encara aquestes retxes sota l'impacte de la inesperada notícia que em colpejà com un sobtat terratrèmol. Just feia uns dies havíem petat, com de costum, la xerrada en el bar de prop de casa, moments abans de pujar a feinejar a s'Arenal, a casa de Mateu Joan Florit, que havia acabat d'editar el darrer número de la revista independentista l'Estel.

D'ençà feia molt temps, els dijous al matí eren el dia de la nostra trobada, el moment en el qual intercanviàvem llibres, revistes, notícies... Alguns horabaixes en veïem igualment a la seu de la Casa Catalana on en Vicenç ajudava a impulsar tota mena de tasques en defensa i promoció de la nostra cultura. Record l'ajut inestimable que m'oferí en cada presentació dels meus llibres. No ho oblidaré mai. Els nervis que tenia moments abans de començar l'acte. Sempre volia que tot sortís a la perfecció. No descansava feinejant per fer saber a tothom que aquell dia hi havia un acte, la representació d'una obra de teatre, un concert, la presentació d'un llibre.

Ens Vicenç Martorell ajudà sempre els escriptors mallorquins, mai va tenir enveja de ningú, mai no atacà a cap intel·lectual català. En Vicenç era un autèntic patriota, sincer, bona persona, lliurat en cos i ànima a la promoció de les idees nacionalistes i progressistes. Els escriptors mallorquines tenien sempre el seu ajut incondicional.

Com explicava una mica més amunt, la dar-

rere vegada que coincidirem va ser el passat dia tretze de setembre, moments abans de pujar a cercar el darrer número de l'Estel. En aquella darrera trobada m'explicà el seu darrer viatge a Aragó, l'alegria que sentia en haver conegut una noia a la qual estimava ben sincerament. Era ple de joia. Mai no l'havia vist tan feliç. Dies després en Mateu Joan Florit em trucà per donar-me la pitjor notícia que he tingut en aquests darrers anys: la sobtada mort de Vicenç Martorell, l'estimat Vicenç de Son Rapinya.

Dia divuit, a les vint hores, tots els amics, les persones que el coneguérem i l'estimàvem érem a l'església de Son Rapinya per fer-li el darrer comiat. Allà hi eren molts dels col·laboradors de l'Estel, la majoria de socis de la Casa Catalana, munió de veïns de Son Rapinya, la plana major del PSM amb en Cecili Buele, en Mateu Morro i en Sebastià Serra al capdavant. Tots volíem ser presents en aquell comiat que expressava a la seva família (a la mare, a la seva germana) el nostre sentiment, el dolor que sentíem (i sentim encara) a causa de la seva desaparició.

Nosaltres, els seus amics, mai no l'oblidarem i sempre tendrem en la memòria l'exemple de la seva conducta, el seu provat esperit patriòtic, la bondat que traspuava cada una de les seves accions. Amb la mort de Vicenç Martorell desapareix la persona més honrada, més ferma, més autèntica que mai no hem conegut.

Vicenç, el teu exemple, el teu record romanirà per sempre entre nosaltres!. Ω

Miquel López Crespi

LA NOSTRA CUINA

Pastis de creïlla

Bullirem les creïlles senceres i amb pell; en estar ben cuites, les deixarem refredar un poc i els llevarem la pell; les picarem molt finament i els afegirem mantega de vaca o oli per fer una pasta molt fina. En una plàtera col·locarem aquesta pasta, a la qual donarem forma allargada i cobrirem amb salsa maonesa; posarem per damunt amb un poc de gràcia unes tiretes de pimento (de conserva o torrat), i acabarem el guarniment amb olives sense pin-yol, tàperes i anxoves.

Coca de creïlles

Les creïlles de mida mitjana, les pelarem i rentarem amb aigua; després; les tallarem a rodanxes de mig dit i les fregirem amb prou oli per aconseguir-les ben daurades. Les col·locarem en una plàtera refractària i les escamparem per damunt ou batut, llet i formatge ratllat. Ho ficarem a gratinar fins que ho vegem daurat per damunt.

Creïlles encaramelades

Ens calen cinc quarts de quilo de creïlles menudes, 75 gr. de mantega de vaca i un parell de cullerades de sucre. Posarem a bullir les creïlletes amb la pell i, en estar cuites i fredes, les pelarem. Amb poc foc, posarem el sucre en una paella i l'anirem remenant fins donar-li color daurat; aleshores, hi afegirem la mantega i seguirem remenant; llavors, hi posarem les creïlletes, que haurem passat per aigua freda, i les deixarem coure a foc suau, sac-sant la paella fins que es vegin ben encaramel·lades. Podem servir-les totes soles o per a acompanyar algun plat de carn.

Éspinacs amb panses

Tallats els espinacs, els farem que s'escalden en un poc d'aigua bullint i, després d'escorreguts, els ficarem en una cassola amb oli, un parell d'alls, un grapat de panses i un grapat de pinyons. Amb l'espàtula els farem pegar unes poques voltes i els afegirem unes cullerades de pasta de tomaca, un fulla de llorer i un poc de nou moscada. Ben tapada la cassola, ho deixarem coure uns minuts i bo servirem en una plàtera amb crostons de pa fregit. .

KOP exigeix rigor informatiu respecte a la presumpció d'innocència

Girona, 9 de setembre del 2001

Davant l'aparició als mitjans de comunicació de diverses informacions sobre el cantant del grup de música KOP, aquesta banda vol manifestar que:

KOP ha utilitzat la música com a eina contra les injustícies socials, la repressió i la manca

de llibertats i ha defensat els moviments socials d'esquerrres.

KOP exigeix rigor informatiu als mitjans de comunicació que han criminalitzat la banda i han aprofitat la seva condició de personatges públics per manipular la informació sobre aquest cas.

KOP EXIGEIX RESPECTE

A LA PRESUMPCIÓ D'INNOCÈNCIA

Tot i l'absència del seu cantant, KOP actuarà demà dilluns a la sala Razzmatazz de Barcelona a les 20.00h amb diverses col·laboracions d'altres músics per complir els compromisos amb el seu públic abans d'iniciar un parèntesi indefinit com a banda. Ω

P O R R E R E S

Fa un any que na Júlia Morales ha obert la botiga de menjar preparat Sa Greixonera al carrer de l'Almoina de Porreres. Si teniu peresa de fer el dinar anau-hi o telefonau al 971 647 57665

Fa 3 anys que na Margalida Bover va obrir la Botiga de Cent i Més, de regals i decoració al carrer d'en Cerdà de Porreres. Tel. 971 168 216

Fa 2 anys que en Joan Sunyer de Campos regenta el Forn Sant Felip, just davant el Convent de Sant Felip Neri de Porreres. Tel. 971 647 127

Fa 20 anys que en Sebastià Fernando regenta la Fusteria SETON a Porreres. Són pare la va obrir fa 60 anys. A la foto amb el seu fill i soci Antoni. Tel. 971 647 201

Fa 30 anys que en Gori Mora va obrir l'empresa Autos Mora i Serveis a Porreres. És agent Oficial Seat. Tel. 971 647 055

Fa mig any que en Joan Barceló se va associar amb en Gori Barceló per regentar el Bar sa Plaça a sa Plaça de Porreres. Despatxa les tapes i els plats combinats. Tel. 971 647 484

Fa mig any que en Francesc Fuster ha obert la botiga d'armeria i pesca Montemar al Coll d'en Rabassa. Tel. 971 266 472

Fa tres anys que en Juanjo López ha obert la botiga taller de Bicicletes Natura al Molinar. Tel. 971 256 133

Tot lo Món tremolarà

Climent Garau de Llucmajor.
971 665 336

La història en parlarà,
Dia onze de setembre,
En tan senyalada fetxa,
Un gran desastre passà.
Dues torres van tomar
Dos atrevits avions,
D'altures en proporcions,
Que se feien admirar.

Els planells ben detallats,
Ja te fets s'americà,
Molta d'ajuda tendrà,
De tots els seus bons veinats.
Tots ells ben compromissats,
A sa ajuda oferir,
Per un fi d'aconseguir,
De viure amb tranquil·litat.

Sa gent d'Islam ha arribat,
Per ésser impertinent,
A dins molt de continent,
La seva arrel ha sembrat.
Dins Xexènia ha provocat,
Una gran revolució,
Amb esperit destructor,
La seva vida han jugat.

El terrorisme ha arribat
A tothom fer tremolar,
Cotxes ell fa explotar,
En els llocs mes emblemats.
Ells són uns fanatitzats,
Amb sa creença d'Al·là.
El Món volen dominar,
Tot això s'han proposat.

A Filipines també,
Una illa han envaïda,
Allà han ficat sa vida,
Dient, meva l'hem faré.
A la gent segrestaré,
Per fer-los pagar tributs,
I des capitals rebuts,
Aquí jo me mantindré.

Ses nacions modernitzades,
Duén el món avançat,
Viure amb tranquil·litat,
En això s'han inclinades.
Haver de ser molestades,
Pel gros estols d'assassins,
No aturar-los es camins,
Són lleis molt equivocades.

Un bony gros li sortirà,
Amb ses grans torres
tomades,
On mils persones tapades,
Sa vida varen deixar.
I ara s'americà,
Junt amb ses grans aliances,
Prendran ses seves venjances,
Tot lo món tremolarà.

El malvat se llançarà,
A fer una malà acció
Amb cotxe fer explosió,
cent persones matarà,
Edificis tomarà,
Deixant molt grossa ruïna,
En es causant quan se'l pilla,
Ells el duran a tancar,
Dins sa presó trobarà,
Un caramells de companys,
Que desastres feren tants,
Molta gent varen matar.

A dins Amèrica hi havia,
Emblemàtics monuments,
Habitats per moltes gents,
Allà molt be n'hi vivia.
S'altura que allà hi havia,
Era digna d'admirar,
S'enginyer va demostrar,
Una grossa maestria.

Allà se discutirà,
Qui d'ells la feta més grossa,
Allà s'aprendrà s'escola,
En sortir ell seguirà.
El govern de sa nació,
Amb sentit d'humilitat,
A dins la nostra Ciutat,
Hi aixeca gran presó,
No hi falta cap factor,
Per viure-hi recreats,
Caps de esports eixamplats,
De menjar superior.

Sols un moment va bastà,
Per què tot allò cremàs,
La gent que allà se trobàs,
Engrunada va quedar,
A mils se'n varen contar,
Que no pogueren sortir,
La mort varen trobar-hi,
Molta de pena deixà.

Sa nació americana,
Sa venjança cercarà,
A s'Islamisme darà,
Sa paga per ell cercada.
La Terra involucrada,
De fet ella estarà,
Milions de morts hi haurà,
Aquesta obra assenyalada.

A sa llei dels Drets Humans,
Ells l'hauran d'estudiar,
Sa molta maldat que hi ha,
Són molts grossos els esbarts,
En els edificis grans,
Los volen tirar en terra,
És sa verdadera guerra,
De moros i cristians. Ω

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom
Adreça
.....C.P.....
Població
C.I.F.Tel.....

M'interessa una subscripció

ANUAL 5.000 PTS (30,05 euróns)

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa
Adreça
Núm. entitatNúm. sucursal
Compte núm.....

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**